

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

UGYANETTŐL A SZERZŐTŐL MEGJELENT:

A titokzatos banda — A Polyantha titka — A bandita — A sárga kígyó — A rémületes arc — Borzalmak kastélya — Az erőszak ökle — A sötét ember — Dilettáns gonosztevő — A halál angyala — A fekete kísértet — Fogadásból csavargó — A 3 igaz ember — A besúgó — A Trója kincse — A zöld rozsda — A becsületes betörő — A kordovai igaz emberek — A négy igaz férfi — A fehér álarc — Aki megvette Londont — A grófkisasszony — A repülő gárda — Az ember, aki nem is él — A görbe gyertya — Miss Grier, 70 fontja — A megriadt hölgy — Milliós üzlet

WALLACE AFRIKA-KÖNYVEI:

Bosambo — Sandi — Sanders, a folyam ura — Sandi rendet csinál — A kannibálok között — Kalandok a kannibálok földjén

Palladis R. T. kiadása

MISS GRIER 70 FONTJA

REGÉNY

IRTA

EDGAR WALLACE

FORDITOTTA

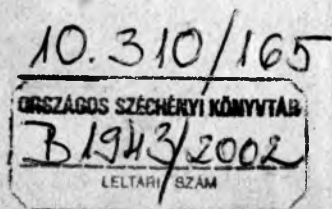
ZIGÁNY ÁRPÁD



PALLADIS RT. KIADÁSA, BUDAPEST

*Az angol eredetiből fordított
egyetül jogosított magyar kiadás*

AZ ANGOL KÖNYV EREDETI CÍME
THE MAN AT THE CARLTON



PAULAS IROD. ÉS NYOMDAI R.-T., Budapest, V., Honvéd-u. 10.
(Felelős vezető : Györy Aladár.)

I. FEJEZET.

Harry Stone — akit „Harry, az Inas“ néven ismert az alvilág — vagy három hónapig detektív volt Rhodesiában, míg rá nem jöttek viselt dolgaira. Rászolgált, hogy lakat alá tegyék, de mégis futni hagyták, mert abban az időben nem volt kíváncsok, hogy bíróság mossa tisztára a rendőrség szennyesét. Így hát senki se állta útját, mikor az éjjeli gyorsvonaton ellógott Fokvárosba.

Harry körülbelül háromezred, gyanús eredetű angol fonttal indult délre, abban a reményben, hogy találkozik Lew Daneyvel, aki pompás fickó volt: művészetének kiváló — bár nem nagyon szerencsés — mestere. De Lew már nem volt a Fokföldön — régen elkerült onnan — s ebben az időben sokkal rogyénesebb és jobban megszervezett betöréseket hajtott végre, mint kevésbé sikerült kísérletei voltak a johannesburgi Nemzeti Bankban.

Harry tehát ismét visszafordult Rhodesia felé a Beira-útvonalon és Massi-Kassin át érkezett Salisburybe. Rossz sorsa vitte oda, mert Timothy Jordan, a rhodesiai detektívtestület főnöke, még aznap személyes látogatásával tisztelte meg a fogadóban.

— Ön Harrison névre töltötte ki bejelentőlapját, holott Stone az igazi neve, — vonta kérdőre a detektívfőnök. — Nem mondaná meg mellesleg: hogy van tisztelt barátja, Lew Daney?

— Nem ismerem ezt a gentlemant, — rázta fejét Harry, az Inas.

Tim, a Tigris, elmosolyodott.

— Legyen, ahogy mondja, — bólintott — de fogadja meg a tanácsomat. A vonat két óra múlva indul Angolába. Üljön föl rá: a portugál gyarmat klímája egészségesebb... higgyen nekem!

És Harry nem vitatkozott... „Hitt“ Jordan Timothynak, akivel ugyan csak most találkozott először életében, de hírből már jól ismerte és tudta, hogy nem érdemetlenül kapta a „Tigris“ melléknevet.

Legendák jártak szájról szájra Harry társadalmában erről a fiatal detektívről, aki — mivel gazdag ember volt — akart és tudott is becsületes maradni. Gondosan tanulmányozott minden útjába kerülő gyanús alakot — sőt azokat az arcképeket is, melyek a körözőlevelekhez voltak mellékelve — és, mivel esodálatos memóriája volt, már akkor ráismert Harryra, mikor leszállt a vonatról. És nyomban lecsapott rá, hogy mennél előbb megszabadítsa tőle Salisburyyt.

Beirában hajóra szállt Mr. Stone és ide-oda lavirozott Afrika keleti partjain Durban és Greenock között. Három vagy négy, többé-kevésbé sikerült vállalkozás után azonban elfogta a honvágy és elindult hazafelé, az anyaországba. Akkoriban a Scotland Yard lázas buzgalommal robbantott szét és tett hűvösre néhány garázda bandát, úgyhogy Harry, az Inas, messzire elkerülte Londont s mindazokat a kikötőket, amelyekről tudta, hogy a Scotland Yard kopói szemmel tartják — sőt nyomban le is fülelik — a „nem kívánatos“ visszavándorlókat.

Glasgowban szállt ki tehát és nagyon tiszteletreméltó fogadóban száll meg. Néhány nappal később Cowley, a Scotland Yard detektívfőnöke bizalmas értekezletre hívta össze osztályának főfelügyelőit.

— Három hét alatt két nagyméretű, vakmerő betörés történt, — ezzel kezdte. — Mind a kettőt

ugyanaz a banda követte el és csak a vak szerencsén múlt, hogy nem jutottak nagyobb zsákmányhoz.

A Northern Counties Bankban végrehajtott zseniális betörésre célzott. A rablók vakmerő hidegvérrel lelőtték az éjjeli őrt és az őrzáratos biciklis rendőrt, elvágták a villamos ébresztő vezetékeit és megfúrták a pánccélszekrényt. De nagyon keveset vihettek el, mert egy nappal előbb — „komoly figyelemztetésre” — az igazgatóság majdnem minden készpénzt átszállított az államkincstár pénztárába.

— A bandának valamelyik tagja volt a besúgó — magyarázta Cowley — és nem a jutalom reményében tette, mert nem is jelentkezett jutalomért. Valószínű, hogy vetélykedésből, irigységből vagy bosszúból cselekedett.

A Northern Counties Bankban elkövetett betörést nyomon követte a Mersey Trust-eset, ahol kétszázezer font értékű színarany forgott veszélyben.

— A legzseniálisabban megszervezett eset, amely gyakorlatomban előfordult, — mondta Cowley a szakértő teljes elismerésével. — Hajszálnyi pontossággal egybevágott minden részlet. És, ha az „Ilenic” pénztárosa érthetetlen feledékenységből úgy el nem teszi a kísérő jegyzéket, hogy a záróráig sem találta meg, — s e miatt másnapra kellett halasztani az aranyrudak átszállítását — most bottal üthetnők a kétszázezer font nyomát!

Az öt főfelügyelő némán hallgatta Cowleyt, aki most idegesen, kesernyés kedvetlenséggel folytatta:

— Egészen bizonyos, hogy rövidesen következik a harmadik betörés. Szerintem sorozatos bűncselekményekről van szó: jól kitervezett és zseniálisan végrehajtott betörésekről... De ki lehet ez a betörőkirály?...

A „betörőkirály” Lew Daney volt, de senki se gondolt rá, mert a rendőrség ekkor még a nevét sem tudta... Bár volt egy ex-detektív, aki nagyon is jól ismerte!

Azon a napon, amikor Harry Stone rájött, hogy Skótszágban csak ravaszkodó, bizalmatlan és farkas üzletemberek vannak, — valami aranybányacsalást akart nyélbeütni részvénykibocsátással — ugyanazon a napon történt a harmadik nagy betörés Glasgowban. És ez fényesen sikerült.

A Lower Clyde Bank palotájába törtek be. A ködös szerda estének 9 órájától a még ködösebb csütörtök hajnali 4 órájáig megfúrták a 2. számú hatalmas páncélszekrényt és tisztára kisöpörték. Körülbelül száztizenkétezer fontot vittek el angol pénzben, de — ami ennél még sokkal több volt — elvitték azt a tízmillió németbirodalmi márkát is, amit a düsseldorfi Chemische Fabrik fizetett be, mint részvénytőke-hozzájárulást, a North British vegyészeti kartellel kötött szerződés biztosítékaul. Tízezer darab ezermárkás bankjegy volt ez két acélládikóban.

Két éjjeli őr — McCall és Erskine — vigyázott a bankban. Mind a kettő eltűnt. Az volt a kötelességük, hogy óránként fölváltva jelentsék a főkapitányságon, hogy minden rendben van s a rendőrség akkor kezdte sejteni, hogy valami baj történhetett, mikor három egymásra következő órán át elmaradt a jelentés. A „repülő-gárda“ tárva-nyitva találta a bank bronzkapuját és nemsokára megtalálta a két éjjeli ört is a második és harmadik emelet közt fönnakadt liftben — holtan. Közvetlen közelről lőték agyon mind a kettőt.

A betörésről csak egyetlen egy ember adhatott volna fölvilágosítást, de ez se sokat ért volna a rendőrségnek. Harry Stone-nak gazdag skót kereskedőt dobott útjába a jószerencse aznap este, akiben 7 órától hajnali két óráig szította a romantikába csomagolt kapzsiság lángját. Ragyogó színekkel festette le neki a Magalies-hegységben fölfedezett aranybánya kincseit — a skót lakásán, aki meghívta Harryt, hogy négyszemközt tárgyaljanak a mesés

Eldorádóról — és Harry kiteregette a bánya térképét megmutatta a telérek „kivirágzását“, amelyek le vannak már foglalva zárt kutatmányokkal — s úgy megszédítette a kapzsi skótot, hogy már csak a csekk aláírása volt hátra. Amit azonban Harry — hogy megmutassa: mennyire nem sürgős neki — holnapra halasztott.

Elégedetten búcsúzott el hajnali három óra tájban a vendéglátó skóttól s amint füttyöreszve ballagott hazafelé, hatalmas, csukott autót pillantott meg az egyik mellékutcában. Hirtelen megállt, mert szálas férfi közeledett feléje — és Harry meglátta az arcát, amint pillanatokig rácsett az utcai lámpa világossága. Rögtön aztán még egy férfi jelent meg, aki valami zsákot cipelt és nyomban jött futva a harmadik is... Mind a hárman beültek a csukott autóba, mely rögtön berregve indult el velük.

Harry mélyet lélegzett és halkan füttyentett. — Lew Daney!... Megismerte a rácsó lámpa fényében. Tapasztalásból tudta, hogy nem jó arrafelé lődörögni, ahol Lew Daney éppen munkában van. Mert mindig keze ügyében van a revolvere, amelynek használatától nem idegenkedik. Nyomban sarkonfordult tehát és sietett hazafelé, már csak azért is, mert nem szerette volna, ha a rendőrség esetleg itt éri és kellemetlen kérdésekkel zaklatja, hogy mit tud Lew Daney viselt dolgairól?...

Másnap a délutáni lapokban aztán olvasta a betörés tüzetes leírását és megszédült a zsákmány hatalmas összegétől. De még jobban megszédült, mikor a kapzsi és barátságos skót, akit este meglátogatott, nem csak, hogy a remélt csekket nem írta alá, hanem — egyenesen kidobta az irodájából Harryt a Magalies-aranybánya tervrajzával és részvénytervezetével.

Mr. Stone megtáta Glasgowot és Londonba utazott. Pénzt akart csinálni abból, amit véletlenül látott és tudott meg a betörés éjszakáján. Eszébe se

jutott, hogy a bankhoz menjen, vagy besúgja a rendőrségnek, amit tud. Nem pályázott a jutalomra, amit az „ismeretlen betörők“ fejére tűzött ki a bank. Lew Daney óriási zsákmányt emelt el a Lower Clyde Bankból: ez csábította Harryt. Előbb azonban meg kell találnia Lew Daneyt — ami nem volt könnyű dolog, sőt hosszú, türelmes fáradsággal járt.

Harry, az Inas már két hét óta Londonban lakott, mikor Mary Grier Londonba érkezett. Skóciából jött, harmadosztályú menet-térti jeggyel s egy font készpénzzel az apróbb kiadásokra, amelyekről pontos jegyzéket vezetett. Volt nála még három csekk is, nem egyforma összegről kiállítva, hogy ezek közül lehetőleg a legkisebb összegűvel fizesse ki Mr. Awkwright tőzsedifferenciáját.

— Mondja annak a piócának, hogy maga az unokahugom, és hogy engem gondnokság alá akar helyeztetni a családom könnyelmű tékozlás miatt, — utasította a leányt Awkwright szemérmetlen lelki-nyugalommal. — Tudja, ez a tőzsdés afféle furfangos fickó: alkudjon hát vele. Ha látja a fickó, hogy veszélyben forog a követelése: beadja a derekát. Amíg meg nem állapodott vele, ne is beszéljen neki csekkről és sózza rá azt, amelyik a legkisebb összegről szól.

Mary már többször elintézte Mr. Awkwright hasonló kis ügyleteit. Nem volt kellemes foglalkozás és Mary utálta is: de mikor olyan nehéz ma valamirevaló állást kapni!... És, ha kikapcsolja ezeket a kellemetlen dolgokat, Mr. Awkwright általában jó munkaadó volt.

Három órával azután, hogy Londonba érkezett, Mary már végzett is a tőzseügynökkel. A derék férfiú atyai jóindulattal szorongatta a leány kezét és — közben meg akarta csókolni. Mary fölháborodva jött ki az irodájából, de sikerült alaposan le-

nyomnia a tőzsdés követelését. „Rásózta“ a legkisebb összegű csekket: száz fonttal fizette ki Mr. Awkwright négyszázfontos tartozását.

Mikor megérkezett szállására, a szerény vegetáriánus fogadóba Bloomsburyben, mindjárt az olvasóterembe ment s a hajók érkezését tanulmányozta a reggeli lapokban. Azt kereste, hogy befutott-e a *Carnar van Castle* luxus-gőzös, melynek érkezését ezen a reggelen várták. Kézbesítenie kellett ugyanis Mr. Awkwright levelét az öregúr unokaöccsének, aki ezen a gőzöson érkezik Londonba.

Négy előkelő és drága hotel címét írta föl Mr. Awkwright, hogy az unokaöccse ezek valamelyikében fog megszállni. — „Könnyelmű fiatalember — magyarázta kesernyés iróniával — mindig messzebbre nyujtózik, mint a takarója ér...“ Mary találomra a Carlton-hotelben kereste először a fiatalembert és szerencséje volt, hogy mindjárt megtalálta; legalább háromszor 2 pennyt takarított meg, hogy nem kellett fölhívnia a másik három hotelt.

A portás jelentette, hogy Timothy Jordan kapitány valóban megérkezett. Azonnal kapcsolta is és néhány másodperc múlva már megszólalt a kellemes férfihang:

— Halló!... Ön az ezredes?

Mary Grier elmosolyodott.

— Nem, nem! — sietett válaszolni. — Én civil vagyok, kérem... Mr. Awkwright titkárnője... Ön pedig Timothy Jordan kapitány?

— Oh, hát Benjámín bácsitól hoz üzenetet?... Honnan beszél, kérem?

Mary megmondta.

— És Benjámín bácsi is itt van? — kérdezte a kapitány.

Mary megmagyarázta, hogy Mr. Awkwright fönt van Skótországban, Clench House kastélyban.

— De levelet hoztam önnek — tette hozzá — és Mr. Awkwright meghagyta, hogy személyesen adjam át s egyúttal kérdezzem meg azt is, hogy mikorra várhatjuk látogatását Clench Houseban?

— Néhány nap múlva — hangzott a válasz. — És mikorra várhatom én a Carltonba önt?... Jól tudom, Miss Grier, hogy ön „nagyon kedves hölgy...” Benjámín bácsi írta ezt önről: onnan tudom... Jöjjön hát ide, kérem: lunchre várom, jó?...

Mary habozott. Szerette volna megismerni Mr. Awkwright unokaöccsét, akiről sokat beszélt a gazdája — és nem minden keserőség nélkül emlegette a fiatalember hálátlanságát.

— Félek, hogy nem futja az időmből — igyekezett kitérni. — Még sok a dolgom: elkésnem pedig nem szabad.

— Ha jön, keresse, kérem, Timothy Jordan kapitányt — hangzott a válasz — mert véletlenül több Jordan-rokon is van most a Carltonban. Keresse hát az igazit... Timothy kapitányt és ne álljon szóba senki mással.

— Értem ... Timothy Jordan — ismételte Mary s valami neszre lett figyelmes a háta mögött.

Mikor megfordult, látta, hogy egy férfi áll a folyosón, háttal feléje, mintha arra várna, hogy szabad legyen a telefon, amelyen most ő beszélt. Az arcát nem látta, mert a férfi feje búbjára tolt a puha kalapját és fölhajtotta felső kabátjának a gallérját is. Amikor pedig Mary később elment mellette, megint úgy fordult, hogy a leány csak a hátát látta.

Harry Stonet inkább csak meglepte, de nem ijesztette meg, hogy délafrikai ellensége Londonban van. Mert Dél-Rhodesiában ugyan nagy legény lehetett Tim Jordan, de a Haymarketen jelentéktelenné törpült. Ám azért semmi esetre se lenne kellemes, ha találkozna vele. — Különösen most, ami-

kor éppen tegnap bukkant rá arra a valakire, akivel alig várta, hogy találkozzék: mert ez a valaki pénzt jelentett neki... sok pénz — fontokban, dollárokbán és frankokban — amit tele marokkal szórhat Monte Carlóban, Tirolban és mindenütt, ahol a pénz kényelmet és szórakozást szerezhet.

Megvárta, míg Mary elment, aztán fölvette a telefonkagylót és bemondta a számot. A keresett férfi csak jó idő múlva jelentkezett.

— Itt Harry Stone beszél — mondta fojtott hangon. — Nem találkozhatnánk valahol ma éjszaka?

Sokáig nem jött válasz. A kérdezett végre megszólalt:

— Találkozni?... Hogyné! Különben hogy vagy, Harry?

— Nagyon jól! — felelt Harry, az Inas kedvesen. — Jó csomó pénzt szedtem össze Fokvárosban, mielőtt átruccantam ide. A jövő héten Ausztráliába utazom, de előbb még szeretnék csevegni veled.

Megint hosszabb szünet következik. Aztán jött a kérdés:

— Honnan beszélsz?

Harry megmondta a szálló címét és a telefonszámot. Lew Daney tanakodott magában, majd így szólt:

— Szedd össze a poggyászatod és jelentsd be, hogy elutazol. A holmidat vidd el és add le valamelyik londoni állomás ruhatárában. Este tíz órakor találkozhatunk Hampsteadben. Menj a parkon túl vagy kétszáz yardnyira, Highgate felé. Ott várlak az első mellékutcában.

Harry Stone elégedetten akasztotta helyére a telefonkagylót és nagyon meg volt elégedve a kaland kezdetével, de azért sokáig tervezgette ennek a találkozásnak az eshetőségeit. Lew óvatos, de egyúttal veszedelmes fickó is volt: csínyján kellett vele banni. Gyors keze volt és nem riadt vissza holmi

gyilkosságtól. Bár a Clyde Bank kirablásáról szóló riport nem említette — mert hiszen a rendőrség nem tudta a nevét — Harry azért jól tudta, hogy az ötezer font, amit a két éjjeli őr gyilkosának fejére kifizettek: voltaképpen Lew Daneynek a vérdíja.

Harry tehát összecsomagolta minden helmiját, gondosan megolajozta, megtöltötte finom buldogg-revolverét és elindult a találkozóra. Mikor átment a hallon, ismét meglátta azt a fiatal leányt, aki délelőtt Tim kapitánynak telefonált. Úgy látszott, hogy a leány is utazik, mert táskája már a hallban volt. Harryt érdekelte a leány — hogyné: hiszen a „Tigris Tim“ barátnője! — De milyen barátnője: közeli vagy csak futólagos ismerőse?... Szeretett volna megismerkedni vele, hogy esetleg rajta keresztül üthessen egyet az ellenségén — de most nem volt rá idő.

Poggyászát beadta a King's Cross állomás ruhatárába és Hampsteadbe ment a földalattin. Nagyon óvatosnak kell lennie. Ha Lew rájön, hogy megismerte őt, mikor a kirabolt bankból az autója felé szaladt... Ej, hát aztán? Ez itt London és nem Dél-Afrika!

Odaért az első keresztutcához a parkon túl és nem látott egy lelket sem. Cudar éjszaka volt. Havas eső esett és az aszfalt sikos volt, amint a latyak félig ráfagyott. Megnézte az óráját. Négy perc múlva tíz óra. — Becsapott volna Lew?... Nem, ezt nem tehette. Mindig állta a szavát.

Két autó suhant el mellette, gyorsan, megállás nélkül. Most lassan dőcögött arra egy harmadik, szorosan a gyalogjáró mentén. Harry Stone kivette zsebéből a revolvert és jobb kabátujjába csúsztatta. Az autó megállt, közvetlen mellette.

— Te vagy az, Harry? — Lew hangja volt. — Jer, ülj be mellém.

Harry kinyitotta az ajtót és beült régi cimborája mellé, akivel valamikor összezárták Pretoria köz-

penti fegyházában, mert sok volt a rab és nem mindegyiknek jutott külön cella.

— Mindjárt megismertem a hangodat, mikor megszólaltál — mondta Harry.

Lew lassú tempóban indított és közömbösen kérdezte:

— Hát jól megy a dolgod, Harry? Megszedted magad odalent?

— Van vagy húszezer fontom — kezdte Harry.

— Hazug kutya vagy — vágott szavába Lew Daney csöndesen. — Ismerlek! Ha húszezer fontod volna, a Ritzben béreltél volna egész lakosztályt és nem Bloomsburyben laknál nyomorúságos fogadóban... Hol hagyta a poggyászatod?... A ruhatárban?... Nagyon okosan, Harry.

Harry, az Inas, látva, hogy ez a háló semmit sem fogott, nyomban fordított a köpönyegen.

— Tudod, Lew, azért akartam veled találkozni, mert pompás tervem van, amelyhez azonban némi kis pénz kellene. Minek tagadjam?... Eltakáltad, hogy lecsúsztam: s azt gondoltam, hogy a te segítségével talpra állhatok. A fiúk mondták, hogy nagyszerű fogást csináltál...

Lew halkán kuncogott a volán mellett.

— Miféle fiúk?... Londonban egyetlen egy fiú sincs, aki tudna rólam valamit, Harry... Nem a fiúktól tudod, hogy nagyszerű fogást csináltam.

— Csak annyit tudok, amennyit hallottam...

— Amennyit magad láttál! — tört rá Lew hirtelen. — Rád ismertem azon az éjszakán Glasgowban. Az ötezer fontot szeretnéd megkaparintani, amit a fejemre tűztek, igaz?... Vagy több pénzt akarsz?

Harry nem tudta, mit feleljen.

— Most elviszlek Barnetbe, a szállásomra — folytatta Lew — ott majd beszélgetünk. Tudod, Harry, hogy jó szívem van: földön fekvő emberekbe

még sohase rúgtam bele és tudom, hogy te most ütődött ember vagy. És fősvény se voltam soha. Hatszázezer fontom van... csupa angel bankó, amihez bármikor hozzányúlhatok. Ez több, mint elég nekem, neked, meg a fiúknak is, akik: megmondhatom neked: külföldön vannak. Egyelőre elküldtem őket, hogy ne legyenek láb alatt és ők... ezt is megmondom: még annyit se tudnak, mint te. Nem tudják, hogy Lew Daney vagyok.

— És hol tartod ezt a rengeteg-pénzt? — kérdezte Harry vakmerőn.

Durva letorkolást, vagy körmönfont hazugságot várt erre az arcátlan kérdésre, de — nagy csodálkozására — Lew megmondta az igazat. Pontosan leírta a helyet és részletesen elmagyarázta, hogyan lehet hozzáférni a rejtett kincshez. Olyan világosan beszélt, hogy Harry akár nyomban meg tudta volna rajzolni a rejtekhely alaprajzát. Szinte nem akart hinni a füleinek s eleinte azt gondolta, hogy Lew csak bolonddá teszi. — De miért hazudna? — tűnődött magában. — És miért ne lenne észinte, ha már eljött a találkozóra?... Hiszen el se kellett volna jönnie, ha nem akart!

Már messze kint jártak a városon túl és az autó lassan ment. Egyszerre Lew eloltotta a nagy reflektor-lámpákat, csak a két oldalsó lámpa égett.

— Jobban szeretem, ha nem látnak bennünket messziről is — mondta. — Néhány perc múlva keresztúthoz érünk, ahol többnyire rendőr is áll.

A rendőr csakugyan ott volt s az autó csöndesen surrant el mellette, aztán megint körülfogta őket a ködös, sötét éjszaka némasága.

— Ugy-e nem bánt a világosság? — kérdezte Lew s ugyanabban a pillanatban erősfényű villamoslámpa gyúlt ki a kocsiban, egyenesen szemközt Harryval, akinek egész alakját megvilágította. — Tisztán akarlak látni — folytatta Lew nyugodtan —

mert fölteszem rólad, amilyen bolond vagy, hogy revolverrel jöttél erre a találkozóra.

A váratlanul föllobbanó fény elvakította Harryt, aki meghökkenve pislogott s mikor végre látni kezdett, elállt a lélegzete. Lew féloldalt hajlott feléje; egyik kezével a velánt fogta, a másikban nagy gyalogsági revolvert szerengatott s a fegyver egyenesen Harry szívére célzott.

— Gondolom — mesolygott Lew — meglepett, hogy teljes nyíltsággal beszéltem veled. De talán nem lep meg, ha elárulom, hogy azért beszéltem veled ily őszintén, mert nem lesz rá módod, hogy bárkinak is elmondjad, amit hallottál. Bejöttél az utcámba, Harry és nincs menekvés ebből a zsákutcából... „Fítokzatos gyilkosság“ lesz belőled, Harry: „felderítetlen bűneset, London határában!“... Hát lestél rám, kutya, igaz?.... De én is lestelek téged! Ismerlek, jó madár... hitvány besúgó! Besúgó voltál már Pretóriában is: és azóta se lettél más.

Félszemmel az utat kémlelte és semerre se látott világosságot. Kihalt és néma volt a vidék köröskörül, mint a temető. Az autó keresztúthoz ért és befordult rajta. Öt perc múlva széles tó mellett állt meg, ahol különös dolgok történtek.

Vagy féltucat csónak feküdt a téparton, fenekeivel fölfelé fordítva. Nem volt nehéz vízre bocsátani az egyiket. De kievezni a tó közepére — mikor csak korhadó deszkadarabbal lehetett hajtani a csónakot — már fárasztó munka volt, különösen azért, mert nehéz teher is volt a csónak farában. De legfárasztóbb volt — visszaevezni a partra és megint visszafordítani a csónakot, ahogy volt.

Lihegve ballagott vissza autójához az éjszakai utas és megkönnyebbülve sóhajtott föl, mikor látta, hogy nem áll biciklis rendőr a magányos autó mellett. Letörülte arcáról a verítéket kölni víztől illatos selyemkedőjével — mert a derék fiú mindig szerette

az elegáns, finom holmit — és visszaülve a volán mellé, északra fordult, legnagyobb sebességre kapcsolt és eltűnt a sötét éjszakában.

•

Tim Jordan ellátogatott a Scotland Yardra, ami csak hiábavaló időpazarlás volt. Előzőleg összevásárolt minden újságot, amelyben riportot, adatokat találhatott a Lower Clyde Bank kirablásáról és alaposan tanulmányozta az esetet. Mikor fölkelte az asztaltól, már meg is volt a teóriája.

Szerencsétlenségére olyan „tisztviselő“ akadt az útjába, akit minden bűneset csak mint „statisztikai adat“ érdekelt.

— Sajnálom, Jordan kapitány — mondta fanyar mosollyal — semmiféle információt nem adhatok. A detektívfőnök tegnap visszament Glasgowba.

— Nem mutathatná meg Lew Daney törzslapját? — kérdezte Jordan. — Tudom, hogy az urak nem szívesen veszik, ha idegen kolléga kontárkodik bele a nyomozásukba: de százat merek tenni egy ellen, hogy ez a betörés Lew Daney munkája volt. Johannesburgból ismerem a fickót, ahol szintén dolgozott — bár ott még nem gyilkolt és már évek óta körözik.

A tisztviselő únottan legyintett.

— Igen, igen... természetesen. Lenne szíves talán leírni a nevet? Majd átküldöm a bűnügyi nyilvántartóba és értesítjük... jó?

Ez a délelőtt tehát elveszett.

Viharosán tört be Jordan kapitány a Carlton-szálló halljába a forgóajtón át és hármassával ugrotta át a lépcsőket, ahogy fölszaladt az emeletre. Pedig senkise kergette — nem is élet-halálról volt szó — egyszerűen csak cipőt akart váltani.

— A Tigrisember — szólta oda társnőjének a hallban üldögélő *gentleman* és Tim után biccentett a fejével.

— Érdekes — nézett utána lanyha érdeklődéssel a *lady* — és melyik cirkuszban dolgozik?

A fiatalember fölvilágosította a hölgyet.

— Nem állatszeliidítő, hanem rendőrkapitány Rhodesiában. Ott nevezték el Tigrisnek, mert épp olyan furfangosan, alattomosan környékezi meg a gonosztevőket, mint zsákmányát a tigris és épp oly kegyetlenül, orozva csap is le rájuk... Nem hallotta a manandalai kereskedő esetét, akit fényes nappal gyilkoltak meg a boltjában?... Tim, a Tigris jutatta akasztófára a gyilkost.

A fiatalember afrikai milliomos volt, következésképpen a hölgyet érdekelte az eset, melyet drámai elevenséggel vázolt neki az udvarlója.

Tim Jordan közben átöltözött. Mindössze harminc órája csak, hogy megérkezett, de már is rengeteg dolgot végzett: tárgyalta a szabójával, a bankárjával, az ügyvédjével, ebédelt öreg ezredesével, meghívta vacsorára azt a házaspárt, mellyel a hajón ismerkedett meg — bár sokkal szívesebben vacsorázott volna azzal a fiatal leánnyal, akinek csak a telefonban hallotta a hangját. Nagyon bántotta, hogy Miss Grier nem személyesen adta át, hanem a portásnál hagyta Awkwright Benjámint bácsi levelét. De azért boldog volt, hogy Londonban lehet és tele torokból énekelt — noha recsegő fahangja volt — mikor a liftesfiú bekopogtatott hozzá.

— Ez az úr kéri, Sir, hogy méltóztassék fogadni őt — jelentette a fiú és átadta a papírszeletre írt nevet.

— Jelf? — csóválta Tim a fejét. — Kicsoda ez a Jelf?... Nos mindenesetre küldje föl.

Zömök fiatalember jött be, alázatosan hajlongott és zavartan forgatta kezében lapos tányérsapkáját.

— Maga sofför? — kérdezte Tim, az ember sapkájára mutatva.

— Igenis, sir — felelte Jelf alázatosan.

— Ki mondta önnek, hogy sofförre lesz szükségem?

— Én szolgáltam ki Mr. Van Tylt is — felelte Jelf szaporán — tetszik tudni, mikor ideát volt Londonban. Tőle hallottam, hogy majd szintén ide tetszik jönni... és azt gondoltam, hogy talán ön is használhatná az én kocsimat... Kicsi jészág, de gyors: könnyen szalad nyolevan mérföldet is óránként, ha én meghajtom.

— Mr. Van Tyl? — ismételte Tim Jordan eltűnődve. Ismert vagy húsz Van Tylt Dél-Afrikában, de csak futólag.

— Igenis, sir: Mr. Anthony Van Tyl — bólintott Jelf. — Azt mondta, hogy ön nemsokára átjön Afrikából és szereti a gyors autót.

— És honnan tudta, hogy megérkeztem?

— Mindig átböngészem a dél-afrikai gőzösök utasjegyzékét — felelte Jelf.

Jordan kapitány elnevette magát.

— Ez a fáradság jutalmát érdemel — bólintott elismerően. — Ha már ennyit járt utánam, mindenestre kipróbálom a kocsiját. Alljon elő vele — gondolkozva nézett föl a mennyezetre — mondjuk: pénteken reggel hat órakor... Ismeri a skót utakat?

— Hogyne, sir... nagyon jól!

— Helyes... de mégis, szeretném előbb kipróbálni a kocsit. Jöjjön még ide ma este, hat-hét óra tájban. Megteheti?

— Hogyne, sir! — felelte Jelf örömmel.

— Most pedig mondja meg miért borotváltatta le a bajuszát?

Az ember meghökkent.

— Én... én... bocsánat, sir — dadogta.

— Nemrég még bajusza volt, most leborotválta — olvasta rá Tim. — Mióta itt áll előttem, kétszer is próbálta megpödörni. És... mondja csak... azelőtt is viselt szemüveget?

— Mindig, sir — felelt a soffőr — bár egyébként jó a szemem.

Tim élesen figyelte a soffőr arcát és hosszabb töprengés után vállat vont.

— Rendben van — bólintott végül. — Lehet, hogy maga csaló, de nem sokat törődöm vele. Csak azt szeretném tudni: honnan veszik azt a balga hitet, hogy mindjárt egészen mások lesznek, mihelyt leborotválják a bajuszukat és pápaszemet biggyesztenek az orrukra?...

— Bocsánat, sir, én nem vagyok csaló...

— Mondtam már, fiam, hogy rendben van — legyintett Tim. — Legyen itt az autójával holnap reggel hat órakor.

Jordan kapitány éjjel tizenegy óra tájban jött haza a Carltonba. Unott és kedvetlen volt, mert néhány utitársával vacsorázott, akik vele jöttek a hajón Dél-Afrikából. A vegyes társaság hangulata nagyon nyomott volt és mindnyájan örültek, mikor végre fölkeltek az asztaltól.

— Egy hölgy várja önt, sir — fogadta Timet a titkár a hallban.

— Hölgy? — kérdezte Tim fölélénkülve. — Talán Miss Grier?

— Nem, sir: Mrs. Smith a neve — felelte a titkár. És oldalt nézett a hall hátsó része felé, ahol most fölemelkedett... „Mrs. Smith“...

Magas, nagyon csinos és fölötte elegáns hölgy volt, a harmincas években.

Tim, a Tigris elébe ment és udvariasan kérdezte:

— Engem keres, Madam?

A hölgy bólintott és a titkárra nézett, aki két lépésre állt tőlük.

— Nem fogadhatna a szobájában? — kérdezte halkan.

Kellemesen csengő, dallamos, mély hangja volt.

Tim habozott. Arra gondolt, hogy nem illő dolog: ismeretlen hölgyeket fogadni éjjeli tizenegy óra után.

— Nem szeretném, ha látnák, hogy beszélgetünk — mondta a nő, még mindig halkán. — De nagyon fontos, amit mondani akarek.

Tim elmosolyodott.

— Ahogy parancsolja — mondta udvariasan. — Bár ez az éjjeli látogatás az ön jó hírnevének rovására megy.

A lift fölvitte őket a második emeletre. Tim előrebocsátotta a hölgyet és nyitva hagyta az ajtót, de — a nő becsukta.

— Ön Jordan kapitány — kérdezte — a rhodesiai rendőrfőnök? ... Az én nevem Lydia Daney.

Tim hitetlenül bámult rá.

— Lew Daney felesége?

A nő bólintott:

— Annak a férfiúnak a felesége vagyok, aki betört a glasgowi bankba, — felelte hidegen. — Azt gondoltam, hogy ön... tudja ezt?

Tim Jordan még mindig hitetlenül bámult a nőre.

— Sejtettem, hogy Daney volt. De... hogy ön... a felesége?!

— Pedig az vagyok, — ismételte a nő csöndesen. — Lew most Londonban bujkál valahol: szeretném megtalálni... Nem zavarja, ha cigarettázom?!

Ékkövekkel kirakott arany cigarettatárcát vett ki a tarsolyából és Tim udvariasan tüzet adott neki.

— Törvényes hitvese vagyok Lew Daneynek, — folytatta a nő. — Talán meglepi önt, hogy Lew törvényes dolgot is követett el valaha: de biztosíthatom, hogy ez a házasság kifogástalanul törvényes.

— És miért jött hozzám? — kérdezte Tim hitetlen. * *

A nő vállat vont.

— Mert megtudtam, hogy ön Londonban van.

És Lew oly sokat beszélt önről, hogy kíváncsi lettem önre... Még ma is szóba került köztünk az ön neve.

— Lew tehát Londonban van? — érdeklődött Tim.

— Csak volt, — rázta fejét a nő. — És Miss Grier is Londonban volt... Miss Mary Grier, — tette hozzá csöndesen.

Tim Jordan megütközve nézett rá... Benjámín bácsi titkárnője!... De nem árulta el meglepetését. Hallgatott és várta, hogy mi lesz?

— Miss Mary Grier Skóciából jött, — folytatta a nő és nagy füstfelhőt fújt a mennyezet felé. — Egy öreg gentleman titkárnője Skóciában és a megfiatalodott Lew romantikus szerelme.

Keserű gúny csendült ki az utolsó mondatból.

— És ön most ezért árulja el? — kérdezte Tim.

— Jól mondja: ezért árulom el, — bólintott a nő és leverte cigarettájáról a hamut. — Sokat túrtam Lewtől és sokat szenvedtem miatta: de mindvégig hűségesen kitartottam mellette. Jártak rám nagyon rossz idők is: de viszont, ha jól ment a dolga, nagylelkű volt és elhalmozott minden jóval. De mikor a férj ridegen megmondja feleségének, hogy más nőt szeret és pénzt ajánl föl, hogy váljon el tőle... mert ezt tette velem a tiszteletreméltó Lew... akkor a tüntető nagylelkűség sértő hitványsággá aljasul, Jordan kapitány!

— Az a... Miss Grier azért jött Londonba, hogy találkozzék Daneyvel?

— Nem, — rázta fejét a nő. — Ha hinni lehet Lewnek... pedig nincs a földön nála hazugabb ember, bár igazat is mond néha pusztá gonoszságból... az a leány nem is sejti, milyen hatalmas szenvedélyt lobbantott lángra Lew megifjodott szívében. Véletlenül találkoztak valahol és Lew abban a pillanatban belebolondult. Pedig már legalább ötvenéves, ha nem több!

— Volt az a leány valaha Afrikában?

— Nem, soha! — rázta fejét a nő. — Különben verje ki a fejéből azt is, hogy Lew... „dolgozni“ ment Afrikába. Azért szökött Fekvárosba, mert Londonban már nagyon összeszorult körülötte a háló. Néhány nagy terve dugába dőlt s akkor eltűnt, hogy nyomát vesztse a rendőrség.

Elszívta cigarettaját — hosszúszopókás orosz cigaretta volt, amelyben kevés a dohány — beledobta a kandallóba és másikra gyújtott.

— Nem untatom az élettörténetemmel, — folytatta keserűen, — pedig sok olyan epizód van benne, amelyek arra köteleznék Lewt, hogy kitartson mellettem, mint ahogy én is hű voltam hozzá mindig. De ha ő megfélekezett erről, akkor jobb, ha... megy... a maga útján... ahová a végzete sodorja.

— Vagyis... az akasztófa felé? — kérdezte Tim sötét arccal.

— Ahogy mondja: az akasztófa felé — ismételte a nő. — Lehet, hogy örültségnek hangzik, amit mondok: de tiszta fejjel gondolom és hideg szívvel érzem, hogy nem cselekedhetem másként.

Fölkelt és néhányszor föl-alá járt a szobában. Hirtelen megállt Tim előtt.

— Ismer valami Stone nevű embert?

— Harry, az Inast?... Hogyne! — bólintott Tim.

— Ez... azt hiszem, Londonban van.

— És a banda többi tagjai? — kérdezte Tim hirtelen. — Kik azok?

A nő közömbösen legyintett és unottan vont a vállát.

— Mit tudom én! Sohase kérdezősködtem felőlük. Csak annyit tudok, hogy Lew gyakran cseréli őket. Ritkán dolgozik kétszer egymás után ugyanazzal a bandával.

Csak félig szívta el második cigarettaját és beledobta a kandallóba.

— Ez minden — mondta. — Informálhatja a Scotland Yardot, ha úgy tetszik, de ha rám küldi a

kopókat, azt fogom mondani nekik, hogy maga megbolondult. De azt hallottam... Lew mondta... hogy ön saját szakállára szeret vadászni. Nos, itt van az alkalom nagy hajtóvadászatra. De figyelmeztetem: lehet, hogy holnap már mást gondolok és meggyőzöm Lewnek, hogy itt jártam önnél: akkor pedig jó lesz, ha vigyáz tulajdon bőrére. Lehet, hogy Lew végez velem... de ez nem ok arra, hogy végezzen önnel is.

— Köszönöm ezt a szíves jókívánságát — felelte Tim és udvariasan kitárta az ajtót a nő előtt.

Aztán, mikor egyedül maradt, éjfél utánig tanakodott magában. — Mi hasznát vehetné a Scotland Yard ennek az információnak?... Még azt se tudná megmondani, hogy hol keressék az asszonyt. Az is lehet különben, hogy merő hazugság, amit az asszony föltált neki...

Másnap reggel hat órakor Jelf pontosan ott állt autójával a Carlton előtt. Tim még egyszer alaposan megnézte a kocsit és megint meg volt vele elégedve. Beült a soffőr mellé.

— Tudja az utat Glasgowból Kinross felé? — kérdezte.

— Mint a tenyeremet, úgy ismerem azt a vidéket, sir. Turista-társasággal jártam arra a nyáron.

— Akkor indulhatunk — bólintott Tim. — Tudja talán véletlenül azt is, hogy Clench House merre van?

Jelf a fejét rázta.

— Valahol a Rumble-híd közelében lehet, azt hiszem, de nem vagyok benne bizonyos. Sok ilyen kastély van azon a vidéken és csupa arisztokraták laknak ott: előkelő, finom urak.

— Akihez én megyek weekendre, az bizony nem arisztokrata és nem is előkelő, finom úr — jelentette ki Tim mogorván.

A régi kastélyt azért hívták Clench Housenak, mert a mögötte emelkedő dombról meg lehetett látni Ben Clench városkát. Kinross és Glasgow közt állt, valamikor igazi várkastély volt, melynek romjai még láthatók a fenyvesben. Mai állapotában ormótlan, alacsony épület volt, kőfal vette körül, mellette nagy garázs terpeszkedett, mely valószínűleg kápolna volt hajdanában. Külön temetője is volt valamikor, a kerten túl s ebből maradt meg az a tömör gránitmauzoleum, melynek homlokzatáról azonban a századok viharai már letörölték a rávéselt régi gael-föliíratot.

Mr. Awkwright folyton szidta a kastélyt. Furcsa öreg úr volt: szikár és csontos, az arca csupa ránc, lelke mélyéből gyűlölte Skótországot, pedig meg volt benne a skótok két jellemző vonása — a kapzsiság és fösvényesség —, noha nagyon gazdag volt. Mivel Angliát és a kontinenst még jobban gyűlölte, mint Skótországot, ritkán tette ki lábát a kastélyból, amelyhez úgy jutott, hogy már nagyon fiatal korában nőül vette Miss Brodiet.

Nem igen tartott cselédséget, mert — például — a szakács sokba került volna, míg ellenben Mary Grier, a művelt, iskolázott, csinos fiatal leány félannyi fizetésért ellátta a titkárnő tisztjét és minden szerződésnél erősebb kötelék fűzte hozzá. Ugyanabból az okból nem hagyta ott állását Clench Houseban, mint ahogy a fegyenc se hagyhatja ott a celláját. Ítélet kötelezte Mr. Awkwright szolgálatára — s ez az ítélet talán életfogytiglan szólt.

Stocker nem számított a cselédséghez: ő a bérleményhez tartozott. Mr. Awkwright őt is bérbe vette a kastéllyal együtt. Nem bocsáthatta el, mert akkor neki is el kellett volna költöznie a kastélyból, amelyet teljesen bebútorozva — tehát Stockerrel együtt — nevetségesen olcsó árért vett bérbe a külföldön tartózkodó Mr. Ledbetter londoni ügynökeitől.

Mert a kastély tulajdonosa — ezt Stocker, az inas

mesélte, — szenvedélyes utazó volt: afféle globetrotter, aki szerette a verőfényes délszaki országokat. Maga Stocker hízásra hajlamos, tagbaszakadt férfiú volt, kövér, holdvilág-arccal, melyből apró, kék szemek bámultak bután a világba. Szavajárása volt, hogy már akkor szolgálta Mr. Ledbettert, amikor mégakkor volt, mint az ökle. És bejárta vele az egész világot...

Szeretett erről beszélgetni Mr. Awkwright csinos titkárnőjével és Mary mosolyogva bólogatott ilyenkor:

— Sok mindent láthatott maga, Stocker!

És az inas fölényesen legyintve felelt:

— Bizony, Miss Mary, sok mindenféle néppel összejöttem... grófokkal, meg hercegekkel is. És mindig, mindenütt tanulmányoztam az emberi nemet, bár Mr. Awkwrightet nem sorozom ebbe a társaságba.

Mary egyedül teázott a tágas, rideg szalonban. Mr. Awkwright Glasgowba ment, hogy kiveszekedje magát tőzsde-ügynökével. Szeretett játszani a tőzsdén, de piszkos játékos volt: pennykre spekulált. Ráadásul bolondja volt a lóversenyeknek is — bár soha életében nem látott még lóversenyt — és folyton furfangosan kieszelt fogadásokat kötött helyre és győzelemre, amelyeken ritkán vesztett egy-két shillinget, ellenben gyakran nyert fontokat.

Marynek eszébe jutott valami, amit az omnibuszban hallott, mikor az állomásról hazafelé jött.

— Mondja, Stocker! — szól az inas után, aki már éppen kifelé ment: — filantróp Mr. Ledbetter, a maga gazdája?

— Mi-i-csoda, Miss! — ráncolta a homlokát Stocker méltatlankodva.

— Hogy adakozik-e? — magyarázta Mary.

— Na, már annál több esze van! — legyintett Stocker mosolyogva. — Nagyon is a fogához ver minden garast.

— Hát akkor miért adja bérbe Clench House-ot olyan nevetséges összegért Mr. Awkwrightnek?

Stocker lassan visszajött és fontoskodva felelt:

— Ez is okos számítás, Miss Mary. Szívesebben adja olcsó bérért olyan nyugodt, öreg gentleman-nek, mint Mr. Awkwright, mert a könnyelmű és gondtalan nyaralóvendégek, ha többet fizetnek is, hamar tönkretennék a kastélyt is, meg a kertet is... És ki az a fiatalember, Miss, akit ma vár vendégnek a kastélyba?

— Oh, Jordan kapitány — felelte Mary és hirtelen fölkel. — Jó, hogy mondja: meg kell néznem, hogy rendben van-e a szobája?

— Hogyne, Miss: magam hoztam rendbe... És Afrikából jön, nem?

— De igen. Unokaöccse Mr. Awkwrightnek.

— Persze, a hadseregben szolgál? — válté Stocker és tünődve dörzsölgette széles állát a keze fejével. — Nem furcsa, Miss Mary, hogy nekem sohase volt kedvem a katonásdihoz?... Egyik öcsém beállt gránátosnak, de aztán megszökött. Családi undor, tesszik tudni, a katonásdi iránt.

— De Mr. Jordan nem katona, — nevetett Mary — rendőrkapitány... vagy főfelügyelő a rhodesiai rendőrségen.

— Érdekes! — csóválta a fejét Stocker.

Kedvenc szavajárása volt ez és a jelentése: álmélkodás volt.

— Hát nem érdekes?... Hogy rendőr!... Fogadni mernék, hogy okos gentleman, igaz?

Mary nem volt egészen bizonyos ebben, mert Mr. Awkwright információi nagyon is ellentétesek voltak. Hol azt mondta, hogy Tim Jordan a legderékabb fiú, akire büszke, hogy az unokaöccse — hol pedig leszólt a sárga földig, hogy tékozló és könnyelmű... Az öreg úr kifakadásaiából vagy dicséreteiből csak annyit értett meg Mary, hogy Mr. Awkwright még mindig gyámja a huszonnyolc éves Tim

Jordannak és — mint Tim atyja végrendeletének végrehajtója — az is marad Tim harminc éves koráig. A túlvatos és különöc öreg Jordan furesa végakarata volt ez és Tim példás türelemmel viselte a megalázó rendelkezést.

Alighogy a fiatalember megérkezett Jelf autójában, Maryt a telefonhoz hívták. Mr. Awkwright telefonált Glasgowból, hogy nem tud hazajönni éjszákára és mindjárt külön utasításokat is adott Marynek, hogy hogyan viselkedjék a vendéggel szemben.

— Nem szükséges, hogy sokáig fönn maradjon vele este; Mr. Jordan már elég öreg ahhoz, hogy egyedül is agyon üsse az idejét és nem kell elkényeztetni túlzott figyelmességekkel. Az én dolgaimról pedig ne beszéljen vele, Mary. Megértett?...

A leány megadással sóhajtott föl:

— Hogyne érteném, Mr. Awkwright!

— És ne beszélgessem saját magáról se — intette Mr. Awkwright. — A maga személyes ügyeihez semmi köze neki. Megértett?...

Mary megint sóhajtott és visszament az ebédlőbe, ahol Tim elégedetten cigarettázott.

— Megkérhetem arra a különös szívességre — szólt Mary leülve — hogy ne említse meg Mr. Awkwrightnek, hogy elmesélte nekem egyes... izé... afrikai kalandjait?

Tim elmosolyodott.

— Na lássa, erre nem is gondoltam! — mondta elégedetten. — Félek, hogy maga most azt hiszi rólam, hogy . . . dicsekvő fráter vagyok. Ezt pedig nem szeretném, tudja?

Sajátosan kedves, szinte fiús fiatalember volt, pedig halántékai körül már szürkült a haja... (Marynek azt mesélte, hogy attól van, mert egy „oroszlánnő“, azaz: nőstény oroszlán bemászott a bungalowja ablakán)... Egyébként jóvágású, karesú fiatalember volt, csillogó szemekben örökösen boldog

mosolygás bujkált: nagyon kedves, változatos dolognak tartotta az életet.

— Mikor megláttam itt a kertben azt a mauzoleumot — magyarázta Marynek — elszorult a szívem. De aztán világosság áradt lelkembe a sírbolt sötét szájából... Nyomban tisztába jöttem önmagammal: három hónapig kell itt maradnom.

— Elmegy szombaton, ahogy kijelentette, mikor megérkezett — rázta a fejét Mary és csöndesen tette hozzá: — És talán megengedi, hogy figyelmeztessem rá . . . én csak fizetett alkalmazottja vagyok a háznak s az utolsó utasítás, amit Mr. Awkwrighttól kaptam, az volt, hogy kerüljem a bizalmaskodásnak még az árnyékát is... Mindmostanáig, azt hiszem, ön nem is lépte át a határt.

Tim új cigarettára gyújtott és fölnézett a menyegyzetre.

— Szörnyen unalmas fészek ez a Clench House — mondta, a fejét csóválva: — rideg és lelket ölő, akár a fegyház. És maga pont ide jött, hogy lemorzsolja örömtelen életét... olosó pénzért, ahogy Benjamin bácsit ismerem. Pedig az öreg gazdag, Miss Mary: szédületesen gazdag! Legalább egy milliója van... hiába rázza hitetlenül a fejét: elhiheti, ha mondom, hogy milliomos. És én vagyok egyetlen rokona, aki fikarenyit se törődik azzal, hogy kire hagyja a vagyonát. De feleségének a rokonsága... látta-e már valamelyiket? Rémes boszorkányok, mondhatom! A felesége Brodie-leány volt: nem dicsekedett még vele?... Hát látta-e már, hogyan járja a felvidéki dzsigget?... Micsoda remek skót karikatúra!... Dudaszóra táncolják ezt a kopogóst és Ben bácsinak bizonyára van dudája, igaz?

Mary mosolyogva rázta a fejét:

— Dudája nincs... de vannak gramofonlemezei... skót dudaszámok.

— Na, úgy-e, mondtam? — kacagott Tim, hogy szinte elsordultak a könnyei.

Pompás fickó volt: csupa szív-ember: közvetlen és őszinte. Mikor megérkezett, mindjárt melegen szorongatta Marynek mindkét kezét s azzal az ürüggyel, hogy hiszen unokatestvérek, — nyomban meg is csókolta: de olyan kedvesen, tisztelettel csinálta ezt, hogy Mary nem is ért rá tiltakozni — pedig más férfit ugyancsak rendreutasított volna!

Tim hátranézett válla fölött a figyelmesen várakozó Stockerre.

— Gondoskodott a soffőrömről? — kérdezte.

— Hogyne, sir, — felelte Stocker. — A szobája kész, de ő maga nincs itthon. Alighogy beállította kocsiját a garázsba, lement a faluba. Azóta nem láttam.

— Nagyon jól van, — bólintott Tim elismerően mosolyogva. — Akkor maga is elmehet, barátom. Ha esetleg szükségem lenne valamire, majd csöngetek.

Stocker némán meghajolt és kiment.

— Nem szeretem a hátam mögött ácsorgó inasokat, — magyarázta Tim. — Amióta egyszer Umbuliban... de már megint dicsekszem! Mondja inkább: mi mindent mesélt rólam az én drága bácsikám?

— A gazdának tartozó hűség tilalom-lakat az njkon, — jelentette ki Mary komolyan, mire Tim fölkacagott.

— Csak nem némitja el ez a csekélység? — mondta kedvesen. — Furcsa öreg bagoly a bácsi, azért kérdezem. Valószínűleg azt mondta, hogy ágról szakadt, szegény rokona vagyok. Nos, hát, — és Tim kómikus dőlyffel düllesztette ki a mellét — szeretném, hogy tisztelettel nézzen föl rám, kedves Mary, mert én... nagyon gazdag vagyok: talán nem olyan gazdag, mint a megboldogult Mr. Krózus, de polgári felfogás szerint mindenesetre túrhetően gazdag.

— És mikor megy vissza Afrikába? — kérdezte Mary, hogy elvágja a kezdődő bizalmaskodás fonalát.

— Soha! — jött a határozott felelet. — Ott hagy-

tam az állami szolgálatot. Ben bácsi még nem tud róla, de mihelyt hazajön, rögtön megmondom neki. Már van is lakásom Londonban: pompás garzonlakás: ott fogom élni vigan gondtalan életemet. Voltam ugyan már a Scotland Yardon és rá akartam beszélni a rendőrfőnököt, hogy nevezzen ki kapitánynak. Erre rögtön levittek a hűtőházba, ahol úgy összefagytam, hogy azóta se tudtam fölengedni...

Hidegen nézett a leányra és hirtelen tört rá a kérdéssel:

— Nem ismer véletlenül valami Daney nevű embert?

Mivel úgy rémlett neki, hogy Mary nem hallotta a kérdést, még egyszer megismételte, de a leány elmerengve bámult a mennyezetre.

— Most hallom a nevét először, — szólt aztán csöndesen.

— Ez igazán furcsa, mert...

Tim elhallgatott, hirtelen fölkel és nesztelenül, lábujjhegyen, az ajtóhoz surrant és egyetlen rántással kinyitotta. Stocker a küszöbön állt.

— Éppen be akartam jönni, sir, — kezdte Stocker.

— Jobb, ha odakint marad, — vágott a szavába Tim.

Becsukta az ajtót, elgondolkozva ült vissza a helyére és minden átmenet nélkül magáról és jövődő terveiről kezdett beszélni.

— Le fogok telepedni Londonban — mondotta — és már határozta is, hogy mibe fogok. Nyomozni akarom a gonosztevőket és kikutatom, hogy miért lettek bűnözők.

— Szóval, detektív lesz? — kérdezte Mary. — Igazán csábító foglalkozás!

— Csak ne gúnyolódjék! — intette Tim. — Nekem már nagy sikereim voltak Afrikában. És őriási a tekintélyem. Megvan bennem a kiváló rendőrtisztnek minden kvalitása...

— Hozzá tartozik ezekhez a szerénység is! — vetette közbe Mary ártatlanul.

— Nem! — rázta a fejét Tim erélyesen. — A szerénység és a türelem a szamarak erénye. Beérik a bogáncskóróval és tűrik az ütleget.

— Pedig sok a szerény és türelmes ember, — vélte Mary.

— De én nem vagyok az! — mosolygott Tim.

Izgatta, érdekelte ez a leány. Olyan egyszerűnek és átlátszónak találta az első pillanatokban, hogy azt hitte: ismeri és tisztában van vele. De mennél tovább beszélgettek, annál jobban zavarba jött és egyre nagyobb kérdőjelnek látta Maryt.

Meglepte a leány nyugodt önuralma és magabízása, ami fegyelmezett észjárást és energiát árult el, — de Tim még sokkal értékesebb belső erőket sejtett a látszat mögött... Mint rendőrtiszt, gyakran találkozott bonyolult lelkeségű emberekkel, akik kettős életet éltek: egyiket a nyilvánosság előtt s a másikat titokban. Vajjon nem ilyen-e ez a leány is? — tűnődött magában. A bökkenő csak az volt, hogy Mary, legalább eddig, még sohase esett ki a szerepéből és nem árulta el magát: míg azok a „kétlelkű“ emberek, akikkel eddig Timnek dolga volt, egy-két keresztkérdés után olyan zsákutcába kerültek, hogy kénytelenek voltak levetni az álarcot.

Tim tehát — mestere lévén a keresztkérdéseknek — oldaltámadást kezdett és Mary családi viszonyai felől érdeklődött...

— Ó igen: van családom... az édesanyám, meg a húgom.

— Idefönt, Skótországbán?

A leány fürkészve nézett rá és csak aztán felelt.

— Nem, nem, Skótországbán. Kicsi házunk van, Londonhoz közel. Az édesanyám béna. Most, hogy Londonban voltam, meglátogattam.

Erősen összeszorította a száját, mikor elhallgatott, és Tim megértette, hogy a leány éppen csak any-

nyit mondott el magáról, amennyit akart. És akkor, amint Mary előrehajolt az asztal fölött, hogy tüzet adjon neki, Tim hirtelen meglátott valamit...

— Hol kapta ezt a hatalmas sebet?

Mary gyorsan visszarántotta a kezét és lehúzta csuklójára blúzának felcsúszott ujját, hogy eltakarja a sebhelyet, mely valamivel a csuklója fölött kezdődött és a könyöke felé húzódott. Az arca lángvörös, majd falfehér lett.

— Igen... megvágtam — mondta fojtott, rekedt hangon. — A kés beleszaladt a kenyérbe és... és fölhasította a karomat. Van még kérdezni valója?

— Nagyon sajnálom — szólt Tim csöndesen és valóban sajnálta is.

A szín visszatért Mary arcába, aki most ismét mosolygott.

— Mr. Awkwright a lelkemre kötötte — szólalt meg pajzán ingerkedéssel, hogy ne feleljek egyetlen kérdésére se. — Ránézett a kandalló órájára. — Különben is későre jár az idő és le kell feküdnöm, mert holnap korán kelek.

— Csak még azt mondja meg, — szólt Tim, amikor Mary fölállt — hogy miért temetkezik el ebbe a sivatagba az én megkövesedett nagybátyámmal? Mikor oly sok egyéb lehetőség van...

— Magam is hiszem ezt — bólintott a leány és indult kifelé. Az ajtó előtt azonban megállt és visszafordult. — Nagyon jól ismeri Mr. Awkwrightet? — kérdezte aztán egész váratlanul.

Tim kénytelen volt megvallani, hogy egész életében mindössze csak háromszor találkozott vele.

— És, hogy őszinte legyek, — tette hozzá — úgyszólván semmit se tudok róla... legfeljebb azt, hogy kétszer nősült és egyetlen fia volt, aki meghalt. És még azt tudom, hogy kicsinyes, kapzsi és fukar...

— De sok tekintetben nagyon csodálatra méltó — szakította félbe Mary.

Megbiccentette a fejét és fölment a szobájába.

Jordan kapitány szobája harmadik volt a Maryétől és a leány, valamivel tíz óra után, éppen mikor már szunnyadozni kezdett, hallotta félálmában, hogy Tim lábujjhegyen megy el az ajtaja előtt és nem sokkal rá hallotta, amint Tim halkán becsukja a szobáját. Ekkor elaludt, de aztán ismét fölébredt, ahogy ő hitte: majdnem azonnal — pedig már órák multak el, mióta lefeküdt.

Föliült ágyában és hevesen dobogott a szíve. Hirtelen ébredt föl — mintha lidércenyomás riasztotta volna föl: de nem bírt visszaemlékezni rémes álmára.

Hallgatózott — nem hallott semmi neszt. Azt hitte, hogy a gonosz álom is csak képzelődés volt és megnyugodva dőlt vissza ismét párnáira. Az ablaka nyitva volt kissé, a ritkás ködön átragyogott a telehold fénye. Látta a gomolyogva közeledő ködöt és már éppen föl akart kelni, hogy becsukja az ablakot, mikor...

Szinte elállt a szívverése. Egész világosan hallotta, hogy motoszkál valaki az ajtaján — mintha kaparászna rajta.

— Ki az? — kérdezte ijedten.

Megint hallotta az előbbi furcsa neszt — nem kopogtatás volt, hanem kaparászás és valaki sóhajtott. Erre már kiugrott Mary az ágyból, föl-kattan-totta a villamos lámpát, az ajtóhoz szaladt és kinyitotta. Abban a pillanatban csaknem karjaiba roskadt egy férfi.

A félig nyílt ajtón kiáradó világosságban látta Mary, hogy a férfi arca halásápadt s ahogy jobban néhezett, borzadva látta, hogy a férfi egyik kezével a torkát fogja és keze alól buzogva ömlik a vér.

A leány rémült sikoltása belehasított az éjszaka néma csöndjébe. A vérző férfi teste lassan kisiklott Mary karjaiból és tompa puffanással zuhant a földre. Aztán gyors lépések hallatszottak a folyosón s a következő pillanatban Tim Jordan már a földön térdelt, a sebesült férfi mellett.

— Szörnyűség! — kiáltott föl halkán. — Ez Jelf.. a soffőröm!

A soffőr teljesen fel volt öltözve; a csizmája nedves és sáros volt.

— Ne hívjunk orvost? — dadogta Mary szédülve.

Tim megrázta a fejét, mintha mondaná: — itt már nem segít orvos!

A sebesült kinyitotta szemét; tekintete ide-oda vándorolt, hol Timre, hol Maryre s végre megpihent a halálra vált leány sápadt arcán. Az ajkai mozgottak.

— Ő tette! — susogta alig érthetően. — Az a férfi, akitől egyszer már megmentettük önt.

Tim még idejében észrevette, hogy a leány megtántorodik. Villámgyorsan odaugrott hozzá, elkapta a derekát, bevitte a szobájába és lefektette; aztán rábízta az egyik elősiető nőcseléd gondjaira. Mire visszatért Jelfhez — az már halott volt.

Stocker félig felöltözve rohant föl az emeletre földszinti szobájából. Jordan kivette kezéből a villamos zseblámpát s ennek világa mellett kereste és követte a vérnyomokat, végig az emeleti folyosón. A nyomok alacsony ajtóig vezettek, amely nem volt becsukva és keskeny lépcsőre nyílt; ezen lehetett bejutni az istállókhöz, a hátsó udvarra.

Jordan viasszaladt szobájába, gyorsan felöltözött és tovább követte a véres nyomot. Végigment a nyom a hátsó udvaron, onnan tovább, a nyitott rákos ajtón át a kertbe, ahol elveszett a fölázott talajen.

Valami megcsillant a földön a villamos zseblámpa fényében. Tim Jordan lehajolt érte és fölvette. Kicsiny arany cigaretta-tárca volt — női cigaretta-tárca — és nyitva volt. Födelének belső felén ez a bevésett fölírás:

„Lewnek — a felesége“.

Ahogy kissé figyelmesebben vizsgálta a cigaretta-tárcát villamos zseblámpája fényénél, látta, hogy a cigarettákat leszorító egyik szalag vége kioldódott. Zsebkésének hegyével próbálta átfűzni a kis lyukon, de nem sikerült — s ahogy visszahúzta a kését, vele jött a tárca feneke is, illetőleg a vékony aranylemez, mely a tárcának igazi, tömör feneke fölé volt szorítva. Tim óvatosan fölemelte a vékony aranylemezt, mely alatt számok és betűk voltak vésve több sorban egymás alatt és legvégül, a sorok legalján ez a szó „treasure” (kincs). A vésés művészete tökéletes volt.

Tim visszanyomta helyére az aranylemezt, zsebre dugta a tárcát és fölment szobájába, ahol még alaposabban megvizsgálta a tárca fenekét. Az élesebb világosságban tisztán látta a betűket: tizenkét sorból álló fölírás volt.

Stocker behozta a kávé — de még látta, amint Tim gyorsan zsebre teszi a tárcát.

— Talált valamit, sir? — kérdezte mohón. — Milyen szörnyű ez az eset!...

— Merre van Miss Grier? — tért ki Tim a válasz elől.

— Ugy hallottam egyik nőcseléd-től, hogy öltözködik... Régóta méltóztatik ismerni ezt az embert, sir?

Szorongó aggodalom csendült ki szavaiból, amit természetesen, a tragikus eset rovására lehetett írni.

— Pár napja láttam csak életemben először — felelte Tim: — amikor bérbe vettem az autóját.

Stocker tünődve vakargatta az állát.

— Azt hiszem, hogy nem mondott semmi különösebbet... azaz nem vádolt senkit, hogy... — kérdezősködött tovább.

— Én semmit se hallottam — vont a vállát Tim.

— De az a leány, aki legelőször szaladt le, mikor az ember összeesett a folyosón, azt mondja, hogy

neki úgy rémlett, mintha beszélt volna — puhatolózott Stocker. — Nem tetszett hallani?

— Motyogott valamit, az igaz — felelte Tim — de nem lehetett érteni, hogy mit.

Tévedt-e, vagy valóban hallotta, hogy Stocker megkönnyebbülve felsóhajtott és szeméből eltűnt az aggodalom kifejezése?...

— Szegény Mr. Awkwright oda lesz a rémülettől, ha meghallja ezt a dolgot — csóválta a fejét Stocker esőndösen. — Nem szereti a zavart és kellemetlenségeket és félek, hogy ez a szerencsétlen eset legalább egy hétre ágyba dönti.

— Mióta lakik itt Mr. Awkwright? — kérdezte Tim hirtelen.

Stocker fölneézett a mennyezetre, eltűnődve, mint ha számolgatná az időt.

— Mindössze körülbelül négy év óta. Mikor kibérelte a házat, félévre elutazott és csak aztán jött vissza... Miért tetszik kérdezni, sir?

Tim nem tartotta szükségesnek a választ. Némán legyintett, jelezve, hogy nincs rá tovább szüksége, de Stocker nem mozdult.

— Bocsásson meg, sir — mondta akadozva — úgy tudom, hogy ön termett ott legelsőnek, mikor ez a szerencsétlenség történt... Nem mondhatná meg, kérem, hogy... hogy zárva volt-e Miss Mary szobájának ajtaja?

Tim csodálkozva nézett az inasra.

— Én bizony nem tudom — felelte elgondolkozva. — Miért kérdezi?

— Csak éppen... eszembe jutott — felelte Stocker és megnyugodva indult kifelé. Az ajtóban találkozott Maryvel. — Parancsol valamit, Miss? — kérdezte alázatosan.

— Semmit, Stocker, köszönöm.

Mary nagyon nyugodtan, teljes önuralommal lépett a szobába és — ha arcának sápadtsága nem mutatja — senkise vehette volna észre rajta, hogy

mily borzalmas dolgon esett át alig negyedórával előbb. Leült Timmel szemközt az ebédlő-asztalhoz, cigarettát vett ki a könyöke mellett álló ezüst-kazetából és rágyújtott. Tim lopva figyelte és látta, hogy nem remeg kezében a gyufa.

— Parancsol kávét? — kérdezte Tim. — Még forró: Stocker éppen ebben a pillanatban hozta.

— Azt hiszem, jó lesz... kérek — bólintott Mary.

Tim betöltötte a kávét a csészébe, megvárta, míg Mary cukrot tesz bele, aztán csendesen kérdezte:

— Ismerte ezt a Jelfet?

— Nem tudok visszaemlékezni rá — felelte a lány. — Nem hiszem, hogy valaha is láttam volna... hacsak eszméletlen, önkivületi állapotomban nem.

— Mit akarhatott mondani ez az ember — kérdezte Tim — amikor arról a valakiről beszélt, akinek a kezéből megmentette önt?

Mary nagyot szippantott a cigarettából és, mikor kifujta a füstöt, csak ennyit felelt:

— Bizonyára azt akarta mondani, amit mondtott. Három évvel ezelőtt egy ember... azt hiszem, ittas volt... megtámadott engem a kinrossi országúton. — Kinyújtotta a karját és fölhúzta ujját. — Kés volt nála. — Gyöngéden végigsimogatta a hosszú sebforradást. — Önnek azt mondtam, hogy véletlenül magam vágtam meg a karomat. Nem volt igaz. Csak azért mondtam, mert nem szívesen emlékszem vissza arra a borzalmas esetre. Ha véletlenül nem téved arra két ember, aki megmentett: azt hiszem, az a részeg fickó meggyilkolt volna.

— És egyik megmentője Jelf volt? — kérdezte Tim meglepetve.

— Igazán nem tudom — felelte Mary és látszott, hogy őszintén beszél. — Koromsötét éjszaka volt. Csak azt az embert láttam, aki ölben hozott haza... Hogy ki lehetett a másik, még csak nem is sejtem.

— És azt sem tudja, hogy ki volt, aki megtámadta? — kérdezte Tim.

Mary merően nézte cigarettájának parázsló végét.

— Azt hiszem, ezt se mondhatom meg... Valami idegen volt.

— Följelentette a rendőrségen?

A leány csak rövid habozás után felelt:

— Nem. Semmi kedvem se volt ahhoz, hogy nevem az ujságokba kerüljön. De ha sikerült volna, hogy... azt hiszem, boldogabb lennék, mint aminő most vagyok — tette hozzá csöndesen.

Tim megdöbbenve bámult rá.

— Nem vettem észre — mondta — hogy túlságosan boldogtalan.

— Hiszen nem is vagyok az — mosolygott Mary hirtelen.

— És Jelfet ugyanaz az ember szúrta le, aki...

— Isten szerelmére kérem, Jordan kapitány: ne beszéljünk erről! — vágott Tim szavába Mary esdekelve.

A hangja elcsuklott és szemeiben határtalan rémület bujkált.

— Nem akarok erről beszélni... nem akarok! — tördelte a kezeit kétségbeesve. — Én rögtön elmegyek, ha nem hagyja abba a faggatást.

Tim mindkét kezével megfogta Mary kezét és gyöngéden mondta:

— Jól van, kislány... akkor hát nem kérdezek semmit... Jó lesz?

Stocker rájuk nyitotta az ajtót. Friss kávét hozott és mindkettőjük csészéjét teleöntötte. Amíg a szobában volt, egyikük se szólt.

— Nagyon szeretne tudni — biccentett Stocker után a fejével Tim — hogy be volt-e zárva a maga ajtaja?

— Tudom — bólintott Mary. — Mindig gondosan ügyel arra, hogy bezárom-e a szobámat.

— De miért?...
... ..

Mary új cigarettára gyújtott, de most reszketett kezében a gyufa.

— Szörnyűség... rettenetes! — sóhajtott rekedton. — Eljött már a rendőrség?... És mit találtak?

— Még nem érkeztek meg — felelte Tim — de minden percben itt lehetnek. Rögtön indultak, mielőtt telefonáltam.

Mary gyorsan fölpillantott, mintha mondani akart volna valamit, de nyilvánvalóan meggondolta magát és hallgatott.

— Valamit akart mondani... nos, mondja hát! — unszolta Tim.

Habozva ingatta fejét a leány és megint fölnézett Timre — hosszasan kutatva fürkészte az arcát. Aztán nyugtalan csüggedéssel mondta:

— Ne gondolja, kérem, hogy valami nagyon furcsa, különös dolgot akarok kérdezni... de félek, hogy esetleg félreértene... mert ön rendőrtiszt. És inkább... nem, nem akarom kérdezni!

— Pedig jobban tenné, ha megkérdezné, amit akar — biztatta Tim nyugodtan. — Mert azt szeretné, hogy ne ismételjem a rendőrségnek, amit Jelf mondott... igaz?

A leány tágra nyílt szemekkel bámult rá.

— Honnan tudta ezt? — kérdezte riadtan és idegesen fölnevetett.

— Pompás ösztönöm súgta meg! — mosolygott Tim. — Én nagyon jól megértem, hogy szörnyen kínos volna önnek, ha ismételném a rendőrségnek, amit Jelf önkívületi delíriumában mondott... Remélem, hogy eljön az idő, amikor majd jobban megismer és méltónak ítél a bizalmára.

Mary már nyitotta is a száját, mintha szólni akarna, de nyomban szorosan összezárta az ajkát. Aztán csöndesen mondta:

— Remélem én is... talán.

Timet leginkább az lepte meg, hogy Mary egyáltalában nem beszélt Mr. Awkwrightről, se arról a

lesújtó hatásról, ami kétségtelenül megrázza őt, ha megtudja a borzalmas tragédiát. Awkwright már öreg ember — féllábbal szinte már a koporsóban áll — ez a megrendítő eset könnyen végzetes lehet reá nézve...

A valóság az volt, hogy Tim nem szerette túlságosan ezt a rideg, furcsa öreg urat, aki sohase volt hozzá barátságos, sőt néha elárulta, hogy Tim a terhére van. Viszont Tim se titkolta előtte, hogy ezt a gyámkodást élete egyik teherterhelésének tartja.

Mire Mary végzett a harmadik cigarettával, megjött a rendőrség. Kellemetlen, kínos óra volt ez, amely alatt Marynek tömérdek kicsinyes, hiábavaló kérdésre kellett felelnie és pontosan végig kellett játszania a tragédiát, amelynek tanuja és szereplője volt. Aztán elment a rendőrség és elvitte a halott Jelfet is.

A rendőrorvos megállapította, hogy a kést nagy erővel dőfte Jelf torkába a gyilkos. A támadás hátulról jött és Jelfet abban a pillanatban érte a halálos szúrás, amikor éppen megfordult, hogy kivédje a kést. De elkészt és nem került köztük sor dulakodásra — úgy, hogy Jelf testén nyoma se volt a gyilkos kezének.

Tim lekísérte a rendőröket a kapuig és csak akkor ment vissza az ebédlőbe, mikor a rendőrség autója már elrobogott. Mary az asztalra borulva már félig aludt. Tim fölébresztette és föltámogatta a lépcsőn a szobájába, rábízta egyik nőcselédre, ő maga pedig megfürdött és visszament az ebédlőbe.

Hajnali öt óra volt. Stocker utána jött és megkérdezte, nem parancsol-e valamit.

— Nem, Stocker, köszönöm — felelte Tim — csak menjen nyugodtan aludni.

— Oh, én nagyon keveset alszom, sir — mosolygott Stocker. — Most már ébren maradok, mert a cselédség nemsokára takarít és ha nem ügyelek

rájuk, nem sokat ér a munkájuk. . . De, bocsánat, sir: miért nem fekszik le ön?

— Mert nemsokára kivilágosodik — felelte Tim nyájasan — s amíg maga a cselédségre ügyel, én majd körülnézek a házban is, meg odakint is: hátha találok valamit, ami nyomra vezet!

II. FEJEZET.

Ködös, szürke reggel volt, de Tim hamar megtalálta és követni is tudta az éjjel fölfedezett nyomot. Annyi bizonyos volt, hogy Jelf ismerte a házat. Tudta, hogy merre juthat be a hallba: megtalálta a hallba nyíló mellékajtót, melyet a zsebében talált két álkulcs valamelyikével nyitott ki.

Meglepő körülmény volt, hogy Jelf pénztárcájában több, mint ötszáz fontot találtak angol bankjegyekben — úgy, hogy érthetetlennek látszott: miért ajánlkozott sofförnek, csekély napidíjért?...

Egészen közel ahhoz a helyhez, ahol az arany, cigaretta-tárcát találta az éjjel, most vértől átitatott selyem-zsebkendőt talált Tim — és azonnal ráismert, hogy a sofför feltűnően kabátjának bal felső zsebében viselte ezt a kendőt. Ebből azt okoskodta ki Tim, hogy Jelf, amikor megszárták, kirántotta a selyemkendőt, hogy elállítsa vele a vérzést és vele együtt rántotta ki zsebéből a cigaretta-tárcát is. Aztán mind a kettőt elejtette és szaladt, ahogy még bírt, a ház felé.

Az úton nem volt semmi nyom és Tim, ahogy az úton ment, ötven-hatvan lépésnyire, lakattal lezárt rácsos kapuhoz ért, mely a temetőbe vezetett. Maga sem tudta, hogy miért — inkább csak ösztönös kíváncsiságból — átvette magát az alacsony falon és fűrkészve ment a giz-gazzal benőtt úton, melynek két felén omladozó kripták és ledőlt kereszttek hirdették a rég elhunyt nemzedékek egykori hatalmát és dicsőségét. . .

Tim már hallott a mauzoleumról és távolról már látta is. Gránit-kockákból épült és lapos, faragott kőből volt a teteje. Hogy milyen régi — azt nehéz lehetett volna megállapítani. Egyik oldalán elmosódott fölirat volt — vésett gael-betűk — amit azonban úgy megviselt az idő, hogy már nem lehetett kibetűzni. A kriptá-ajtót újabban kijavították. Kétszárnyú bronzajtó volt, csaknem öles magas és öt láb széles a kettő. Magán az ajtón kidomborodó betűkkel ez a fölirat volt:

**THOS. BRODIE ESQU. 70 ÉVES
KÖZBECSÜLÉSBEN ÉLT.**

A szárnyas ajtó fölött, ívbe hajlóan, kisebb betűkkel, ez a magyarázat volt olvasható:

*Thos. Brodie unokái állították
ezt a kaput 1925-ben, mint há-
lájuk és tiszteletük emlékjelét,
a kiváló férfi és jótékony em-
berbarát nyugvóhelyére.*

A kriptának ezt a részét lehetett látni az útról. Régi családi sírbolt volt, amelybe századok óta temetkezett a Brodie-nemzetség és Tim kezdte megérteni, hogy Mr. Awkwright bizonyára azért szereti a rideg és elhanyagolt Clench Housét, mert a felesége Brodie-leány volt s ez volt a család ősi fészke.

Tim már éppen ott akarta hagyni a szomorú helyet, mikor a szeme hirtelen megakadt valamin: három szál átázott cigarettát pillantott meg a sáros földön. Lehajolt értük és fölvette. Londoni dohánygyár cége volt rajtuk — s ami legérdekesebb volt: ugyanolyan cigaretták voltak, mint aminőket Tim talált a Jelfől elvesztett arany cigaretta-tárcában. Még mind a három darabon meglátszott az a horpadás is, ahogy a tárca szalagja leszorította, hogy ki ne potyogjanak.

Ebből arra következtetett Tim, hogy Jelf tegnap éjjel megfordult a kis házi temetőben. Keresni, nyomozni kezdett tehát, hogy nem talál-e valahol vérnyomokat? De hiába kutatta végig az utat a falak mentén — sehol semmit sem talált.

Amint lassan visszaindult a ház felé, valaki szemközt jött vele a ködben. Mary Grier volt, de csak akkor ismerte meg, mikor már egészen odaért hozzá.

— Már ilyen korán talpon van? — csodálkozott Tim, miután üdvözölte a leányt.

— Hiszen le se feküdtem — panaszkodott Mary. És, minden átmenet nélkül, komolyan kérdezte: — Talált valamit?

— Semmit, — felelte Tim — csak ezt, ni! — Megmutatta a cigarettákat és megmondta, hogy beillettnek abba a cigaretta-tárcába, amit még az éjjel talált.

Mary némán hallgatott, de meglátszott rajta nagy belső izgalma. Nem tett semmiféle megjegyzést, de néhány pillanat múlva ezt kérdezte:

— És... nem találkozott senkivel?... Ugy értem, hogy a gyilkosnak nincs nyoma sehol?...

Fojtott hangja reszketett az izgalomtól.

— A gyilkos nyomtalanul eltűnt — jelentette ki Tim bosszúsan. — A rendőrség, természetesen, nyomoz a szomszédos falvakban mindenütt. Egyelőre ők se tudhatnak sokat, hiszen alig néhány órája még, hogy a gyilkosság történt. De valószínűnek tartom, hogy a gyilkos rövidesen kézrekerül.

— Én pedig reményelem, hogy nem találják meg — mondta Mary halkan és megfordult, hogy visszamenjen a házba.

— Miért mondja ezt, Mary? — kérdezte Tim és hirtelen megfogta a leány karját.

Mary kényszeredetten mosolygott.

— Magam sem tudom — szólt rekedten. — Alighanem hisztéria... bár lehet, hogy... gonosztevő-

ösztönöm óhajtja ezt. Mert... mert egyszer — és elcsuklott a hangja — egyszer már loptam hetven fontot... Ne mosolyogjon, kérem... igenis: loptam hetven fontot... kis acél-ládikóból, bankjegyekben. Kétségbe voltam esve... Oh, nem is sejti, mily kétségbeesett, mindenre elszánt, meghasonlott lélek voltam akkor!

A leány teljesen össze volt törve — igazi ideg-roncs volt — oly közel a hisztériás rohamhoz, hogy szinte már eszelősnek látszott: de Tim tudta, érezte, hogy igazat mond... Egyszer, valamikor valóban lophatott hetven fontot s az erre való emlékezés lidércenyomásként ült a lelkén. Most pedig kitört belőle — ebben a pillanatban — az idegösszeomlás szélén — könnyítenie kellett magán ezzel a vallo-mással.

— Azt mondja, hogy egyszer hetven fontot lo-pott? — mosolygott Tim kedvesen a leányra. — Még ez is valami? Lássa, én ezer fontot loptam egyszer... Föl hát a fejjel, Miss Mary: elvetemült latrok va-gyunk mindketten... de szerencsére egyikünket se csíptek nyakon.

— De engem igen! — fuldokolt Mary görnyedten. — Alighogy megtörtént, rögtön tetten értek... és nem volt menekvés. Még arra se volt mód, vagy le-hetőség, hogy tagadjam a lopást.

Lihegve, görcsösen lélegzett és Tim, amint fogta a karját, érezte, hogy a leány egész testében remeg.

— Menjünk sétálni! — mondta Tim parancsoló hangon és Mary engedelmesen elindult mellette. — Mondtam, hogy aludjék és nem fogadott szót: most itt a visszahatás... Fordulunk egyet, aztán me-gyünk reggelizni.

Megkerülték a házat s mire a főbejárathoz ér-tek, Mary már annyira lecsillapodott, hogy el tudta mondani, hogy megtelefonálta a szörnyű hírt Mr. Awkwrightnek, aki most sürgősen hazajön.

— Én most nem tudnék reggelizni — mondta,

megállva a hallban. — Még nagyon korán is van... Inkább megpróbálok aludni.

Eppen kezét fogtak a sötét, rideg, barátságtalan hallban, mikor megszólalt valaki a hátuk mögött:

— Azt hiszem, a fiatal hölgy nagyon okosan beszél...

Tim megrezzenve fordult meg: csak most látta meg Stockert az árnyékban.

— Oh, komolyan azt hiszi? — kérdezte és érdes hangjában fenyegető árnyalat volt. — Honnan a pokolból csöppent ide?

— Ön után jöttem, sir... Láttam, hogy a temetőben járt.

— Hát ezt meg honnan tudja?

Stocker nem láthatta őt a házból, mert sűrű köd volt, úgy hogy tíz lépésnyire se lehetett látni.

— Követtem Miss Maryt, mikor kiment a házból — felelte Stocker hidegen — és akkor láttam, hogy ön a temetőből jön.

— És nem mondaná meg, hogy miért követte Miss Maryt?

A tagbaszakadt lakáj elmosolyodott és csöndes fölénnyel válaszolt:

— Azok után, amik ma éjjel történtek, sir: azt gondoltam, hogy nem egészen veszélytelen, ha a fiatal lady egyedül sétálgat a néptelen úton és megkeekáztattam, hogy... utasítás nélkül... utána megyek.

Tim érezte, hogy ezt a magyarázatot nem utasíthatja vissza.

— Itt volt ön már akkor is — kérdezte, másra terelve a szót — amikor, évekkel ezelőtt, az az ismeretlen ember megtámadta Miss Maryt az úton?

— Igenis, sir — bólintott Stocker — mindig itt voltam, amióta Mr. Awkwright bérli a birtokot. Nagyon jól emlékszem az esetre. Én nyújtottam Miss Marynek az első orvosi segílyt... én kötöztem be a sebet.

— Kinyomozták azt az embert, aki megtámadta?

— Nem emlékszem rá, sir — ingatta a fejét Stocker csöndesen. — De azt hiszem, hogy a mérnylő nyomtalanul eltűnt.

— Talán Mr. Awkwright utasította önt, hogy vigyázzon Miss Maryre?

— Nem, sir: Mr. Awkwright sohasem adott nekem ilyen utasítást...

•

Hét órakor megérkezett Mr. Awkwright, sápadtan, minden tagjában reszketve. Rikácsolva, idegesen beszélt, két apró szeme gyanakodva járt ide-oda Tim arcáról a Stockerére. Durva kíméletlenséggel támadt rá mindkettőjükre.

— Mi történt itt?... Miféle fölfordulás? — Dühös fölháborodás rikoltott minden szavából. — Ide hoztad a sofförödöt, Jordan, hogy meggyilkoltasd?... itt, az én házamban!... Minek is jöttél ide? Hívott talán valaki?... Semmi szükség se volt rá, hogy a nyakamra jöjj! Meg is írtam ezt neked. Mindent elvégezhetnél volna Londonban az ügyvédekkel... Ha nem tolakodtál volna ide, mindez nem történik... Hol van Miss Grier?

— Lefeküdt pihenni, sir — mondta Stocker.

— Kelted föl és hozd ide... szükségem van rá. Néhány fontos levelet kell írnia.

— Neki pedig sokkal fontosabb, hogy aludjék — szólt közbe Tim hidegen. — Diktálja le nekem. Én is hibátlan gyorsíró vagyok.

Az öregúr zord szemmel pislogott Timre, habozott néhány pillanattig, aztán mogorván mondta:

— Menjünk a dolgozó-szobámba.

A „dolgozó-szoba“ barátságtalan, sötét hodály volt; kopott íróasztal, forgó karos-szék, polcok a falak mentén, tele régi versenylapokkal, amelyeknek adataiból Mr. Awkwright összeállította fogadó-listáit a lóversenyekre.

Timet nagyon meglepte házigazdájának furcsa viselkedése. Benjamin Awkwright hetvenkedett, gorombáskodott, valósággal cézári modorban hatalmaskodott... ugyanakkor, amikor kezeinek reszketése, rikácsoló hangjának elcsuklása és ajkainak ideges vonaglása elárulta, hogy voltaképpen retteg és halálra ijesztette a Clench Houseban elkövetett rejtélyes gyilkosság.

— Mi lehet ennek a színjátszásnak háttérében? — tűnődött magában Tim. Mert azzal tisztában volt, hogy az öregúr — még pedig óriási lelki erőfeszítéssel — csak komédiázik: de miért?... Bizonyos, hogy titkolni, takargatni akar valamit: de mit?

— Ül le, Jordan — mondta és keserves sóhajtással roskadt bele ő maga is, az íróasztala előtt álló kényelmes forgószékbe. — Rettenetesen bánt ez a szörnyű dolog, de ki tehet róla?... Fölteszem, hogy nem is sejtet: ki gyilkolta meg a sófförödét?

— Nem, valóban nem sejttem.

— A házban történt?

— Nem, kint az úton — magyarázta Tim. — Teljesen érthetetlen, sőt egyenesen céltalan gyilkosság volt. A rendőrségnek nem szóltam erről, de Jelf, amikor már haldokolt, azt mondta, hogy ugyanaz a férfi szúrta le őt is, aki megsebesítette Miss Griert.

— Micsoda?! — hördült föl Mr. Awkwright és talpra ugorva, kidülledt szemekkel meredt a fiatal emberre. Az arca elzöldült, szemeiben őrvongással határos iszonyat bujkált, amit nem bírt elrejtteni.

— Ez hazugság! — dadogta rekedt, megtört hangon. — Mary nem mondta ezt nekem... pedig szólt volna róla, ha igaz lenne!

— Hogyan mondhatta volna meg, mikor még nem is beszélt vele?! — csodálkozott Tim és látva, hogy az öreg úr megtántorodik, hirtelen odaugrott hozzá és gyöngéden visszaültette a forgószékbe.

— Nincsen... semmi... bajom — motyogta

erőtlenül. — Csak... elszédültem... Ül le, kérlek...
ül le, Jordan.

Mintha saját magának felére zsugorodott volna,
úgy ült a széken, mint nagy halom odadobott
rongy. Krétafehér lett most az arca és megsokasod-
tak rajta a ráncok.

— Mondj el mindent, Jordan — szólalt meg
nyögve. — Ne kímélj engem... ne titkolj el semmit...
Tudod, fölizgatott az eset... nem is vagyok túlságo-
san jól és az én koromban... Szörnyű volt, hogy
ezzel a rémes hírrel vertek föl álmomból!

Tim Jordan röviden elmondta az esetet és az
öregúr nyugodtan végighallgatta, egyetlen egyszer se
szakította félbe. Csak akkor kérdezte rekedt, resz-
kető hangon:

— Mit tudsz arról a Jelfről... a sofförödről? Ki-
csoda és hol szedted föl?... Miért éppen őt válasz-
tottad? És mi célod volt vele, hogy idehoztad?...
Micsoda meggondolatlanság! — csapta össze a kezét.
— De világeletemben mindig ilyen voltál. Sohase
törődtél velem... nem gondoltál arra, hogy... Óh,
te könnyelmű, önző teremtes!

Valósággal beledolgozta magát a dühöngésbe,
de haragja mögött halálos félelem lappangott: olyan
szorongás és lelki gyötrellem, amit nem birt eltit-
kolni. És Tim most újra érezte azt a rejtett gyű-
lölséget, amit állandóan kiértzett az öregúr viselke-
déséből magával szemben.

— Bár soha ne láttalak, soha ne hallottam volna
rólad! — fakadt ki az öregúr indulatosan. — Miért
is jutott eszébe apádnak, hogy pont az én nyakamba
vesszen téged és vagyonának a kezelését?!... De
most végét vetem! Az ügyvédjeim majd ellátják
minden dolgodat. Én semmiről nem akarok tudni,
se hallani!

Tim visszadöbrent ettől a szilajságtól, bár meg
tudta érteni — és magában mentegette is — a gyám-
ját, akit joggal kihozhatott sodrából és letörhetett

a rémes gyilkosság, mely távollétében történt a házában.

— Gyűlölöm ezt a házat — hörögte vonagló ajkakkal: — gyűlölöm még az országot is! Isten nem volt irgalmas hozzám!... Átok és gyötremelem volt egész életem...

Tim szótlanul fölkelt és nesztelenül kisurrant a szobából. Mr. Awkwright észre se vette, hogy már elment.

Elgondolkozva ballagott Tim a kertben — ha ugyan megérdemelte ezt a nevet a giz-gazos, elhanyagolt bozót — és, megkerülve a kastély homlokzatát, odaért a kápolnából garázzsá átalakított épület kapujához. Ez a magas épület egészen külön állt a kastélytól és nagyon régen épülhetett; gótikus ablakainak ólmos keretében kincseket érő üvegfestmények pompázhattak valaha. Mikor Tim a garázs kapujához ért, meglepetve látta, hogy Stocker is ott van.

— Nagyon kedves, régi műemlék ez, sir — mondotta Stocker udvariasan mosolyogva. — Ugy tudom, hogy a XII. században épült... legalább így beszélnek. Hatalmas várkastély volt itt valamikor. — Körbe lendítette a karját: — Köröskörül még láthatók is a romok. Bár sok követ elhordtak a falusiak, mikor a házuakat építették.

— És mi van odabent? — szakította félbe Tim az archeológiai előadást.

Stocker kulcsot vett ki a zsebéből, bedugta a zárba, megfordította és kinyitotta a szárnyas ajtó egyik felét. Tim belépett. Azt várta, hogy megrongált gumikerekeket, üres benzin-tartályokat és más efféle lim-lomot fog látni, de úgy találta, hogy a garázsban nagy a rend és tisztaság.

Két kifogástalan autó állt a garázsban; a nagy túrakocsinak leszedhető vászonteteje volt, mellette kisebb, kétülékes kocsi állt és távolabb, széles talpú

kerekeken, hatalmas mezőgazdasági traktor terpeszkedett.

— Hol van Jelf autója? — kérdezte Tim.

— Levitte a faluba, sir — felelte Stocker. — Tetszik tudni, Mr. Ledbetter nem szereti garázsában az idegen autókat. Mert egyszer tűz támadt a garázsban, valamelyik soffőr tudatlansága miatt és könnyen fölrobbanhatott volna az egész garázs.

— Kinek a kocsija ez? — mutatott Tim a nagy túrakocsira.

— Mr. Ledbetteré, sir. Valósággal bolondja az autónak és amikor itthon van, nagy autókirándulásokat szervez a környéken. A kisebbik autó Mr. Awkwright kocsija.

— És a traktor?

— Az a miénk, sir — mosolygott Stocker. — Mikor Mr. Ledbetter megvette a birtokot, az volt a szándéka, hogy majd gazdálkodik rajta és meghozatta ezt a traktort. De aztán mást gondolt és a gazdálkodásból nem lett semmi.

Tim látszólag közömbösen nézte, de alaposan megvizsgálta a hatalmas gépet. Látszott rajta, hogy nem igen használták, kerekein nyoma se volt a sárnak.

— Ha úgysem használják — kérdezte — miért nem adják el a gépet?

— Ezt már én is tanácsoltam — vonta föl a vállát Stocker — de Mr. Ledbetter nagyon furcsa ember: sohasem ad el semmit, amit egyszer megvett. Már kérték tőle a kastélyt is: kétszer annyit ajánlottak érte, mint amennyit megér, de szóba sem állt a vevőkkel... Látom, azt tetszik nézni, hogy a traktor le van lakatolva vasláncsal?... Ez is Mr. Ledbetter furcsasága. Nem akarja, hogy tudtán kívül és engedelm nélkül használjuk.

— Vagyis, ha ki akarná vinni a traktort a földekre, nem tehetné meg?

— De nekem eszem ágában sincs ez, sir — mosolygott Stocker. — Annyit se értek a szántásvetéshez, mint a tyúk az ábécéhez.

Tim unottan hátat fordított a traktornak és kísértelt a garázsból. Ha Mr. Ledbetter nem járt mostanában a kastélyban, akkor Stocker hazudott, mert a garázs betonpadlóján világosan elárulta két széles sáv, hogy a traktort — igenis — nem régen kivitték, vagy legalább is megpróbálták kivinni a garázsból.

•

Tim mindössze csak három-négy napig akart maradni Clench Houseban, de Jelf váratlan tragédiája miatt nem utazhatott el. Meg kellett várnia a hivatalos vizsgálat eredményét, amely vizsgálaton, mint tanúnak, különben is jelen kellett lennie.

Az első napon alig látta Maryt. Csak az ebédnél találkoztak, amelyet néma csöndben, komor hangulatban ettek végig. Mr. Awkwright mindig gyilkos szemekkel meredt Maryre, valahányszor a fiatal leány beszélgetni kezdett. Ebéd után pedig elvitte Maryt, azzal az ürüggyel, hogy fontos leveleket kell diktálnia. Mikor elmentek, Tim egyedül maradt a barátságtalan ebédlőben és már nem is számított arra, hogy ma este még láthatja Maryt, de éppen, mikor már föl akart kelni, hogy aludni menjen, visszajött a leány, nagyon fáradtan. Elég volt ránéznie: Tim azonnal látta, hogy Mary sírt...

Úgy látszott, hogy Marynek valami mondanivalója van és azért jött vissza. Tim tehát várt és figyelte a leányt, aki leült vele szemben az asztal túlsó oldalán.

— Mr. Awkwright azt mondta — kezdte Mary, — hogy holnapután estig befejezik a vizsgálatot és fölveszik a haláleset jegyzőkönyvét. Ön tehát föl szabadul... Valószínűleg rögtön hazautazik Londonba?

— Voltaképpen egy hétig akartam itt maradni — felelte Tim meglepetve. — Ez az üzenet talán nem kilakoltatás?

— Mr. Awkwright azt gondolja, hogy ön előbb is leadhatja tanuvallomását...

— Szóval, szabadulni akar tőlem? — vágott közbe Tim indulatosan.

— És ön... nem óhajt elmenni? — osodálkozott Mary. — Milyen boldog, hogy visszamehet Londonba!... Oh, ha én is... — hirtelen elharapta a mondatot.

— Ha ön is... elmehetne innen?... Ezt akarja mondani?... Nos, miért nem megy hát? ... Nem értem!

Mary hirtelen mélyen lélekzett és nyugodtan mondta:

— Hogy mondhat ilyet?... Igazán nem tudnám: miért kíváncsoznom elmenni innen?!

Kis kézitáskájából papírszeletet vett ki és átnyújtotta Timnek.

— Ha visszamegy Londonba, legyen szíves látogassa meg Mr. Awkwright ügyvédjét ... ez itt a címe... és kérje meg Mr. Awkwright nevében, hogy vegye át az ön vagyonának a kezelését. Mr. Awkwright is fog írni neki, mert ... mert... — Mary habozva kereste a megfelelő szót.

— Mert szabadulni akar tőlem?... Miért nem mondja így? — fakadt ki Tim.

— Valahogy így van — bólintott Mary, szomorúan elmosolyodva.

Tim sokáig szótlanul nézett Mary arcába.

— Fog-e most már beszélni végre? — kérdezte aztán hirtelen.

— Beszélni?... Miről? — hökkent meg Mary.

— Oh, sok mindenről: hiszen tudja — felelt Tim gyöngéden. — De ha úgy érzi, hogy most nincs olyan hangulatban...

Mary hirtelen fölkelt.

— Nagyon szeretném, ha mennél előbb visszamenne Londonba — mondta gyorsan, idegesen. — Komolyan kérem erre. Lásd, nincs mit keresnie itt és... és a jelenléte terhére van Mr. Awkwrightnek.

— És... önnek is? — kérdezte Tim szelíden.

Csönd lett, majd kihívóan, szinte ellenségesen csattant föl a leány:

— Igen... terhemre van... nekem is...

— De miért?

Mary nem bírt vagy nem akart felelni.

— Talán újabb gyilkosságtól fél? — csapott le rá Tim hirtelen.

A kérdés tapintatlan volt, valósággal kegyetlen és mélyen megrendítette Maryt. Arcából eltűnt minden vér — a kezei reszkettek.

— Hogy mondhatja ezt? — jajdult föl fájdalmasan és fölugorva ültéből, szinte futva ment ki a szobából.

Tim Jordan megdöbbenve bámult utána. Olyanforma borzongás futott végig rajta, mintha nagy követ fordított volna föl a réten és mindenféle undok férget, riasztó csúszó-mászót látott volna nyüzsögni alatta.

— Mi szerepe volt a leánynak mindebben? — tűnődött magában. — Ki volt az a férfi, aki megsebesítette?... Stocker megmondhatná, de Tim tudta, hogy hiábavaló volna, ha megkérdezné.

A gyilkosság körülményeinek kivizsgálása legfőlebb még két-három napig tarthat el, de ő már nagyon kevés idővel járulhat hozzá azokhoz az adatokhoz, melyeket a rendőrség a nyomozás során összegyűjtött.

Aznap éjjel, mielőtt lefeküdt, bezárta szobájának ajtaját, amit sohase szokott tenni. De semmire sem zavarta meg az álmát. Mikor fölébredt, a nap már besütött szobájába. Gyorsan felöltözött s a kerten át kiment az országútra.

Tegnap délután átadta a rendőrségnek az arany cigaretta-tárcát, előbb azonban megkereste a falu egyetlen fotografusát és gondosan lefotografáltatta a tárca fenekére vésett feliratot. A temetőben talált három darab cigarettáról nem beszélt: ezeket a „bizonyítékokat” megtartotta és magában elhatározta, hogy a hivatalos nyomozástól függetlenül ő is kivizsgálja az ügyet — bár egyelőre még nem tudta, hol kezdje a nyomozást.

Figyelmesen forgatta, nézegette a fölnagyított fotografiát, de semmit sem birt kihámozni belőle. Hazasétált hát a kastélyba, ahol Stocker elébe tette a reggelit, a nagy asztalon. Csak egyedül volt Stockerrel, aki nagyon nyájas és előzékeny volt.

— Talált valamit, sir? — kérdezte Stocker udvariasan.

Timet bántotta, hogy az inas sejtette — vagy ki is találta, — hogy ő szintén nyomoz.

— Ugyan miért és mit találhattam volna?

— Csak azért kérdeztem, sir, mert azt hittem, hogy különösképpen érdekli az eset — felelte Stocker mézes-mázosan. — Mivelhogy rendőrtisztnak tetszik lenni, gondoltam, hogy érdekli. ... Ahogy én látom az esetet: valami csavargó követhette el a gyilkosságot. Az utolsó néhány hét alatt több gyanus alak fordult meg a vidéken.

— Amiből természetesen következik az ön gyanuja, nem? — kérdezte Tim száraz gúnnyal. — Vamelyik csavargó volt a gyilkos!... Mondja: ismerte maga Jelfet?

— Jelfet?... Azt a szerencsétlen soffört tetszik gondolni?... Nem, sir: soha életemben nem láttam. Sőt akkor sem láttam, mikor megérkezett. Csak az egyik konyhalánnyal beszélt és mindjárt lement kosijával a faluba.

— És ön... véletlenül... nem ment utána?... Nem találkozott vele?

— Nem, sir.

— És hogyha azt mondanám önnek — szolt Tim, kedvesen mosolyogva — hogy kevéssel alkonyat után látták önt civakodni Jelffel, alig néhány száz yardnyira innen... ugyan mit felelne rá, Stocker?... Értse meg: két tanu van, aki látta önöket együtt! Tiszta szivesség tőlem, ha nyíltan megmondom, hogy ezt az információt tegnap éjjel kaptam a nyomozó rendőrhatalóságoktól.

Stockert egyáltalában nem zavarta meg ez a közlés.

— Hát az lett volna Jelf? — csóválta tünődve a fejét. — Hát volt némi szóváltásom azzal a durva fickóval, akivel véletlenül találkoztam az országúton. Részeg volt és belém kötött, de azt hittem, hogy falubeli... Érdekes, hát ez lett volna Jelf?

Látszólag nem lepte meg, nem hozta ki sodrából a hír, de Tim észrevette, hogy egyszerre nagyon óvatos lesz. Még egyre színlelte a gondtalan közöműséget, de mind szavaiban, mind magatartásában megváltozott — résen állt, hogy ne találja készülélenl semmiféle meglepetés. Lassan, megfontolva beszólt:

— Ebből csak az látszik, hogy a teljesen ártatlan embert is mennyire bajba keverheti a látszat. Ez az ember tántorgott és nekem esett, mikor hazafelé jöttem... lefekvés előtt minden nap sétálni megyek, hogy jobban aludjak... Ki akartam térni, de a fickó minden áron civakodni akart. Megvallom, hogy fölingerelt és talán durván is feleltem neki, amit most, utólag, igazán sajnállok. Mikor faképnél hagytam, ment a maga útján... nem tudom, de nem is érdekelt, hogy hová... Szóval ez volt Jelf! — ismételte harmadszor is. — Eszembe se jutott, hogy ő lehet a meggyilkolt ember.

Mikor a rendőrség később ismét kiszállt a kastélyban, kihallgatták Stockert az éjszakai találkozás felől és kielégítőnek találták azt a magyarázatot, mert más vallomásokkal összeegyeztetve, igaznak

látszott. Jelf ugyanis a fogadóban vacsorázott és sokat ivott; hamar berúgott és részeg állapotban kötekedő, izgága volt.

Ez a nap különösen unalmas, csüggesztő volt Timnek. Egyedül reggelizett, tétlenül lézengett, hol a kastélyban, hol a kertben és csak későn délután látta Maryt. A leány csaknem az egész napot zárt ajtók mögött töltötte Mr. Awkwright dolgozószobájában. Úgy látszott, hogy Mr. Awkwright nagyon szorgalmas és elfoglalt üzletember volt, mert Tim egész nap hallotta az írógép szakadatlan kopogását, valahányszor elsétált a dolgozószoba ablakai alatt, abban a reményben, hogy megpillanthatja Maryt.

A kerületi rendőrkapitány, aki ezen a napon szintén kijött a Clench Houseba, udvariasan közölte Timmel, hogy nyugodtan elutazhatik, de meg kell ígérnie, hogy visszajön a perfölvételre, mikor a jury elbírálja az esetet.

Tim éppen a hallban volt, mikor megpillantotta Maryt. A leány gyorsan sietett a fölépcső felé és nyilvánvalóan nem óhajtott szóba állni Timmel, mert egyszerű fejbiccentéssel akart elsurranni mellette, de Tim egyenesen elállta az útját.

— Mikor beszélhetnék magával? — kérdezte szigorúan.

— Nem tudom... nagyon sok a dolgom — felelte Mary.

Nagyon fáradtnak látszott és Timnek nem volt szíve, hogy erőltesse a társalgást. Kedvetlenül ment vissza a szalónba, ahová Stocker nemsokára utána jött.

— A telefonhoz kéri, sir — jelentette.

— A rendőrség?

— Nem, sir: nem a rendőrség. Hölgy, kérem: de a lady nem mondta meg a nevét.

— Lady? — csodálkozott Tim és sietett a hallba, a telefonhoz.

Halkan, alig hallhatóan kérdezte valaki, hogy Jordan kapitány van-e a telefonnál.

— Igen, én vagyok, Tim Jordan.

— Nem látogathatnám meg?

— Kivel beszélek, kérem? — kérdezte Tim.

— Itt Mrs. Daney beszél. Lejőhetne, kérem, a glasgowi országútra? Ott várom az autómmal. Azt hiszem, nagyon érdekes ujságot tudnék mondani.

Tim habozott.

— All right — mondta végül. — Ott leszek. Nagyon messzire van innen?

— Nem, egészen közel vagyok — hangzott a válasz és már csettent is a telefon, mert Mrs. Daney letette a kagylót.

Mivel a rendőrség lefoglalta Jelf autóját, Tim telefonált a falubeli garázsba, hogy küldjenek azonnal autót a kastélyba. Néhány percre mulva már ott is volt a kocsi és, alighogy elhagyták a falut, Tim megpillantotta a nagy, csukott autót az országúton. Megállította saját kocsiját, kiszállt belőle és gyalog ment vagy ötven yardnyira a magános autóhoz.

Mrs. Daney a volán mellett ült és kinyitotta a kocsi ajtaját.

— Üljön ide, mellém — mondta. Kihajolva hátra nézett és meglátta Tim kocsiját. — A sofförje megvárja, igen?

Tim bólintott.

— Úgy hallom, — kezdte Mrs. Daney, — hogy meggyilkoltak itt valaki Jelf nevű embert?... Ismeri talán?... Az igazi neve Jaffrey.

— Honnan tudja? — kérdezte Tim hirtelen.

— Mert láttam és megismertem — felelte Mrs. Daney, oly nyugodt hangon, mintha az időjárásról beszélne. A rendőrség megmutatta... Ha-ha-ha!... Azt mondtam nekik, hogy meg tudom állapítani a személyazonosságát. És meg is állapítottam: Walter Jaffrey a neve. Tagja volt a férjem bandájának. Részt vett a Mersey-bankrablásban. Lew összeve-

szett vele. Jaffrey nem járt egyenes úton és Lew rálőtt. Jaffrey volt a banda sofförje: ő várt rájuk az utcán, míg a többiek a bankban dolgoztak. Alattomos, kapzsi fickó volt: figyelmeztettem is Lewt, hogy tartsa szemmel.

— És miért jött ide? — kérdezte Tim nyersen.

— Mert nagyon szeretnék találkozni Lew-vel — mondta a nő. Még egyszer, utoljára megpróbállok kibékülni vele. És, mivel tudom, hogy ahol Mary Grier van, ott van Lew is: hát idejöttem.

— Nem azért jött, hogy... férjére terelje a gyanút, mintha ő gyilkolta volna meg a sofförömet?

Mrs. Daney megvetően mosolygott és megrázta a fejét.

— Ha tudni akarja, hogy ki a gyilkos, kérdezze meg Mary Griert: ő megmondhatja.

III. FEJEZET.

— Miért gyűlöli ily nagyon azt a leányt? — kérdezte Tim megütődve.

— Én senkit se gyűlölök nagyon — felelte a nő csöndesen — kivéve Lewt. És nem is mondhatnám meg, hogy miért gyűlölöm, ha nem térnék vissza a multnak olyan eseményeire, amelyek önt is érdeklik... amelyeket azonban még akkor se használhatna föl Lew üldözésére, ha tekintélyes napilapok számolnának be róluk.

Előrehajolt az autóban, melynek falán kis gombot nyomott meg, mire arasznyi rekesznek a födele pattant föl és Tim látta, hogy a rekesz tele van cigarettával. A hölgy nyilvánvalóan szenvedélyes nikotinista volt, mert folyton cigarettázott és jól el is volt látva cigarettával. Nyomban rágyújtott és megkínálta Timet is:

— Nem parancsol?

— Ha megengedi, kettőt is veszek.

— Akár huszonkettőt is, ha jól esik! — bólintott Mrs. Daney mosolyogva. Nos, miért vizsgálja olyan kritikus szemmel?... Nem közönséges cigaretták: finom egyiptomi márka. Lew nagyon finnyás és válogatós. Igazán nem sajnálja erre a pénzt.

Tim kivett két cigarettát; az egyikre rágyújtott, a másikat tárcájába tette. Ugyanaz a fajta volt, mint aminőt a temetőben talált s aminők az arany tárcában is voltak.

— Egyszer s mindenkorra dülőre akarok jutni Lew-val, — folytatta a nő. Nem azért ugyan, mert féltékeny vagyok... ahogy talán ön gondolja: hanem azért, mert megalázott. Egyszer már le akartam löni, de a revolverem csütörtököt mondott. Ha találkozik vele és megkérdezi, Lew bizonyára elmondja az esetet.

Tim növekvő érdeklődéssel figyelte a furcsa asszonyt. Csinos volt, bár kissé durva arcú, a szemei kékek, mint a zafírs épp oly hidegen csillogók, az alakja kifogástalan. Nagyon elegánsan öltözködött, keztyűtlen ujján legalább tizkarátos kék gyémánt ragyogott és Tim becslése szerint körülbelül kétezer fontot ért. A kocsí, amelyben ültek, fényűző kényelemmel berendezett, remek Rolls Royce autó volt.

Timnek ezeken a részleteken járt az esze, mikor a nő hirtelen azt kérdezte:

— Mit tudott meg róla?...

— Mit tudtam meg... Kiről?

— Mary Grierről... Szép legalább?

— Hát még nem találkozott vele? — csodálkozott Tim.

— Nem én — rázta a fejét Mrs. Daney. — sőt igazán nem is vagyok kíváncsi. De mégis szeretném tudni, hogy szép-e?

— Hogyne... valóban szép — felelte Tim

minden különösebb hangsúly nélkül, mire Mrs. Daney halkan fölnevetett.

— És mi egyebet tud még róla? — kérdezte aztán.

— Hát... voltaképpen semmit.

— Ha jól tudom — folytatta a nő — Dél-Afrikában „Tim Jordan, a tigris“ volt az ön neve. Lew szörnyen érdekesnek találta önt... sok mindent megtudott önről Afrikában, de óvatosan kerülte önt.

Gúnyos mosolygás bujkált a szemében, amint a füstfátyolon át figyelte Tim arcát s egyszerre csak kirobbant:

— Maga szerelmes abba a leányba!... Hát nem érdekes: Lewnek és önnek ugyanaz a nő az ideálja!

Hátradólt a koci párnáin és halkan fölnevetett megint.

— Ennek örülök — bólintott aztán. — A játék bizonyos zamatját jelenti ez önnek, igaz?... Szinte kísértésbe jövök, hogy eláruljak önnek egyet-mást, de azt hiszem: jobb, ha nem beszélek. Minek rontanám el a játékot?... Sokkal érdekesebb lesz, ha ön maga jön rá bizonyos dolgokra: a tréfa így jobban mulattatja majd.

Könnyed, csúfondáros hangja most hirtelen komollyá változott.

— Van sejtelve arról, hogy Jelf miért jött ide? Tudom, hogy önt hozta föl, mint sofförje, de abból, amit az újságokban olvastam, úgy látom, hogy ön nem tudott semmit erről az emberről. A neve... igen, azt már megmondtam. Miért akart ez az ember idejönni Clench Houseba?... Ez izgat engem kissé, nem tagadom.

— Nem egészen értem a kérdést.

— Nos, megmagyarázom: ha ez a Jelf tudta volna, hogy Lew száz mérföldnyi körzetben erre-felé van, a világ minden kincséért sem jött volna Clench Houseba. De azért... elhiheti, hogy nem Lew gyilkolta meg. Lew revolverrel dolgozik: ez a gyöngéje;

gyors és biztos a keze, de... a kést utálja. Csakis az a másik lehet a gyilkos.

— Melyik másik? — kérdezte Tim hirtelen.

A nő nem felelt; kibámult az autó ablakán, mintha teljesen elfeledte volna, hogy Tim mellett ül. Aztán csöndesen szólalt meg:

— Én most visszamegyek Glasgowba — megmondta, hogy melyik fogadóba száll. — Megteszi, hogy sürgönyöz nekem, ha valami fordulat történt?

Tim nem felelt s az asszony, amint ránézett, látta, hogy mosolyog.

— Miért mosolyog? — kérdezte sértődötten.

— Mert mulatságos az eset — felelte Tim. — Nem magyarázná meg, hogy miért törjem én magamat... még sürgönyzéssel is, hogy azonnal informáljam a legfrissebb fordulatról is... önt, annak az embernek a nejét, akit betöréses rablásért és gyilkosságért köröz a rendőrség?

— És ön nem magyarázná meg — utánozta az asszony gúnyosan Timet — vajjon miért töröm magamat én, hogy informáljam önt és miért igyekszem, hogy megmentsem az életét?... Hagyja abba a mosolygást, kérem és értsen meg, hogy komolyan beszélek. Amikor megláttam önt Londonban, forrt bennem a méreg. Gyűlöltem Lewt és végképpen le akartam számolni vele. Sokat hallottam már önről és azt hittem, hogy számíthatok a segítségére. Az első találkozás az ön javára ütött ki és megszerettem nyílt, egyenes férfilasságát.

— És most... megváltozott ez a reám hízalgó véleménye? — kérdezte Tim.

— Nem... de megingott — hangzott a felelet.

Néhány pillanatig némán néztek farkasszemet, aztán a nő kinyitotta az autó ajtaját:

— Jó éjszakát, Tim Jordan kapitány — mondta ingerkedve.

Tim kiszállt az autóból és becsukta az ajtaját.

— Köszönöm az információt — mondta — és vigyázni fogok a bőrömrre.

Mrs. Daney búcsút intett a kezével.

— Ez az, amit nem köthetek eléggé a szívére! — mondta nyomatékkal.

Az autó elugrott és Tim ott maradt az úton, addig nézve utána, míg az autó teljesen eltűnt. Akkor megfordult és mélyen elgondolkozva ballagott vissza bérekt autójához.

Ez a nő érthetetlen talány volt. Az már előfordult, hogy asszonyok elárulták a férjüket, de ha elárulták, ezt mindig csak őrjöngő haragjukban, féltékenységből tették. A besúgásnak ezt a formáját jól ismerte — és méltányolta is — a rendőrség; szinte naponta előfordult. De Tim Jordan hosszú praxisában még sohase találkozott ilyen nővel, aki hidegvérrel, józan megfontolás után és számolva minden következménnyel, kiméletlen elszántsággal — de nem felindultan — akarta akasztófára juttatni a férjét. Szörnyű lehetett a sérelme, hogy erre vete-medett: de a féltékenység nem magyarázhatta meg ezt a lépést.

Csak egyetlen egy elfogadható magyarázat kínálkozott az esetre: hogy a nőnek esze ágában sincs elárulni a férjét — sőt ellenkezőleg: egy követ fúj a férjével, noha azt állítja, hogy gyűlöli és arra használja föl ezt az ürügyet, hogy belopja magát Tim Jordan bizalmába.

Tim nem sokat tudott Lew Daneyről, — csak annyit, hogy páratlanul ügyes, szerencsés kezű betörő. Szinte elképzelhetetlen volt, hogy ez a józanfejú ember bárminő okból magára irányítsa azt a gyanút, — ami a nyakába kerülhetett — hogy meggyilkolja Jelfet.

— De miért is tette volna? — tündökött magában Tim. — Ha igaz is, hogy Jelf valamikor dolgozott a bandájában: nem volt rá semmi oka, hogy

meggyilkolja. Mert nem árulhatta el őt, ha csak saját magát is nem akarta börtönbe juttatni...

Hazaérkezve szállására, Tim azonnal fölívta telefonon Cowley detektív-főfelügyelőt, akit futólag ismert és röviden beszámolt neki az esetről.

— A Jelf-gyilkosság? — érdeklődött Cowley. — Nem, egyelőre még nem kérték a segítségemet. Az áldozat ujjlenyomatai itt vannak az irattárban, a személyi adatokkal együtt. Az igazi neve Jaffrey; már kétszer ült és nagyon ügyes betörő.

— És... Lew Daney? — kérdezte Tim. — Mit tudnak róla?

Hallotta a telefonon át, hogy Cowley meghökkelve zihál.

— Lew Daney?... Talán megint itt van Angliában? Mikor legutóbb hallottunk róla, Dél-Afrikában dolgozott. Nagyon jól ismerem a fickót — tette hozzá Cowley kesernyésen. — Én ön... nem találkozott vele Dél-Afrikában? — S amikor Tim azt felelte, hogy nem, megkérdezte: — Hát a feleségével?... Csinos asszonyka!

— Vele már találkoztam — felelte Tim szárazon.

— Jó lesz, fiatalember, ha távoltartja magát tőle! — óvta Cowley. — Mert megtörténhetik, hogy sokkal komolyabb bonyodalomba keveri, mint a... mondjuk: egyszerű válópör. Furcsán szeszélyes, játékos természetű asszony! Félévig azzal szórakozik, hogy elárulja a férjét, akit állítólag gyűlöl és félévig bűnbánatot tart azért az árulásért, amelynek pedig semmiféle foganatja nem volt. Már évek óta űzi ezt a kétszínű játékot. És akik jóhiszeműen fölültek az „árulásainak“, rendszerint keservesen megbánják ezt a gyöngeségüket.

Elmondott néhány jellemző esetet Mrs. Daney csalfaságáról, ami kiegészítette az éppen most vázolt ellenszenves képet az asszonyról.

Tim fölment szobájába és néhány adatot írt be jegyzőkönyvébe. Rendes szokása volt, hogy minden sikeresebb bűnesetről följegyezte a fontosabb, kimagaslóbb tényeket és körülményeket, még ha ő maga nem is vett részt a nyomozásban.

— Hátha igaza van Cowleynek (és ez volt az ő saját véleménye is), hogy Mrs. Daney csak komédiázik és eszében sincs, hogy komolyan elárulja az urát?...

Ahogy véletlenül kinézett az ablakon, megpillantotta Mary Griert, aki magányosan sétálgatott a kertben. Tim nézte egy darabig, de hirtelen hátrahúzódott, mert észrevette, hogy megmozdul valami árnyék a bokrokon túl, Mary háta mögött. Figyelve leste, hogy mi történik és észrevette, hogy vékony füstszalag kanyarog fölfelé a bokrok mögött... Néhány másodperc alatt lent volt a kertben. Maryt már nem látta, mert a leány bekanyarodott a fásorba, de Tim most nem ő vele törődött. Óvatosan, lábujjhegyen megkerülte azt a bokrot, amely mögül a füstöt fölszállni látta és...

Stocker állt ott, zsebredugott kézzel, vastag szivar lógott le a szája szögletéből, az arca és a homloka csupa ránc, mintha aggasztó gondok emészték. Összerezzent, mikor megpillantotta Timet, gyorsan kivette zsebéből a kezeit és szájából a szivart.

— Lejöttem ebéd előtt elszívni ezt a szivart, sir — mondta alázatosan.

— És közben szemmel tartja Miss Griert? — kérdezte Tim.

Stocker bólintott.

— Igenis, sir: Közben szemmel tartom Miss Griert — ismételte. Nem szeretem, ha a fiatal lady estefelé egyedül járkal házon kívül.

Talán Mr. Awkwright bízta meg ezzel az örködéssel, Stocker?

— Nem, sir: ez az én ötletem volt... Megengedi, hogy szivarozzak?

Tim beleegyezően bólintott, mire Stocker nagyot szippantott a szivarból.

— Én nagyon szemfüles őrző vagyok, sir — mondta. — Azt hiszem, hogy jó detektív lett volna belőlem.

— Ami késik, nem múlik, Stocker — jegyezte meg Tim elérte az inas humorát: — ha kívánja, szívesen támogatom ebben a szándékában.

— Nem merném vállalni a hivatalt, sir — vi-gyorgott Stocker. — Sokkal becsületesebb vagyok, mint hogy boldogulhatnék a rendőrségen.

Timet mulattatta ez az arcátlanság.

— De mit csinálna mégis — kérdezte, — ha véletlenül detektív lenne?

— Ha detektív lennék — és széles mosolygásra gömbölyödött Stocker arca, — jó cselekedetekben tölténém el egész életemet. Úgy gondolom ezt, sir, hogy... útbaigazítanám, jó tanácsokkal látnám el mindazokat, akik... rosszul végzik a dolgukat.

— Nem jobb lenne, Stocker, ha inkább... nyakon csípné őket?

— Hová gondol, sir? — csóválta a fejét Stocker megütődve. — Hiszen én a törvénytisztelő népségre gondoltam... a rendőrségre, detektívekre, akik nyomoznak és hajszoľják a gonosztevőket!

— Szóval ezeknek adna tanácsot, mi? — bólintott Tim, még mindig mosolyogva. — Nos, ha már erről van szó, nem mondaná meg, hogy... mit tanácsolna, például... nekem?

Stocker kivette szájából a szivart, kis ideig el-tűnődve vizsgálta a hamuját, aztán megint a szájába vette és nagyot szippantott belőle.

— Azt tanácsolnám, hogy legyen nagyon óva-tos a mindenféle mende-mondával szemben, ami a fülébe jut — mondta csöndesen. — Azért, mert valaki Rolls Royce-autóban jár, még nem következik, hogy ez a valaki... szükségképpen lady is! Az a bizonyos

hölgy, aki most az eszemben jár, sir: körülbelül olyan szelid és megbízható, mint a vadmacska.

— Szóval maga utánam lesett ma délután, Stocker... igaz?

— Nahát! — csapta össze a kezeit Stocker: — hogy ezt ki méltóztatott találni!...

Olyan jól színlelt naívsággal mondta ezt, hogy őszintének lehetett volna venni a szavait, ha nem bűjkált volna szemében a ravasz mosolygás.

— Voltaképpen nem volt szándékos ez a leelkedés — tette hozzá magyarázóan. — Csak éppen kocsikázni akartam és... fölkapaszkodtam az ön autójának podgyász-tartójára, sir... De megbántam: nagyon kényelmetlen volt az ülés.

— És miért jött utánam, Stocker? — kérdezte Tim csöndesen.

Stocker összeráncolta a szemöldökét és nagyot sóhajtott:

— Már mondtam, sir: szerettem volna autózni kicsit. Bolondja vagyok a friss levegőnek s ezért voltam bátor, sir, fölkapaszkodni az ön kocsijára.

— És azt a hölgyet, akivel találkoztam... természetesen ismeri?

— Óh, csak hírből, sir — felelte Stocker. — De bocsánatot kérek, sir... most mennem kell, hogy megnézzem: mit csinál a fiatal lady.

— Na, ezt csak bízza rám: majd megnézem én — legyintett Tim.

A kertnek túlsó végében találta meg a fiatal leányt. Az este hűvös volt és Mary meleg felsőkabátban sétált. Nyilván nem tetszett neki, hogy Tim megzavarta magányos merengésében, mert nem nagyon szívesen fogadta a köszöntését és nagyon kellemetlenül felelgetett, mikor Tim beszélgetni kezdett veje. Alig váltottak néhány szót, mikor Mary hirtelen kijelentette, hogy már eleget sétált...

Megfordult és indult a ház felé, de Tim nem tágitott az oldala mellől.

— Nem mondaná meg, — kérdezte — hogy miért ily sértően barátságtalan?

— Valóban az lennék?... Pedig nem ez a szándékom — felelte Mary hidegen.

— Mondja meg, kérem: mi bántja tulajdonképpen? — Talán... a férfi?

Mary hirtelen megállt és idegenkedve pillantott rá:

— Micsoda férfi?...

Tim látta, hogy ez a pillanat nem alkalmas arra, hogy beférközzék a fiatal leány bizalmába. Találomra vetette hát oda, csak úgy félvállról:

— Mit tudom én?... Talán én... Stocker vagy, Awkwright...

Mary Grier futólag elmosolyodott.

— Szegény Stocker! — mondta. — Hát már ő is listára kerül?

Tim megpróbálta tartóztatni a leányt a hallban, de Mary valami ürüggyel otthagytá és fölment az emeletre és Tim bosszusan gondolt arra, hogy ezt az estét is unalmas magányosságban kell eltöltenie. Annál kellemesebben lepődött meg, mikor az ebédlőbe lépve már ott találta Mr. Awkwrightet az asztalfőn és mellette ült Mary is. Az öreg Awkwright rosszkedvű volt, sőt némileg „harapós“ is, de merev fagyossága lassanként fölengedett s az ebéd vége felé már szívesen beszélt egyetlen szenvedélyéről: a lóversenyekről, mert egyáltalában nem titkolta és nem is szégyelte ezt a gyöngeségét.

Onnan, ahol ült, Tim szemmel tarthatta az ebédlőnek mindkét ajtaját: azt is, amelyik a hallba nyílt s a másikat is, mely a tálalóba vezetett; de nem csak az ajtókra ügyelt, hanem megfigyelhette az inast is, aki főlszolgál.

Az ebéd már vége felé járt. Stocker behozta a kézmosó-findsákat és asztalra tette a gyümölcsöstálat. Mr. Awkwright utána szólt, mikor Stocker már kifelé indult:

— Mondd csak, ki volt az az idegen, aki ma este a temetőkertben járt-kelt?

Stocker oly gyorsan fordult meg, mintha megpörgették volna.

— Idegen a temetőkertben? — kérdezte éles hangon. — Nem láttam!... Milyen volt a külseje?

Oly furcsán, élesen harsant föl a hangja, hogy Mary meglepetve ütötte föl a fejét. De Stocker nyomban észbe kapott és most már rendes, nyugodt hangon felelt:

— Alighanem valami detektív lehetett, sir.

— Semmiféle detektív nem járt itt ma délután — szólt közbe Mary.

— Akkor talán Jordan kapitány volt — vélte Stocker habozva.

— Ostobaság! — fakadt ki Mr. Awkwright ingerülten. — Azt hiszed, nem ismerném meg Jordan kapitányt, ha ő lett volna?... Ez az ember, akit láttam, kis Ford-kocsiban jött, a kapuhoz közel állította le az autóját s aztán átugrott a falon. A nagy, családi sirbolt körül ténfergett.

Stocker arca elsötétedett, szemöldökei fölszaladtak a homlokára.

— És mennyi ideig volt a kertben, sir? — kérdezte aztán.

— Talán négy-öt percig — felelte Mr. Awkwright. — Akkor visszament az autójához és itt hajtott el a ház előtt, én pedig az ablakból láttam.

— Magas vagy alacsony férfi volt sir? — érdeklődött Stocker.

— Szép szál legény volt — bólintott az öreg úr. — Ránézve, azt hittem, hogy az a barátod, aki múlt ősszel meglátogatott téged és nálad is lakott... a londoni vendéged!

Tim látta, hogy Mary összerezzen és szorongó szemei keresik Stocker tekintetét — és az inas szemei, mintha megnyugtatóan pillantottak volna a leányra.

— És látni méltóztatott a kocsit is, sir? — kérdezte Stocker. — Milyen autó volt?... Túrakocsi, vagy csak kétüléses?

— Azt hiszem, hogy kétüléses — rándította meg a vállát Mr. Awkwright idegesen és nem szólt többet.

Most már Stocker sem mosolygott. Kiesett eddigi nyugalmából és nyoma se volt már előbbi, szertartásos komolyságának. Egész viselkedése megváltozott; merev arca nem bírta palástolni belső nyugtalanságát és összeráncolt szemöldökei elárulták, hogy komoly, szinte kínos gondolatok forronganak a fejében.

Tim, aki egyre élesen figyelte az inast, de ugyanakkor szemmel tartotta Maryt is, tünődve tépelődött magában, hogy ugyan ki lehetett Stockernek az a rejtélyes londoni barátja, aki iránt a fiatal leány oly nyilvánvalóan érdeklődik?...

Kezdett már idegeire menni ez a Clench-ház. De monnól jobban bonyolódott a helyzet, annál szilárdabb lett az elhatározása, hogy itt marad és végére akar járni a rejtélyes dolgoknak.

Mikor behozták a feketekávét, Mr. Awkwright már valósággal fecsegett, annyira belemerült a lóverseny-sport titkaiba. Mary csöndesen ült a helyén; nem szólt egyetlen szót se — csak ült mereven, egyenesen, két keze az ölében és alig egy-kétszer emelte föl lesütött szemét. Tim észre vette, hogy az öreg úr néhányszor lopva Maryre néz s a szemében ilyenkor titkolt szorongás tükröződik.

Tim még egy csésze kávéért kért és Stocker éppen elébe tette a csészét, mikor kint a hallban, valami zaj támadt, majd élénk párbeszéd — izgatott civakodás — melyből élesen harsant ki valami érdes, durva hang.

Stocker az asztalnak a túlsó végén állt, amelyik legtávolabb volt az ajtótól. Meg kellett tehát körül-

nie az asztalt és átvágja a termen, mielőtt az ajtóhoz ért. Gyorsan ment ugyan — de mégis elkésett...

Az ebédlő ajtaja hirtelen kicsapódott és magas, csontos asszony-személy tántorgott be rajta. Az arca lángvörös volt, a hangja rekedt és el-elfulladt a beszédben. Csípőjére tette két kezét és dühösen mordult rá a társaságra:

— Hát itt vannak, látom! — kiabált csaknem torka szakadtából. — És én is itt vagyok!... Hé, Stocker: ne jöjj közelebb, mert betöröm a fejedet!

Durva, rekedt hangjával pompásan odailllett volna a halpiaci kofák közé. És olyan tagbaszakadt, izmos teremtés volt, hogy — Tim becslése szerint — be tudta volna váltani a Stockerhez intézett fenyegetést: amit meg is cselekedett, mert mikor Stocker megragadta a karját, kitépte magát az inas karjából és úgy mellbe taszította az öklével, hogy Stocker hátra tántorodott.

Mary halálsápadtan ugrott föl és megfordulva, hogy szembe nézhessen az asszonnyal, félig hátradőlt és két kezével görcsösen markolta az asztal szélét. Az öreg Awkwright is föállt, kissé előrehajolt és ráncos arca kínosan vonaglott.

— Nem várta úgy-e, hogy idejövök, mi? — rikácsolta az asszony elfulladva. — Nos, hát eljöttem, hogy megmondjam: torkig vagyok mindennel, érte?!... Még ma éjjel visszamegyek Londonba, tudja meg! Kutyának való ronda élet ez!... Magának pedig fiatal asszony — fordult Maryhez — azt mondom, hogy menjen a helyére és teljesítse a kötelességét. Mert én nekem elég volt és ha fejtetőre állnak valamennyien, akkor se maradok itt egy percig se. Értsék meg, én...

Ebben a pillanatban Stocker ráugrott, félkézzel erősen megragadta az asszony vállát, másik kezét pedig a szájára nyomta — és félig fölemelve, félig lökdösve, kituszkolta a hörgő, kézzel-lábbal viaskodó asszonyt az ajtón, melyet nyomban becsapott maguk

mögött. Tim hallotta, hogy kint a hallban nagy dulakodás folyik — az asszony még egyre sikoltózott... Utánuk akart rohanni — de Mary hirtelen megfogta a karját:

— Ne menjen, kérem — könyörgött. — Ne menjen... oh, maradjon itt... kérem!

Mary mindkét kezével rácsimpaszkodott Tim karjára; elkinzott édes arca halálsáppadt volt.

— Segítsen Mr. Awkwrighten! — könyörgött elcsukló hangon.

Az öreg úr visszaruskadt karosszékébe és ráborult az asztalra, fejét két karjára fektetve. Tim azt hitte, hogy elájult, de Mary szavaira Mr. Awkwright lassan fölemelte a fejét és tétován fordította az ajtó felé. Közben, kint a hallban elmúlt a hangzavar, — de Stocker nem jött vissza.

— Albérlöm ez a részeges asszony, — mondta Mr. Awkwright siránkozva, reszkető hangon. Azt hiszem, Mary, ideje, hogy elvégezzük esti ájtatosságunkat... Úgy tudom, hogy az öcsém még nem vett részt ilyen családi imában...

Országos Széchényi Könyvtár

IV. FEJEZET.

A „családi ájtatosságot“ a könyvtárban végezték el. Talán még sohase térdelt le három személy oly ellentétes lelki hangulatban imádkozni, mint Mr. Awkwright, Mary Grier és Tim Jordan kapitány: és aligha imádkozott még három személy ennyire áhitat nélkül. Mikor vége volt, Timnek úgy rémlett, mintha lidércnyomásos álomból ébredt volna föl.

Mary utána ment a hallba és halk, szorongó hangon szólította meg:

— Köszönöm, hogy olyan kedves volt és szót fogadott nekem!

— Nos, fog-e már beszélni? — kérdezte Tim gyöngéden.

A leány szomorúan rázta meg a fejét.

— Van reá valami különös oka, hogy ilyen féltékenyen őrzi... mások titkát? — kérdezte Tim gyöngéd szemrehányással.

— Ez az én titkom — sóhajtott Mary — Menjünk le az ebédlőbe. Közben már takarítottak ott és cigarettázhatunk.

— És beszélgethetünk is? — unszolta Tim kedvesen, vágyakozón.

— Igen, beszélgethetünk is, — bólintott Mary, — de... csak... közömbös dolgokról, — tette hozzá óvatosan.

Tim bámulta ennek a fiatal leánynak csodálatos önuralmát. Az élet pirossága már ismét színesre festette az arcát, amelyre mosoly derült, mintha mulatna magában ezen a kis tréfán és semmi gondja se volna a világon!

— Csodás kis leány maga! — tört ki Tim őszintén.

— Gondolja? — és bájos mosolyra nyílt szép metszésű szája. — Igazán örülök, hogy van valaki, aki csodásnak talál... De félek, Jordan kapitány, hogy nagyon furcsa emlékekkel fog innen hazamenni Afrikába.

— Az én nevem Tim, — mondta könyörgő hangon a fiatalember.

— Tim?... Igen: ez kedves, meghitt név. Közelebb hozza a barátokat, igaz?... De... úgy-e, megpróbálja, hogy jó szívvvel gondol majd reánk Afrikában?

— Nem megyek vissza Afrikába — rázta a fejét Tim. — Már elhatároztam, hogy letelepszem a Carltonban s ott fogok lakni, amíg meg nem unom Londont. Ha pedig Londonban unatkozni fogok, akkor lerándulok Clench Houseba... Jó lesz?

Mary csüggedten rázta a fejét.

— Oh, pedig lejövök ide! — jelentette ki Tim határozottan. Tudja: izgat engem ez a titokzatos-ság... Ki tudja, milyen új és új rejtélyek bukkan-nak föl itt napról-napra?!

A fiatal leány elmosolyodott.

— Rejtélyek, persze!... Minden nap újak: egyik izgatóbb, mint a másik?

— Úgy van! — bólintott Tim és szintén mosolygott.

Mary nem is sejtette, hogy milyen jó jövődö-mondó. Mert mikor elváltak és Tim fölment a szobájába, meglepetve látta, hogy az ablak tárva-nyitva áll és szobájába bevilágít a holdvilág. Fölkattantotta a villanyt és ekkor még jobban meglepődött. Az íróasztalnak valamennyi fiókját kihúzták, mindent, ami bennük volt, szétszórtak a padlón; feltörték mindkét utitáskáját is és azokból is kiszórtak mindent.

Tim csöngetett s mikor nagysokára jelentkezett valami nőszemély, — a kiszolgálás nem volt mintaszerű Clench Houseban — megkérte a leányt, hogy küldje föl hozzá Stockert.

— Azt hiszem, hogy Mr. Stocker nincs itthon, sir, — mondta a kis skót leány, — de mindjárt utána nézek.

De Mr. Stocker rövidesen mégis előkerült — bár kissé megviselt állapotban. Kemény ingmelle összevissza volt gyűrve és tele piszkos foltokkal, az arcán több karmolás — amit úgy látszott, bejódózott, mert sárga csíkok szántották keresztül-kasul — a haja borzas és egész megjelenése züllött, zilált.

Nyilvánvalóan azt várta, hogy Tim az esti botrány miatt hívatta, mert meg se várva a kérdést, beszélni kezdett:

— Részeg nő az, sir...

Ebben a pillanatban vette csak észre a nagy rendetlenséget a szobában.

— Mi történt itt, sir? — hökkent meg és kíváncsian tekintett Timre.

— Ez az, amit én is szeretnék tudni — bólintott Tim. — Alighanem az alatt történt, míg az ebédnél ültünk.

Stocker az ablakhoz ment és kinézett rajta. — Csöndesen mutatott ki:

— Létrát támasztottak a falhoz — mondta. — Hiányzik valamije, sir?

— Még nem tudom — rázta a fejét Tim.

Körülnézett a szobában — számbavéve, hogy megvan-e mindene — aztán hirtelen rájött, hogy mit nem lát sehol.

— A jegyzőkönyvem! — kiáltott föl hirtelen.

— Volt benne valami érték? — kérdezte Stocker szorongva.

— Oh, semmi! — legyintett Tim. — Csak ennek a Jelf-esetnek a leírása.

Stocker kinyitotta a ruhaszekrényeket, gondosan megnézte, hogy a ruhák mind rendben lógnak, bebújt az ágy alá, majd meglepő fürgeséggel kimászott az ablakon és a létrán lement a kertbe.

— Nem kell villamos zseblámpa? — kiáltott le utána Tim.

— Köszönöm, sir: van nekem is! — felelte Stocker letről.

Mindjárt meg is nyomta zseblámpájának gombját és Tim látta felülről, hogyan táncol a földön a kis világos kör. És látta, hogyan követi Stocker a nyomokat a pázsiton át... Aztán nemsokára ismét feljött a létrán.

— Ez nem közönséges tolvajlás volt, sir — mondta Stocker a fejét csóválva. — A betörő keresett valamit... de mi lehetett az?... Megnézett mindent, sir? És valóban nem hiányzik semmi más, csak a jegyzőkönyve?

— Semmi más, Stocker — rázta a fejét Tim.

— Hát ez... mi? hökkent meg Stocker.

Kis újságkivágást vett föl a toaletasztalról és miután elolvasta, szótlanul átnyújtotta Timnek. Ez volt benne:

„Az egyetlen nyom, amit a gyilkos hátra hagyott, illetőleg elvesztett, értékes cigaretta-tárca volt, belsejében ezzel a bevésett fölirattal: „Lewnek — a felesége“. A tárcát Mr. Awkwright vendége találta meg, akit a meggyilkolt sóffór hozott Clench Houseba a gyilkosság napján.“

— Csakugyan talált ilyen cigarettatárcát, sir? — kérdezte Stocker.

— Hogyne! — felelte Tim. — Már át is adtam a rendőrségnek.

— „Lewnek — a Felesége!“ — ismételte Stocker és halkán fütyöntett. — Ez igazán különös! — csóválta a fejét.

— Ismeri talán? — érdeklődött Tim.

Stocker nem felelt, mintha nem hallotta volna a kérdést.

— Az ön nevét is említi az ujság, sir — mondta eltűnődve. — Hogyan találta meg mégis a szobáját?... Meg mernék rá esküdni, hogy eddig még sohasem járt ebben a házban. — Nézzük csak meg a többi szobákat.

Már indult kifelé, de hirtelen megállt, mintha új ötlete támadt volna.

— Nem hagyta égve a villanyt, sir, mikor lejött az ebédhez? — kérdezte.

— De igen — bólintott Tim.

— Ez, azt hiszem, megmagyarázza a dolgot — vélte Stocker. — Mihelyt fölmászott ebbe a szobába: a bőröndökről azonnal tudta, hogy csakis ön lehet a vendég, sir... Bocsánat: most lemegyek és kikérdezem a cselédséget, sir.

Később a hallban találkozott vele Tim és Stocker ezt jelentette neki:

— Az egyik konyhaleány elmondta, hogy valami idegen kikérdezte őt: van-e vendég a kastélyban és kiesoda, honnan jött, mi a neve?... A leány nem tudta az ön nevét, sir és csak annyit mondott, hogy a vendég Londonból jött és unokaöccse Mr. Awkwrightnek... Ez akkor történhetett, amikor ön is meg én is házon kívül voltunk ma délután, sir... Szabadna talán érdeklődnöm, hogy milyen volt az a cigaretta-tárca?

Tim körülményesen leírta a tárcát és Stocker eltűnődve hallgatta, mintha már látta volna valahol ezt a tárcát. Aztán, mikor Tim elhallgatott, biccentett a fejével:

— Nagyon érdekes... így már valószínű...

Jordan kapitány most egyenesen szembe állt az inassal és megkérdezte:

— Feleljen őszintén, Stocker: ismeri maga ezt a Lew Daneyt?

— Nagyon kevés ember van, akit nem ismerek! — felelte Stocker és nyájasan pislogva mosolygott Timre: — de még kevesebb ember van, akinek dolgairól beszélni szoktam.

— Hát legalább azt mondja meg Stocker: tudja-e vagy legalább sejti-e, hogy ki tört be a szobámba.

-- Sejtelnem sincs róla, sir — felelte Stocker azonnal: — és életemben most az egyszer... igazán igazat mondok, sir!...

*

Aznap éjjel tizenegy órakor a ház már néma volt és Tim, miután mind elolvasta a skót napilapokat — sőt végignézett néhány régi képes folyóiratot is — fölment a szobájába lefeküdni, bár egyáltalában nem volt álmos. Nem is vetkőzött le, csak ösz-

szehúzta a nehéz ablakfüggönyöket, fölkattantotta a villanyt s aztán végigfeküdt az ágyon.

Londonra és a Carlton-szállóra gondolt Tim és előre is örült már a sok szórakozásnak és gondtalan életnek, ami várt reá. Vágyott már el — ebből a rideg, barátságtalan, penészes házból, amely fölött már meglibbentette szárnyát a halál — és ha nem lett volna itt Mary...

Furcsa, különös élete volt ennek a fiatal, kedves leánynak: de nem volt-e más ezer, sőt tízezer fiatal és kedves leány is, akik hasonló körülmények közt éltek, sőt még annyi kényelmük és szabadságuk se volt, mint Marynek, akinek — így látta Tim — a szívét-lelkét teljesen bilincsbe verte a szolgálata?...

A hall nagy faliórája éjfél után felet ütött és Tim, aki most sokkal éberebb volt, mint mikor feljött a szobájába, — maga se igen tudva, hogy miért — hirtelen fölugrott az ágyról, magára kapta felsőkabátját, fejébe nyomta a kalapját és, kézbe véve asztaláról villamos zseblámpáját, nesztelenül kisorsrant szobájából.

Lassan, óvatosan ment végig a folyosón, rávilágított a fölépcsőre és lement a hallba. Egyenesen a kapuhoz sietett, amely — legnagyobb meglepetésre — nyitva volt. Nem zárták be, a reteszt se tölték rá: pedig Marytől hallotta, hogy Mr. Awkwright a legszigorúbban megköveteli, hogy éjszakára gondosan bezárják és elreteszeljék a hall kapuját!

Kitárta a kaput, kiment rajta és gondosan becsukta maga mögött.

Lassan ment előre az úton, jobb kéz felé hagyva a házat. Láttá a szürke gránit-tömeget, ahol a régi temető volt; rajta túl, jobbra feküdt a fiatal, szálas erdő, melyet keskeny árok választott el az úttól. Még ez az erdő is hozzátartozott Mr. Awkwright bérletéhez, ahogy Marytől tudta s a ritkás erdő most sokkal sűrűbbnek látszott, mint a nappali világitásnál.

A temető kőfalától mintegy száz yardnyira keskeny kocsíút kanyargott az erdőn át, a távolabbi, alacsony dombok felé.

Tim megnyomta villamos zseblámpájának gombját és végig világított az úton, a fasor mentén. Sehol nem látott teremtetett lelket. Mintha titkos ösztön vezette volna, hirtelen elhatározással rákanyarodott a keskeny kocsíútra, mely az erdőn át vezetett. Körülbelül száz yard hosszú lehetett ez az út az erdőn át, amelyen túl aztán balra fordult. Rajta túl parlagon hagyott földek terültek el, amelyek valamikor szántóföldek voltak, mert még most is lehetett látni rajtuk az egykori barázdákat.

Az éjszaka néma csöndjét csak távoli, tompa bagoly-huhogás törte meg, mely nagyon messziről hallatszott.

Tim visszatért a keskeny kocsí úthoz és mikor ismét befordult az erdőbe, két apró, világos pontot pillantott meg a fasor túlsó végén s egyúttal hallotta a közeledő motor halk berregését... Megállt és várt... A két világos fénypont eltűnt, de mindjárt rá föl villant a nagy, kerek vörös fény: az autó hátsó lámpája. A kocsí tehát megfordult és háttal közeledett feléje.

Tim feszülten figyelt... Most kialudt a vörös láng — és hallani lehetett, hogy halkan csetten az autó ajtaja, amint becsukják... Az autó utasa tehát kiszállt!

Tim óvatosan bújálva közeledett a kocsihoz. Mire odaért, az autó gazdája már — ki tudja, hol járt... Az autónak londoni rendszáma volt; a kicsiny, de erős kocsin meglátszott, hogy pompás ~~motorja~~ lehet, az eleje is tele volt porral és sárosak voltak a kerekei. Tim bevilágított zseblámpájával a kocsí belsejébe — de semmit se látott, amiből a gazdájára következtethetett volna.

Visszasietett az úton, hogy hátha megláthatná a titokzatos utast?... de sehol senki: az autó gazdája

nyomtalanul eltűnt. Megint a kocsihoz ment és újra megvizsgálta. — Bizonyos, hogy nem rendőrautó. — Megnézte a távolság mutatót: tizenhétezer mérföldet jelzett — ennyi távolságot futott be már — de, hogy mennyi esett ebből legutolsó, azaz mostani útjára: annak sehol semmi nyoma nem volt.

— Megint új sakkfigura abban a titokzatos játszmában, amely szemeláttára folyik Clench Houseban — csóválta a fejét Tim idegesen. — Este, az ebédnél, az a becsípett, durva asszony, aki oly botrányosan viselkedett, míg Stocker ki nem lökte az ebédlőből... aztán az ő éjszakai betörője... de valamennyinél izgatóbb rejtély volt — Mary Grier maga!

— Mi volt a titka annak a mély és hosszas sebforradásnak a karján?... Hol és mikor találkozhatott előzőleg a meggyilkolt Jelffel?... Ki volt az a „másik“ férfi, aki leszúrta a soffőrt?...

És Timnek hirtelen az ötlött az eszébe, hogy nem lehet-e a „másik férfi“ ez a nagyon is titokzatos idegen, aki éjszaka érkezik meg autóban és elrejtí kocsiját az erdőben?...

Már éppen megfordult, hogy a titokzatos éjjeli látogató keresésére induljon, mikor újra motorberregést hallott — ezúttal a ház felől! Gyorsan a kőfalhoz ugrott és hozzálapulva, óvatosan surrant a ház felé. És egyszerre csak hallotta Mr. Awkwright hangját:

— Jól csavarja be magát a pokrócba, kedvesem!... Van takaród neked is Stocker?

— Igenis, sir — felelte Stocker.

Tim hallotta, ahogy becsapják az autó ajtaját s a következő pillanatban — alig tíz lépésnyire tőle — kirobogott a kőfal mögül az a nagy túrakocsi, melyet a garázsban látott. Stocker ült a volánnál és arcát bevilágította a szájában tartott szivar parazsa. De se Mary Griert, se az öregurat nem látta Tim —

aki egy pillanatra kísértésbe jött, hogy odarohan a titokzatos éjjeli látogató autójához és ezen ered utánuk, hogy megtudja — hová viszik Maryt?... De aztán rájött, hogy elkésett ezzel: Stocker már eltűnt az éjszakai sötétben.

Stocker, Mr. Awkwright és Mary Grier tehát elmentek, — de hol lehet a negyedik rejtélyes alak?...

Tim megkerülte a kőfalat és befordult az udvarba. Egyenesen a garázs felé tartott. El kellett mennie a melléklépcső előtt, amelyen a halálra sebzett Jelf föltámolygott azon a végzetes éjszakán. Tim megnézte, hogy nyitva van-e a melléklépcső ajtaja?... Be volt zárva.

Most odaért a garázshoz. — Vajjon nem zárta-e be Stocker az ajtaját, mikor kihozta rajta a túraautót? — Nem!... A garázs nyitva volt és Tim azt gondolta, hogy zajtalanul kitolja a garázból azt a kisebb autót, amelyen Mary szokott járni és ezen fogja követni a titokzatos éjjeli látogatót, ha majd vissza indul... Ezt — úgy gondolta — megteheti: és Mr. Awkwright bizonyára hálás is lesz neki, ha sikerül földerítenie ezt a rejtélyt.

Abban a pillanatban, mikor kinyitotta a garázs ajtaját, úgy rémlett neki, mintha világosságot látott volna odabent. Csak szemvillanásig tartott ez, — de Tim tudta, hogy nem téved... Valaki van a garázsban: s ez a valaki tudja, hogy ő az ajtóban áll, mert látnia kell: hiszen az alakja feketén válik ki a csillagfényes éjszaka világosabb háttéréből. Tim tehát egészen kitárta az ajtót és kezében tartva zseblámpáját, belépett a garázsba.

— Van itt valaki? — kiáltott hangosan. — Én Jordan kapitány vagyok...

Halk kiáltást hallott, mire azonnal megnyomta zseblámpája gombját. A fény-nyaláb két bokavédős bakancsra vetődött, de mielőtt Tim magasabbra irányíthatta volna a fénysugarat, valaki rácsapott a ke-

zére, melyből kiesett a lámpa s a titokzatos ember ki akart rohanni mellette az ajtón. Tim ráugrott és szerencsésen elkapta a gallérját, de az ellenfele feléje sújtott és ökle, véletlenül, Timnek az állát érte. A kapitány hátratántorodott az ütés erejétől s mire felocsúdott kábultságából, támadója már kisurrant a garázsból, melynek ajtaját becsukta maga mögött.

Tim nekiesett az ajtónak, de hiába dőngette: az ajtó nem engedett. Gyufát gyújtott, hogy megkeresse és meg is találta a zseblámpáját. A lecséje, szerencsére nem törött el és így villamosfény mellett vizsgálhatta meg az ajtót. Belülről nem volt kilincse, se tolózára nem volt a két ajtószárnynak, úgy hogy semmiképpen se nyithatta ki. Aggódni azonban nem volt oka, mert tudta, hogy Stocker még hajnal előtt visszajön az autóval és akkor kiszabadul.

Addig is körülnézett a garázsban és néhány érdekes körülményre jött rá. Mindenekelőtt Mary kis autóján vastag, meleg felsőkabátot talált; valószínűleg az éjszakai betörő vetette le és hagyta ott, mikor kénytelen volt menekülni.

A második fölfedezés kissé később jött és sokkal különösebb — teljesen érthetetlen — volt. A hatalmas lakat, amely összefogta a traktor rögzítő láncot, a földön hevert. A betörőnek, tehát vagy kulcsa volt a lakathoz, vagy pedig erőszakkal verte le a láncról.

— De miért?... Mi célja lehetett a traktorral? — Erre a kérdésre nem talált feleletet Tim Jordan.

A garázs egyik félreeső sarkában hosszú létrát talált, amely alighanem arravaló volt, hogy a magasan fekvő ablakokat tisztogatni lehessen. Tim rögtön oda is támasztotta a falhoz és fölérve az ablakhoz, kinyitotta az egyiket. Legelőször kidobta rajta a garázsban talált felsőkabátot, aztán, némi erőlködéssel, ő maga is utána mászott és leugrott. Mivel köröskörül puha, fölászott virág-ágyások

voltak — és az ablak még emeletnyi magas se volt — minden baj nélkül talpraesett.

Mindez alig tartott néhány percig. A kabátot otthagya Tim, ahová esett, ő maga pedig a tolvaj után eredt. Ahogy kiért az útra, látta, hogy az autó éppen kikanyarodik a fasorból és azon az úton megy, amerre Stocker is elhajtott. Tim keserűen szidta önmagát, hogy miért is nem hallgatott első ösztönére, mely arra sarkalta, hogy vegye ki a mágnesset a tolvaj autójából s ezzel gátolja meg az elmene-külését.

Mialatt dühösen nézett a távolodó autó után, egyszerre csak látta, hogy a kocsinak hátsó, vörös lámpája jobbra-balra ingadozik s végre megáll. Tim futóhajnoknak készült ifjúkorában és erősen trénirozott; most hát nyaka közé szedte a lábait és utána eredt. Már féltávolságra ért hozzá, amikor hirtelen fellobbanó fény lövellt ki a kocsiból, amit éles dörrenés követett — s a következő pillanatban előre lendült az autó.

Tim nem hallotta a golyó füttyülését: — a tolvaj tehát nem ő reá lőtt. Most már meglassította a futását és nem sokára odaért, ahol imént állt az autó... De senki sem volt ott és Tim csalódva, bosszúsan fordult vissza.

Kissé még lihegett, mikor a temető sarkához ért... A fák sötét árnyékában, mintha bujkált volna valaki.

Villamos zseblámpájának fényesóvját odairányította és úgy meglepte, amit látott, hogy csaknem elejtette a lámpát. Magas, szikár férfi állt a reá vetődő világosságban — halálsápadt, földült arcú férfi, gyér szakállal az állán — csak nadrág volt rajta és sötétszínű ing, a haja borzas és összezsapzott. Két sötét szeme rámeredt Timre.

— Kicsoda maga? — kiáltott rá Tim.

— Oltsa el azt a lámpát... oltsa el! — üvöltötte az ember. — Hej, az angyalát — és feléje dőött. Ép-

pen csak hajsza hiányzott, hogy oldalt hajolva, el bírta kerülni a szúrást... A következő pillanatban, szilaj átkokat szórva, eltűnt az ember a fák alatt.

Tim átugrott a keskeny árkon és utána vetette magát, de alig tett néhány lépést, kialudt a lámpája. Meg kellett állnia. Nagyon nagy lett volna a kockázat, hogy tovább üldözzé fegyvertelenül és vak-sötétben a gyilkos szándékú, késsel hadonászó embert. Tim tehát visszafordult és — mindig az út közepén — hazaszaladt Clench Houseba.

A ház kapuja még nyitva volt. Tim fölrohant a lépcsőkön, zsebredugta revolverét, új elemet rakott be a zseblámpájába és lélekszakadva futott vissza az erdőbe. De, ahogy előre sejtette — hiába kereste az éjszakai támadót. Nyoma se volt már a fák alatt!

Amint lassan ballagott Clench House felé, Tim elképzelte, hogy mi történhetett. A titokzatos tolvajt — aki megugrott előle a garázból — hirtelen megállította az úton ez a züllött szakállas alak és valószínűleg rá is támadt a kezében villogó késsel. A tolvaj önvédelemből rálőtt az útonállóra, aztán rákapasolt a legnagyobb sebességre és faképnél hagyta támadóját...

Egy dologról azonban most már bizonyos volt Tim: ez a szakállas fickó volt Jelf soffőr gyilkosa!

Hazafelé menet fölvette az éjszakai betörő kabátját és magával vitte szobájába. Jó meleg, nehéz teveszörkabát volt, viselmes, de még jó állapotban. Belső zsebében ott volt a szabó cégjele s rajta a megrendelő neve. Tim elképpervedve füttyentett, mikor elolvasta és álmélkodásában kiesett kezéből a kabát.

Táncolt szemei előtt a megrendelőnek vegyi tintával beleírt neve:

„L. Daney — 703, Jermyn Street“ ...

V. FEJEZET.

Tim gondosan kikutatta a teveszörkabát zsebeit. Egyikben viharvert sofförkeztűűket talált, a másikban cigarettákat és gyufát, a belsőzsebben azonban már fontos nyomravezető bizonyítékot is: kis erszényt és többszörösen összehajtogatott papirost. Mikor ezt szétbontotta, meglepetten állapította meg, hogy az ő ellopott jegyzőkönyvéből kitépett lap — az a lap, amelyen tüzetesen leírta Lew Daney arany cigarettatárcáját.

Szóval ez az éjszakai tolvaj tört be tegnap éjjel az ő szobájába is és szórta szanaszét minden holmiját, keresve a jegyzőkönyvben leírt cigarettatárcát!...

Most gondosan megnézte Tim azt is, hogy mi van a kis erszényben. Legelsőnek nagyon vékony kis acélkulcs akadt a kezébe. Nagyon furcsa kis kulcs volt: a fogója feketére zománcozva és a hozzákötözött keskeny kartonlapon ez a fölírás: „Mary Grier, Clench House, 1929 október 14“.

A legérdekesebb lelet azonban rövid ujságkivágás volt. Timnek ismerős volt az ujságkivágás nyomása s ahogy megfordította, mindjárt tudta — amit már különben is sejtett — hogy a hivatalos rendőri lapból vágták ki, amelyben a körözött és eltűnt gonosztevők nevét körözik. Szólt pedig ez a kivágás a következőképpen:

„Csalás miatt azonnal őrizetbe veendő: Harry Stone, más néven Hector Winter, vagy Harry Levere, akit az alvilág Harry, az Ínas néven ismer. Jelentés teendő a Scotland Yard főnökének, vagy a legközelebbi rendőrállomásnak. — Személyleírása“...

Itt el volt vágva a papiros, de a nyomtatvány-nak nem ez volt a legizgatóbb része, hanem az a

közzel, keresztbe reá írt sor, amely így szólt: „Meghalt március 23-án“...

— Harry, az Inas! — csóválta a fejét Tim.

És visszaemlékezett a fickóra, akit ezen a néven ismertek Dél-Afrikában, miután csalásai miatt kitaszították a detektívtestületből... Visszaemlékezett arra is, hogy ő tanácsolta el Harryt angol területről és küldte át portugál Angolába...

Igy hát „Harry, az Inas“ meghalt. — De miért volt ez a rejtélyes tolvaj olyan bizonyos Harry haláláról, hogy még a napját is pontosan tudta?... És miért volt neki annyira fontos ez az eset, hogy gondosan kivágva, erszényében cipelte magával mindenfelé?...

Elgondolkozva rakott vissza Tim mindent a kis erszénybe, amelyet aztán gondosan bezárt a fiókjába. Eppen, mikor ezzel végzett, hallotta a közelgő autó pöfögését. Gyorsan lecsavarta szobájában a villanyt és félrehúzza kissé a vastag függönyöket, kikanalált az ablakon... Láta, amint az autó két lámpása elsuhan az útról a garázs felé. Ekkor ismét összehúzta a függönyöket és fölhattantotta a szobájában a villanyt. Aztán kiment a folyosóra, ahol szintén felgyújtotta a villanyt — lesietett a hallba és ott is világosságot csinált...

Ott állt a majdnem nappali fényözönben — és várt.

Mary, akit Mr. Awkwright nyomon követett — sóbálvánnyá meredt, némán állt meg a küszöbön, mikor megpillantotta. Fehér volt, mint a frissen mosott rongy, a szemei mélyen beesve és olyan elkínzott, reménytelen tekintettel nézett Timre, hogy a fiatalember lelke mélyéig megrendült tőle.

Mr. Awkwright becsukta az ajtót, lassan lekanarította nyakáról a sál, levetette a bundáját, de pillanatra se vette le szemét Tim arcáról.

— Kicsit autóztunk — mondta hangosan. —

Gyakran kocsikázunk ki éjszaka, igaz-e, Miss Grier?... Fölüdülünk tőle, mert elveszi gondjainkat.

A hangja éles volt, szinte rikácsoló és ő maga szánalmasan letörtnek, megöregedettnek látszott.

— Azt hittük, hogy te már régen alszol, Jordan — folytatta és megbiccentve a fejét, elment Tim mellett és fölcoszogott a lépcsőkön az emeletre.

Mary Grier még mindig nem mozdult. Megvárta, míg az öregúr eltűnt, csak akkor kérdezte halkán, folytott hangon:

— Miért nem feküdt le?... Talán kint volt a házból?

Tim szótlanul bólintott.

— Nem ön állt az úton balra?... Láttam önt, mikor arra mentünk.

— Nem én álltam az úton balra... a garázs felől — rázta a fejét Tim. — Én kint voltam a fasorban... Mi a baj, Mary? — kérdezte gyöngéden.

— Semmi — felelte a leány.

Föllépett az első lépcsőre féllábbal és így állt ott néhány másodpercig.

— Jöjjön az ebédlőbe — mondta aztán. — Stocker nemsokára itt lesz és hoz majd fekete kávét.

Együtt mentek föl az emeletre és Tim megvárta, míg Mary meggyújtja a villanyt az ebédlőben, akkor ő is bement utána. A leány becsukta az ajtót.

— Utánunk jött? — kérdezte szorongva.

Tim tagadóan rázta a fejét.

— Akkor hát... mit keresett odakint?

— Én is friss levegőre vágytam — felelte Tim hidegen. És mindjárt nagyon komolyan tette hozzá:

— Magának nem megy idegeire ez a siralomház, Mary?... Mert az én idegeimet erősen kikezdte már!

— Nekem már régen nincsenek idegeim —

hangzott a válasz, csaknem nyersen. — De ne törődjék velem... menjen vissza Londonba... kérem!

Tim vállat vonva nevetett.

— Ez a „kérem“ úgy hangzik, mintha komoly fenyegetés lenne — mondta.

— Az is! — csattant föl a leány hevesen és szép, piros szája egyenes vonallá keskenyedett.

— Tehát... veszedelem fenyeget? — kérdezte Tim, ironizált drámai lendülettel.

Mary bólintott:

— Igen... de egyelőre elmúlt a veszedelem.

Meghallotta, hogy Stocker jön fölfelé a lépcsőn; kiment a folyosóra és mondott neki valamit. Mikor visszaött az ebédlőbe, Tim megkérdezte:

— Mondja, Mary... jól ismeri a szomszédjait... itt a környéken?

A leány meghökkent. Fürkészve nézett Timre és halkán mondta:

— Nem nagyon jól... Miért kérdezi?

— Mert azt hiszem, ma éjjel találkoztam az egyikkel — felelte Tim lassan. — Szörnyen kellemetlen *gentleman*... Még egészen fiatal, ha jól láttam... gyér szakállt visel...

Mary lélektelenül meredt rá.

— Talán... megszólította magát?...

Látszott rajta, hogy roppant erőfeszítésébe kerül ez a néhány szó.

— Kés volt a kezében — mondta Tim.

A leány nem bírt szólni néhány pillanatig s azután is csak ennyit mondott rekedt, elfulladt hangon:

— Igazán?...

Az asztalhoz ment, széket húzott oda és leült. De a keze nem reszketett, mikor cigarettáért nyúlt... Tim megcsodálta a leány vasidegzetét, bár látta, hogy már elérte az idegfeszültsége tetőfokát és már csak hajszal választja el a teljes összeroppanástól.

— Úgy látom, nagyon furcsa népséggel találkozok idefönt, Skótországbán — mondta csöndesen. — Miféle ember volt?

Tim jódarabig merően nézett a leányra, aztán halkán, de nyomatékkal felelt:

— Ez az ember gyilkolta meg Jelfet, azt hiszem.

Villámgyorsan vetette föl rá Mary a szemét.

— Ha ez így van — mondta csöndesen — fölteszem, hogy... bejelenti ezt a rendőrségnek?

— Még gondolkozom rajta — felelte Tim és hirtelen, minden átmenet nélkül, lecsapott Maryre: — Maga egyszer hetven fontot lopott.. igaz ez?

A leány némán bólintott.

— Azt hittem, hogy csak tréfa volt, mikor először mondta — szólott Tim, egyre a leány arcát fürkészve — de most már elhiszem, hogy igazat beszélt... Benjamin bácsitól lopta ezt a pénzt?...

Mary megint csak némán bólintott.

— De nemes célra loptam — tette hozzá rekedten.

A cinikus magyarázat mögött ott bujkált a hisztéria — a sokáig elnyomott idegroham vihara — amely a legcsekélyebb okra borzalmasan kitörhetett. De a leány még mindig nyugodt volt: a tekintete lágy és tiszta, az arca nyugodt, szinte derült. Látszólag teljesen ura volt még önmagának. Mégis, mikor megszólalt, mintha reszketett volna kissé a hangja:

— Ezek után — mondta — azt hiszem: mégis csak vissza kell mennie Londonba.

— Most már... magam is... azt hiszem — felelte Tim csöndesen.

Levette szemeit a leányról és másfelé nézett a szobában, hogy legyen neki ideje: újra erőt vennie magán.

— Visszamegyek a Carlton szállóba — folytatta Tim. — Nagyon kedves, kényelmes lakosztályt ajánlottak föl és... és igazán vágyom a kényelemre.

Itt már nem igen tudok aludni sem... ezért is mentem ki sétálni ma éjjel.

Meggyőzően kellett hazudnia, mert különben ez a nő reszketve, sikoltva, zokogva omlik össze — és Tim megborzadt ettől a lehetőségtől.

— Pedig az ágy nagyszerű — mondta elmosolyodva — és a levegő is pompás. Csak hiányzik a hazai környezet... a megszokott állatvilág...

— A leopárdok, persze? — kérdezte Mary — vagy tigrisek?

— A leopárdok — bólintott Tim.

A szemc sarkából lopva figyelte a leányt. Láta, hogy vonaglik alsó ajka s ebből megértette, hogy ma éjjel újabb és még nagyobb lelkigyötrellemmel tették neki nehezebbé azt a keresztet, amelynek terhét már eddig is cipelte.

— Nem beszélgethetnénk talán kellemesebb és okosabb dolgokról? — kérdezte Tim.

Stocker jött be egy pohár vízzel, amit letett a leány elé. Mary mohón hajtotta föl és keze, melyben a poharat tartotta, erősen reszketett; de se Tim, se Stocker — noha észre vették — szót sem szóltak... Stocker félszemmel egyre Tim arcát vizsgálta és tekintetében új gyanakvás s egyúttal titkolt fenyegetés bujkált.

— Köszönöm, Stocker — mondta Mary és mélyen föllélegzett, mikor letette az üres poharat. — Most hozzon kávé Jordan kapitánynak... Ugy-e, megissza egyedül? — fordult Timhez — és nem harszik, ha itt hagyom. Nagyon fáradt vagyok és szeretnék lefeküdni.

Fölkelt és búcsú nélkül kiment. Stocker még mindig a helyén állt és várt.

— Rendben van, Stocker — biccentett feléje Tim — maga is elmehet.

De Stocker nem mozdult.

— Bocsánat, sir... — kezdte habozva.

Tim kérdően tekintett rá: várta a folytatást.

— Bocsánat, sir — ismételte Stocker — nem méltóztatott véletlenül a garázsban járni ma éjjel?

— De igen — bólintott Tim: — voltam a garázsban. — És aztán?...

— Ön nyitotta ki az ajtaját, sir?

— Nem, nyitva volt — mosolygott Tim. — És aztán, hogy bementem, becsapódott mögöttem az ajtó.

— Szóval nyitva volt? — vakarta az állát Stocker elgondolkodva. — Szabadna megkérdezném, sir, hogy... hogy ki nyitotta ki?

— Ezt magam is szeretném tudni — felelte Tim. — Van ugyan némi gyanum, de az még nem bizonyosság... Mikor benyitottam a garázsba, már volt valaki odabent. Láttam, hogy fölesillant a zseblámpája és nyakon akartam csípni... de nem sikerült. A fickó ügyes volt és megugrott.

Stocker gyanakvó szemmel, tétován fürkészte Tim arcát.

— Tudja talán, sir, hogy ki volt? — kérdezte.

— Nem én — rázta a fejét Tim. — Mondja, Stocker: nagyon érdekli magát?

— Hogyne, sir! — kiáltott föl Stocker. — Hiszen méltóztatik tudni — tette hozzá kenetesen: — Mr. Ledbetter az én gondjaimra bízta az egész házat és minden kárért, veszteségért felelős vagyok neki... Nem méltóztatott látni azt az... azt az idegent?

— Sajnos, nem, Stocker, — felelte Tim. — De azért megmondhatom, hogy ki volt.

Most ő leste Stockernek minden vonását, épp oly éber figyelemmel, mint ahogy Stocker fürkészte eddig őt. Aztán lassan mondta, jól megnyomva minden szót:

— A neve: Lew Daney.

Egyetlen izom se rándult meg Stocker arcán.

— Lew Daney? — ismételte. — Nem is tudtam, hogy itt van Skóciában.

— Szóval ismeri? — csapott le rá Tim.

Stocker kissé oldalt billentette a fejét, mint a figyelő veréb.

— Csak a hírből — mondta. — Úgy tudom, hogy elvetemült, veszedelmes gonosztevő... De miből gondolja, sir, hogy ő volt?

Tim fölkelte és intett Stockernek:

— Jöjjön föl velem a szobámba.

Mikor fölérték az emeletre, Tim fölkattantotta szobájában a villanyt és a székre mutatott.

— Ez a felöltő ott maradt, mikor a gazdája megugrott — mondta egyszerűen.

Stocker rápillantott a kabátra, de nem lépett közelebb hozzá, hogy tüzetesebben megvizsgálja. Tim azonban látta, hogy Stocker azonnal megismerte a kabátot.

— Mondok magának valamit, Stocker...

Leült az ágyára és a székre mutatva, Stockert is megkínálta üléssel: de Stocker úgy tett, mintha nem venné észre és nem ült le.

— Van valami rejtelmes furcsaság ebben a házban — kezdte Tim — és ezt jól tudja maga is, Stocker. Az imént említette Mr. Ledbettert, aki az ön gazdája... Én egyáltalában nem tudom, hogy ki ez a gentleman, de fölteszem, hogy van valami helyettese, jogi tanácsadója Londonban...

— Messrs. Kean, Colfax, Mortimer and Greene; az irodájuk címe: Lincoln's Inn Fields — vágott közbe Stocker hirtelen — és szíves bocsánatát kérem, hogy kérdezetlenül közbeszóltam...

Tim csak legyintett a mentegetőzésre és tovább beszélt:

— Az a Lew Daney már azelőtt is járt itt, de volt itt még más valaki is: az a fickó, aki fölhasított a Miss Grier karját és akit ön ismer: sáppadt arcú fiatalember, gyér szakállá van... Én rendőrkapitány vagyok, Stocker: természetes tehát, hogy sok emberre gyanakszom és nyíltan megmondom... maga is a gyanusak közt van. Nem hiszem el, amit

mondott: hogy ön... és egyedül csak ön keveredett szóváltásba Jelffel, mivel az a fiú kissé ittas volt. Ellenben hiszem, hogy maga tudja: ki ölte meg a soffórt. Nem az ön sáppadt arcú, gyér szakállas, fiatal barátja a gyilkos, Stocker?

Stocker vállat vont.

— Ha azt mondom, sir, hogy nem tudom, ki a gyilkos: el is hiheti, hogy nem tudom. Én is gyanakszom, sir, mint ahogy ön is gyanakszik: de a gyanú még nem bizonyosság... Talált valamit a zsebekben, sir? — kérdezte minden átmenet nélkül és a kabátra nézett.

Tim habozott néhány pillanatig, aztán fölkel, kizárta az íróasztal fiókját, elővette a kis erszényt és kiszórta az asztalra, ami benne volt.

— Megnézhetem, sir? — kérdezte Stocker, tiszteletteljes habozással.

— Tessék — bólintott Tim.

Furcsa volt, hogy nem a vékony kis kulcshoz nyúlt először, — pedig Tim ezt várta — hanem megnézte a jegyzőkönyvből kitépett lapot s aztán elolvasta az ujságkivágást.

— Harry, az Inas... — ismételte.

— Harry Stone — javította ki Tim. — Nem ismeri?

— Nem, sir, nem ismerem — rázta a fejét Stocker. — Bár úgy rémlik, mintha már hallottam volna a nevét.

Megforgatta és újra elolvasta a kis kivágást.

— Meghalt — mondta Tim csöndesen. — Nézze meg jól azt az írást: ismeri?... Nem Lew Daney kezeírása?

Stocker nem felelt. Gondosan visszarakta a kulcsot, a kitépett lapot és az ujságkivágást a kis erszénybe, melyet aztán, magától jó messzire, az asztalra dobott.

— Soha életemben nem láttam Lew Daney kezeírását — jelentette ki.

A hangja érdes, ideges volt s a szemében furcsa fény lobogott, ami egészen új volt Timnek. Ez már nem gyamakovás volt, hanem kemény elszántság, ami teljesen megváltoztatta a nyugodt és fölényesen udvarias inas arckifejezését.

— Még semmit se jelentettem az esetről a rendőrségnek — mondta Tim — mert nem óhajtom hivatalos útra terelni és inkább magam szeretném kibogozni a dolgot. Az előzményeket maga is tudja... Le akartam rándulni Clench Houseba, hogy egyedül töltsék néhány napot Mr. Awkwrighttel. Londonban jelentkezik nálam Jelf, mint soffőr és fölajánlja autóját erre a túrára. Erről az autóról később kiderült, hogy nem is az övé volt, hanem csak kibérelte valamelyik londoni garázstól. Mikor ideértünk, Jelf rögtön lement a faluba: nem akart magával találkozni. Később látták, hogy maga civakodott vele az országúton és nem sokkal azután meggyilkolták Jelfet.

— És ön vagyok a gyilkos? — kérdezte Stocker nyersen.

— Nem is céloztam erre! — tiltakozott Tim. — Sőt hajlandó vagyok elhinni, hogy maga semmit se tud a gyilkosságról: bár meglehet, hogy a rendőrségnek más lesz a véleménye. Én csak azt tudom, hogy maga ismerte Jelfet, akinek Jaffrey az igazi neve. Tudom továbbá, hogy ez a Jaffrey bűntársa volt Lew Danynek: az ő bandájában dolgozott.

Stocker komoran mosolygott.

— Azt lehetne hinni — mondta epésen — hogy Mrs. Daney fecsegett.

— Szóval tudja, hogy ez a nő itt járt? — tört reá Tim hirtelen.

— Persze, hogy tudom, sir, hogy az a lady itt járt — bólintott Stocker. — Hiszen megmondtam, sir, hogy az ön szíves engedélyének előzetes kikérése nélkül rákapaszkodtam annak a bérautónak podgyásztartójára, amely önt a találkozóra vitte...

Nagyon veszedelmes nő ez, sir... ha szabad így nyilatkoznom a távollevő hölgyről: és én messzire elkerülném, ha önnek volnék, Jordan kapitány úr...

Az asztal felé nyúlt, mintha zsebre akarná vágni a kis erszényt, de aztán meggondolta magát és hirtelen meghajolva Tim felé, szótlanul kiment a szobából.

Tim még jó óra hosszáig üldögélt az ágyán és igyekezett összeegyeztetni öt rejtélyes és érthetetlen adatot, amelyek közül legjobban izgatta az, hogy — mi célra, miféle kényszerűségből lopott Mary Grier hetven fontot: ami fizetett titkárnőből nyomban Benjamin Awkwright tehetetlen rabszolgájává degradálta?... Mert látta, érezte és tudta, hogy az öreg úr ezzel tartja markában a leányt, aki vakon kénytelen teljesíteni a legképtelenebb parancsot is!

Lassan vetközni kezdett és lefeküdt. Talán hivatásának teljesítése közben szerezte azt a furcsa szokást, hogy a szó szoros értelmében „éberen aludt“.

Most is, noha mélyen aludt, rögtön megérezte, hogy zajtalanul benyitott valaki a szobájába — és azt is tudta, hogy ez a valaki Mary Grier — de meg se mozdult mindaddig, míg a leány gyöngéden meg nem rázta a vállát. Abban a pillanatban azonban rögtön felült — olyan tiszta aggyal, mintha nem is aludt volna.

— Bocsásson meg... igazán sajnálom — lihegte a leány alig hallhatóan — de nagyon félek... valaki járkál odalent... az ablakom alatt...

Tim nyomban kiugrott az ágyból, kapta hálóköpenyét, az ablakhoz szaladt és kinézett a sötét éjszakába. De nem látott senkit.

— Bizonyos benne, hogy... — kezdte.

Még jóformán el sem suttogta ezt a három szót, mikor látta, hogy sötét árnyék suhan át az autófölgjárón és eltűnik a sötétben.

— Nem bírtam aludni — suttogta Mary izga-

tottam — és kinéztem az ablakon. Akkor láttam meg: éppen a pázsiton ment keresztül.

— Nem a házbeliek közül volt valaki?

A leány némán rázta a fejét.

— Stocker talán?...

— Nem, nem Stocker volt — mondta Mary: — magasabb nála.

— És merre ment?

Mary megmutatta.

— Ah, a garázs felé? — hökkent meg Tim. — Akkor hát visszajött!... Pszt!... Hallga!...

Az erdő felől halk motorberregés hallatszott, amely egyre gyengült, amint az autó távolodott és teljesen elhalt.

— Már elment! — mondta Tim.

Csendesen álltak egymás mellett az ablaknál és Mary egyszerre csak görcsösen belekapaszkodott Tim karjába.

— Nézze!... nézze! — lihegte elfulladva.

Valaki jött a ház felé, ide-oda imbolyogva, mint a bortól tántorgó ember... Most előre bukott — majdnem térdre esett: két kezével fogta a fejét — és Tim megismerte! Azonnal lerohant a lépcsőn a hallba és kitárva az ajtót, karon fogva bevezette a roskadozó embert.

Stocker volt, de alig lehetett ráismerni, mert egész arcát ellepte a vér.

— *All right!* — dadogta és félájultan roskadt a székbe.

Tim látta, hogy Stocker csuklójáról hosszú szíj lóg le s a szíj végén revolver van. A ruhája sáros, piszkos volt — valószínűleg többször eleshetett az úton.

Közben Mary már vizet meg törülközőt hozott az emeletről és ketten lemosták Stocker arcáról a vért. Ahogy Tim gondosan megvizsgálta, csonttörésnek seholse találta nyomát, de az arcot négy hüvelyk hosszú meglehetősen mély vágás szelte át keresztben.

VI. FEJEZET.

Marry telefonált a doktorért, aki félóra múlva meg is jött, gondosan fertőtlenítette és bekötözte a sebet.

— Kés-szúrás — mondta Marynek.

Tim ezalatt kiment, szétnézni a ház körül és Mary már a hall ajtajában várt reá, mikor Tim visszajött néhány érdekes ujsággal.

— Valami okból, amit nem tudok — magyarázta Tim a leánynak — Stocker elhatározta, hogy a garázsban tölti az éjszakát. Ügylátszik, sejtette, amire én nem gondoltam, hogy a rejtélyes éjszakai látogató visszajön majd a kabátjáért. A garázsban megtaláltam Stocker virrasztásának nyomait: a kényelmes karosszéket, amelyben ült és három-négy szivarcsutkát. De nyilvánvalóan elálmosodott, sőt már aludt is talán, mikor a betörő meglepte...

Mary meghökkenve bámult Timre: semmit sem értett a bevezetésből.

— Éjszakai látogatót? ... Visszajött a kabátjáért? ... Maga rejtélyekben beszél!

— Persze, maga semmit se tud! — kapott észbe Tim elmosolyodva.

Röviden elmondta megelőző éjjeli kalandját.

— És ki volt az a betörő? — kérdezte Mary.

— Lew Daney — felelte Tim s mivel Mary hallgatott, megkérdezte: — ismeri?...

A leány ezúttal nem tért ki a kérdés elől. Nyugodtan felelt:

— Igen, ismerem. Ő mentett meg a haláltól, mikor... mikor megtámadtak... Tudja: a mély sebforradás a karomon. Kés-szúrás. Lew Daney és Jelf együtt voltak, mikor az az örült rám rohant és ha ők nincsenek ott: bizonyára meg is gyilkolt volna.

— Találkozott vele azóta? — érdeklődött Jim.

— Igen, Londonban, egyszer. Mr. Awkwrightnek valami dolgát kellett elintéznem és Lew Daney virá-

got küldött nekem. Aztán fölhevott telefonon és megkérdezte, hogy nem mennék-e vele este színházba. Persze, azt feleltem, hogy nem. De éjjel aztán, mikor hazafelé mentem a szállóba, találkoztam vele az utcán.

Tim lenyelte a kérdést, amely pedig már a nyelve hegyén volt. Utóvégre semmi joga se volt, hogy érdeklődjék Mary titkai felől — de aztán túltette magát ezen az aggályon és kertelés nélkül, nyersen megkérdezte:

— Mondja, Mary: nem udvarolt magának ez az ember?

A leány álmélkodva nézett rá.

— Ugyan mi jut eszébe? — kiáltott föl. — Hiszen legalább kétszer olyan idős, mint én! De nagyon kedves, udvarias és előzékeny volt.

— És megismerné, ha megint találkozna vele? — kérdezte Jim.

— Szó sincs róla! — felelte Mary rögtön. — Megmentette az életemet és hálával tartozom neki... Arra gondol, hogy én állapítsam meg a személyazonosságát?... Nem, nem: a világ minden kincséért se tenném meg! Azóta hallottam, hogy... igen: hogy veszedelmes ember és... és nem tagadom: lelkem mélyéből sajnálom, hogy az!

— Gyilkos — mondta Tim csöndesen és Mary bólintott.

— Igen, tudom — mondta. — És én mégse lennék azonossági tanuja... Lehet, hogy ez az érzés a bűnözés ösztöne, amely tudat alatt gyökeredzik bennem: de nem tehetek róla.

— Megint fölébredt önben a hetvenfontos tudat alatti gátlás?

Fáradtan mosolygott a leány és szomorúan sóhajtván mondta:

— Soha ebben az életben nem alszik el az többé. Még akkor se, ha ön...

És Tim olyasvalamit csinált ekkor, ami egy-

általában nem volt a szándéka: hirtelen megölelte és magához húzta a leányt. Mary az első pillanatban bágyadt odaadással borult rá, félig lehúnyta a szemeit és lihegve lélegzett. Az arcuk összeért, de mikor Tim kereste az ajkát, hogy megcsókolja, hirtelen kitépte magát a férfi öleléséből és szédülten támaszkodott a falhoz.

— Nem, nem! — lihegte levegőért kapkodva. — Ne tegye, kérem... Igazán ne... nem illik...

Éppen idejében rebbentek szét, mert az orvos rájuk nyitotta az ajtót. Mire Tim kezét fogott vele és megkérdezte, hogy van Stocker — Mary már eltűnt a szobából...

Mikor Tim fölment Stockerhez, az inas hátra-dőlve feküdt az ágyban. Nagyon is éber volt s mi-helyt meglátta Timet, maró iróniával mutatott be-kötözött fejére:

— Beteljesedett rajtam a közmondás: aki más-nak vermet ás, maga esik bele!

— Legalább megismerte támadóját, aki össze-vagdosta az arcát?

— Nem én, sir — mosolygott Stocker kelletle-nül. — Ha idejében megláttam volna, most már nem élne, biztosíthatom!... Úgy látszik, elbóbiskoltam és csak arra emlékszem, hogy valami a térdeimre hul-lott. Egész éjszaka a garázsban voltam.

— Lew Daney volt, persze? — kérdezte Tim és széket tolt az ágyhoz, hogy leülhessen a sebesült mellé.

— Lew Daney? — tündődött Stocker. — Lehet: de nem hagyta ott a névjegyt... Nem terhelném túlságosan, sir, ha megkérném, hogy megkínáljon cigarettával?

— Hogyne, szívesen! — felelte Tim.

Megkínálta Stockert a tárcájából, tüzet adott neki és ő maga is rágyújtott.

— Majdnem rút becsstelenséget követtem el ma éjjel maga ellen, Stocker — szólalt meg Tim, hátradőlve a székén. — Mikor maga félig öntudatlan volt a hallban, nagy kísértésbe jöttem, hogy levegyem az újjlenyomatait... de valami titokzatos tisztességérzet meggátolt, hogy visszaéljek a maga tehetetlenségével.

— Megnyugtathatom sir, hogy nem nehezteltem volna meg — felelte Stocker, nagyot szippantva cigarettájából — sőt megkímélem önt a fáradságtól is... Már kétszer is ültem sir: de már elmúlt tizenöt éve, hogy legutoljára kibocsátottak. Először lopás és másodszor csalás miatt. Az újjlenyomatok révén megállapíthatta volna azt is, hogy Stocker valóban az igazi nevem.

— Tudja ezt Mr. Ledbetter?

— Oh, hogyan tudná, sir — mosolygott Stocker. — Mindent meggyóntam neki, mikor fölfogadott... Igen, sir: én már vén róka vagyok s ön mindjárt tudta ezt, mihelyt meglátott. Egész sereg hozzám hasonló ember van az országban, aki megjavult és tisztességes útra tért.

— Mióta gondolja ezt a házat?

— Körülbelül nyolc éve, sir s azóta semmi bajom se akadt a rendőrséggel.

— Ismerte Jelfet?

Úgy látszott, hogy „őszinteségi roham” jött Stockerre, mert így felelt:

— Igen, sir, ismertem... De reményelem, Jordan kapitány, hogy most mint... mint magánemberrel és nem mint rendőrtisztviselővel beszélgetek?... Ha így van, akkor sok mindent elmondhatok.

— Nos, ki vele, Stocker: most magánember vagyok — biztatta Tim.

— Együtt ültem Jelffel, sir — mondta Stocker. — Ő nem tudta, hogy itt vagyok. Azelőtt még sohasem volt Clench Houseban. És őszintén megmondom ezt is, sir: ismerem Lew Daneyt. Sok évvel ez-

előtt nagyon jó volt hozzám és tudtam, hogy Jelf a Daney bandájában dolgozott. Lew harmadmagával követte el a glasgowi bankbetörést. Egyik emberét lelőtte az éjjeli őr... a rendőrség csak annyit tud, hogy megsebesült, mert Lew elcipelte az autóig és magával vitte... de negyedóra múlva meghalt. Ezt a dolgot magától Jelftől tudom. Aztán Jelf összekülönbözött Daneyvel valami csekélységen, mire Lew adott neki néhány ezer fontot és kirúgta a bandájából. Ez a Jelf mindig kotnyeles, kíváncsi fráter volt, mindent akart tudni és mivel Daney nem kötött mindent az orrára, folyton morgott és elégedetlenkedett.

— És maga is benne volt a bandában, nem? — kérdezte Tim. — Bizonyosan maga volt a negyedik... igaz?

— Nem én, sir, hál'Istennek — rázta a fejét Stocker elmosolyodva. — Főbenjáró dolgokba sohase keveredtem és különben is már régen ott hagytam ezt a társaságot, bár azért még sok mindenről hallok és tudok most is. Mr. Ledbetter a legjobb gazda: különbet álmodni se lehet. Soha sincs vele bajom; gondját viselem ennek a háznak, jó fizetésem van, amiből félre is tehetek néhány fontot: minek kockáztassam hát, hogy megint belekeveredjem valamibe és ismét horogra kerüljek? Ez a hely nagyon kényelmes, nyugalmas otthon nekem. És mindezt csak azért mondom el önnek, sir...

— Mert maga nagyon óvatos, Stocker és gyorsan vált az esze — szólt közbe Tim — és nem egészen bizonyos benne, hogy nem csináltam-e magáról ujjnyomatokat. Mert ha igen: akkor mindezt már holnap megtudhatnám a Scotland Yardon.

Stocker csuklott és fölszisszent fájdalomában — vagy csak színlelte?... és idegesen tapogatta bekötözött fejét.

— Sokat adnék, ha torkon foghatnám azt a fickót! — csikorgatta a fogait.

— Nem Lew Daney sebesítette meg? — kérdezte Tim, merően ránézve.

— Nem tudom, sir. Már évek óta nem láttam Daneyt, de, ha ő volt is: olyan sötét volt ma éjjel, hogy nem láthattam az arcát. Ámbár nem hiszem, hogy ő volt, mert Daney nem akarthatta megijeszteni Miss Griert...

Stocker rögtön elhallgatott, mintha érezte volna, hogy többet mondott, mint kellene.

— És ugyan miért ne akarná? — faggatta Tim, közömbösnek látszó hangon.

Stocker csak rövid habozás után felelt.

— Nyilvánvalóan azért, sir, mert ő mentette meg Miss Griert a haláltól. Ő és Jelf, egész véletlenül, itt jártak akkoriban ezen a környéken...

— Sok a „véletlen“ ebben a homályos ügyben, Stocker — vélte Tim.

— Bizony, valóban sok — tekintett föl Timre az inas eltűnődve. Most pedig szeretnék kicsit aludni, sir, ha megengedné...

— Nem Daney bízta meg magát azzal, hogy vigyázzon Miss Grierre? — kérdezte Tim, rá se hederítve Stocker kívánságára.

— Mondtam már, sir, hogy évek óta nem is láttam már Daneyt, — felelte Stocker és befordulva a fal felé, tüntetően behúnyta mindkét szemét.



Bárminő tervei voltak is Timnek másnap dél előtt, valamennyit keresztezte az a londoni távirat, amelyben jogtanácsosa arra kérte, hogy sürgősen látogassa meg. Tim tehát autón Glasgowba ment s még elérte az éjszakai londoni vonatot. A Carlton-szállóban nagy halom mindenféle levél várta, de ezekhez hozzá se nyúlt, míg az ügyvédjével nem beszélt. A tárgyalás eltartott másfél óráig s a végén kijelentette az ügyvéd, hogy egy vagy két, esetleg három napig Londonban kell maradnia Timnek.

— Gondosan megvizsgáltuk az ön vagyoni státusát, Jordan kapitány, — mondta az ügyvéd. — Mr. Awkwright nagyon óvatosan és pontosan kezelte az ön vagyonát és gratulálhatok önnek, sir, mert valóban gazdag ember!

— Az ember sohasem lehet elég gazdag, — nevetett Tim. — Éppen most gondolkozom azon, hogy ne vegyem-e meg azt a kis magánpalotát, melyet a Brook Streeten ajánlanak... Csodaszép főúri lakás, minden elképzelhető kényelemmel.

— Egy-két évig, azt hiszem, be kell érnie a Carlton-szállóval, — mosolygott az ügyvéd, — mert Mr. Awkwright gyámkodása csak akkor telik le.

— Nem ismer valakit a Scotland Yardon? — kérdezte aztán Tim hirtelen.

Az ügyvéd ismert néhány előkelő rendőrtisztviselőt — véletlenül köztük volt a detektív-főfelügyelő is — és mindjárt adott hozzá ajánlólevelet Timnek.

Mr. Cowley szép szálas férfi volt, kicsattanásig piros arccal, de mindig fáradtnak és álmosnak látszott. A külsejéről ítélve senkise hitte volna, hogy nincs nála gyorsabb eszü, körmönfontabb detektív egész Angliában. Lassan, vontatva beszélt, rengeteg sört ivott és úgy látszott, hogy sohase dolgozik komolyan.

— Örülök, hogy látom, Jordan kapitány, — mondta barátságosan. — Mikor legelőször járt itt, a Scotland Yardon, azt hiszem, kissé kurtán-furesán bántunk önnel, de tudnia kell, hogy külön osztályt szerveztünk az amatőr-detektívek ellen s az a répafejű fogalmazó, akivel véletlenül összekerült, nem is sejtette hogy ön... „kebelbeli“... Szóval Jelfről szeretne tudni valamit?... Igen: a bűnügyi nyilván tartóban megvannak az adatai... és megvan Lew Daney bűnlajstroma is.

Megnyomta asztalán a csengő gombját és utasította a belépő őrmestert:

— Menjen a nyilvántartóba és hozza el ezeket az adatokat.

Néhány sort írt s amikor az őrmester elment vele így szólt Timhez:

— Minket nem vontak be a Clench House-i esetbe s azt hiszem, nem is fogják kérni a segítségünket. Pedig nagyon zavaros az ügy. Ez a Jelf tagja volt Lew Daney bandájának és szentül hiszem, hogy résztvett a glasgowi betörésben is, ami azt jelenti, hogy Lew ott bujkál valahol a közelben...

Röviden vázolta Lew Daney pályafutását. Iskolázott, művelt ember, zseniális szerelő, három évig dolgozott a wolverhamptoni pénzszekrénygyárban és páratlan szakértője a safe-záraknak és biztonsági szerkezeteknek.

— Azt mondják — tette hozzá Cowley, — hogy egymaga meg tud tervezni akármily bonyolult szerkezetű páncélszekrényt, vagy akár páncélszobát is.

— Talán vésnők is? — érdeklődött Tim.

— Hogyne! Ez a vesszőparipája — bólintott Cowley. — Van néhány rézmetszete, melyekről a szakértők azt mondják, hogy kincseket érnek. Valóságos ezermester ez az ember!... És mondom önnek valamit, Jordan kapitány: Lew Daney nincsen száz mérföldnyire Clench Housétól: én mondom önnek!

— És a személyleírása?...

— Megadom, mielőtt az őrmester visszajön a nyilvántartóból.

De, sajnos, a nyilvántartóból elhozott adatokban nem volt sokkal több Lew Daneyről. Nem volt meg az arcképe és mivel Lew Daney még sohasem volt rendőrkezen, a személyi adatai is hiányosak, megbízhatatlanok voltak, úgy hogy ráillettek bármely átlag-férfire.

Cowley együtt ment el hivatalából Timmel és lekísérte az utcára, azon a kapun át, amely éjjelnappal mindig tárva-nyitva áll.

— Mi csak érdeklődve figyeljük ezt az embert

— mondta még, mielőtt elváltak. — A glasgowi bankrablás esetében se kérték ki a tanácsunkat. De, ha valóban Daney volt a tettes és az ő keze van bent Jelf meggyilkolásában is: nagyon ajánlom, Jordan kapitány, hogy legyen óvatos. Mert Lew Daney veszedelmesen ért a revolverhez és ... egy gyilkossággal több vagy kevesebb: az ő rovásán már igazán mindegy. A fickó ügyes, mint a majom és veszedelmes, mint az ördög. Ha nincs valami különös, egyéni oka, hagyja abba a dolgot, Jordan kapitány és... őrizkedjék Lew Daney feleségétől!

VII. FEJEZET.

Tim mosolyogva gondolt erre a tanácsra, mi alatt hazament a Carlton-szállóba, ahol átnézte a leveleit. Mindjárt a másodikat, amely a kezébe akadt, — Mrs. Daney írta. A Penson Courtban lakott — ez London egyik legdrágább negyede — s a néhány soros levélben sürgősen arra kérte Timet, hogy látogassa meg azonnal, mihelyt csak teheti. A postabélyegző elárulta, hogy a levelet aznap adták postára, amikor ő megérkezett.

Mrs. Daneynek tehát nagyon pontos értesülései lehettek Tim Londonba utazásáról, vagy pedig különös ösztönrel sejtette meg, hogy Tim Londonba érkezett. Mit se törődve Cowley intelmeivel, Tim elhatározta, hogy meglátogatja a nőt és déli villásreggelije után taxiba ült.

Autóját félúton, — a Regent Streeten — megállította a nagy forgalom. Szemben a Piccadilly Cirkusszal állt meg a kocsija s ahogy szórakozva kibámult az ablakon, elkanyarodott mellette néhány autó. Az egyikben — amint véletlenül bepillantott a belsejébe, — meglátta azt a részeg nőt, aki az egyik este azt a nagy botrányt csinálta a Clench Houseban. De most nagyon elegáns ruhában volt

és jóízűen nevetett valami tréfán, amit a mellette ülő fiatalember mondhatott neki, — ugyanaz a sápadtarcú, gyérszakállú fiatalember, aki le akarta szűrni Timet: de most nem volt rongyos és borzas, hanem szintén előkelően öltözött és intelligens arca csupa mosolygás volt!

Véletlenül Tim felé fordította az arcát s a két férfi szeme találkozott, — de a fiatalember arcán semmi sem árulta el, hogy fölismerte volna Timet. Aztán elsuhan mellette a kocsi, beleveszve az utca forgalmának tömkelegébe és Tim tudta, hogy hiába kísérelné meg, hogy kövesse...

Annyit még meg tudott állapítani, hogy a kocsi hosszú útról jött, mert csupa por és sár volt, — de azon már hiába törte a fejét, hogy miért és hogyan jött Londonba...

Még akkor is ez motoszkált az agyában, mikor Penson Courtban a lift fölvitte a második emeletre — és a bóbítás szobaleány bevezette Timet a fényűzően bútorozott szalónba.

— Rögtön jelentem a Madamnak, sir — mondta a szobalány.

„Madam“ Daney csaknem azonnal jött: galambszürke selyem-pongyolában, amely kissé fiatalabbnak mutatta, mint aminőnek Tim legutolsó találkozásuk alkalmával látta.

— Üljön le, Jordan kapitány! — üdvözölte bizalmas nyájassággal a nő és vele szemben ő is letelepedett. — Már aggódtam, hogy egyáltalában el sem bocsátják Scotland Yardról... Mondja: hogyan vált el kedves Maryjétől?... Na, ne nézzen rám oly haragosan: igazán nem vagyok már féltékeny arra a leányra. Úgy érzem, hogy igazságtalanul nehezteltem Lewre. Ha összekülönbözünk néha, sohasem szabad komolyan venni a hazugságokat, amelyekkel vádolom. Pedig olyan kedves és jó hozzám, hogy igazán bánt a lelkiismeret, amiért én viszont szidom

és rágalmozom. Higyje el, nem érdemli szegény, hogy lépten-nyomon elárulom!

Tim némán hallgatta végig ezt a „bizalmas önvádat“, de nem titkolta, hogy jól mulat rajta. Ez valóban az a Mrs. Daney volt, aminőnek Cowley lefestette: a „bűnbánó Magdolna“, akit visszaszívja hazug fecsegését. Furcsa nő, aminővel még soha nem találkozott életében.

— Most külföldre utazunk — folytatta Mrs. Daney. — Már sürgönyöztem is neki.

Timnek egyszerre kinyílt az esze.

— Értem — bólintott: — az apró-hirdetések rovatában üzent neki.

Mrs. Daney kissé megzavarodott.

— Hát... igen — mondta. — Ha összezőrrenünk és Lew elmegy és nem tudom, hogy hol csavarog, az apró-hirdetések közt izenek neki. De hiába kutatná, Mr. Mindent-tudok: sohase akadna rá, mert külön titkos írás szerint levelezünk és Lew mindig tudja, hol találhat meg engem: de ön holta napjáig se jöhetne rá, hogy Boulogneban vagy Konstantinápolyban vár-e engem. És holnap már itt lesz az üzenet: „Rendben van. Jövök érte!“... De, hogy hová és mikor: azt ugyan hiába keresné!

Fölkelt, körüljárta a szobát és vígan fújta a cigaretta-füstöt.

— Tudja, hogy hol van a férje ebben a pillanatban? — kérdezte Tim.

Mrs. Daney tagadólag rázta a fejét.

— Néhány nappal ezelőtt Skóciában volt — mondta Tim mosolyogva — és nálam hagyta a felsőkabátját. Ha találkozik vele, megmondhatja neki.

A nő meghökkenve ráncolta homlokát.

— A felsőkabátját?... Magára bízta?... az nem lehet!... Talán csak maga találta valahol... És hol, ha szabad tudnom?

Tim sejtette, hogy talán nem cselekszik józanul, de a kísértés nagy volt. Elmondta tehát az

egész esetet. Mikor odaért, hogy Stockert megkéselte valaki, Mrs. Daney hevesen szakította félbe:

— Azt Lew nem tette!... Miért is tette volna? — tiltakozott szenvedélyesen. — Egyáltalában nem bántotta Stockert... ne álljon elő semmiféle oktan kérdéssel: értse meg, hogy Lew nem támadhatta meg Stockert!... Végzetes félreértés lehet a dologban... Stocker, persze, nem mondott önnek semmit... Mit is mondhatott volna?... Bizonyára az az örült támadta meg. Hiszen ott lakik a szomszédban, alig öt mérföldnyire... Még nem látta a házát? Szép kis nyaraló a domboldalon. Az erdei örült... tudja: az, aki meg akarta gyilkolni a Grier-leányt is. Lew mentette meg az életét és úgy látszik, akkor tetszett meg neki az a Mary!

— Az erdei örült Londonban van — mondta Tim. — Éppen az imént láttam, valami szörnyű nővel.

— Londonban látta?... Hol?

— Egész pontosan: a Piccadilly Cirkusz előtt — felelte Tim. — És az a nő...

— Az ápolónője, Mrs. Smith... De ezek egyáltalában nem számítanak. — Összeráncolta a szemöldökeit. — Maga szerelmes abba a Grier-leányba, igaz, Jordan kapitány? Hát jó lesz, ha nyitva tartja a szemét és vigyáz magára!

Tim elnevette magát.

— Mióta visszajöttem Angliába, egyebet se teszek, mint meresztgetem a szemeimet. És nem mondaná meg, kérem, hogy... kire vigyázzak, azaz: kitől féljek? Lew Daneytől vagy az örült fiatalembertől.

— Mind a kettőtől — felelte komolyan a nő. — Vajjon mit vétthetett maga Daney ellen? Nem volt vele valami kellemetlensége Dél-Afrikában?

— Soha életemben nem találkoztam vele — rázta a fejét Tim.

— És maga most meddig marad Londonban? — kérdezte hirtelen.

Tim megmondta, hogy állandóan Londonban akar letelepedni.

— Akkor holnap reggel telefonálok magának, hogy minden rendben van-e — jelentette ki Mrs. Daney.

— Akkor lenne rendben minden — vélte Tim, — ha maga megszabadulna Lewtől és szabadon maradhatna a kontinensre, vagy ahová kedve tartja. Ha magának volnék, azt tanácsolnám Lewnek, hogy jelentkezzék önként a Scotland Yardon.

— Talán maga ajánlhatná neki ezt? — vágott vissza epésen Mrs. Daney.

A hangulata hirtelen kesernyésre fordult és hiába erőltette a gondtalan, könnyed modort, látszott rajta, hogy nyugtalan és aggódik. Tim félig-meddig remélte, hogy még az nap fölhívja az asszony, — de csak másnap, kora reggel szólalt meg a telefonja.

— Semmi hír Daneyről! — ezzel kezdte a nő és szinte rikácsolt az izgalomtól. — Egyetlen sor sincs az apróhirdetések közt... ezt még sohase tette eddig!

Mielőtt Tim felelhetett volna, az asszony föl akasztotta a hallgatót. Tim felhozatta a reggelijét és azon bosszankodott magában, hogy meddig kell még Londonban maradnia, mikor minden érzése és gondolata visszavonzza Maryhez, Clench Houseba?... Töprengéséből a telefon csengője riasztotta föl.

— Távolsági forgalom — jelentette a központ. — Kapcsolom Skóciát...

Tim feszült izgalommal várakozott. Mary telefonált: rögtön megismerte a hangját.

— Ön az, Jordan kapitány?... Lejöhetne, kérem, azonnal?... Talán repülőgépen, kérem!... Nagyon sürgős.

— Mi történt? — kérdezte Tim megdöbbenve.

Hallotta Mary szorongó libegését s mindjárt rá elfulladt hangját:

— Mr. Awkwright nyomtalanul eltűnt!...

Nyolc óra volt, mikor a bérelt repülőgép föl szállt a Stag Lane-i repülőtérre és északnak fordult. Csak Catterickben szállt le, hogy benzint vegyen föl és valamivel két óra után ért a glasgowi végállomásra, ahol Mary már várta kis autójával. Mialatt Clench Housebe hajtottak, Mary röviden elmondta, hogy mi történt.

Mr. Awkwright íróasztala mellett ült és dolgozott, mikor Mary utoljára látta. Kissé magához tért már a nagy lelkirázkódtatásokból, melybe a rejtélyes gyilkosság döntötte és megint foglalkozni kezdett a lóversenyekkel. Íróasztalán nyitva volt a versenylovak törzskönyve és papiroson a rejtélyes, bonyolult számítás, amelyen dolgozott, — de ő maga nem volt sehol. Mivel az ágya is érintetlen volt, Stocker azonnal keresni kezdte, — de sehol se találta. A villamos-lámpa még égett az íróasztalon — noha már fényes nappal volt — s az asztalon, a nyitott könyv mellett feküdt Mr. Awkwright revolvere, amit mindig kezeügyében tartott, ha éjszaka egyedül dolgozott. Forgószéke, amelyen ült íróasztalánál, fölborulva hevert a földön, de ez volt az egyetlen rendetlenség az egész szobában.

Stocker gyorsan átkutatta a szobát és megállapította, hogy csak egyetlen egy dolog hiányzik: az a kis villamos-zseblámpa, amely minden este szintén ott volt az íróasztalon, hogy — ha esetleg, áramzavar miatt, kialudnának a villamos lángok, — az öreg úr ne maradjon teljes sötétségben. Ez a kis zseblámpa eltűnt.

Stocker azonnal fölkelte Maryt és ketten együtt körüljárták a kastélyt. Aznap éjjel esett az eső és a fölázott agyagos földben élesen látszottak

volna a lábnyomok, — de ilyenek sehol se voltak. Mr. Awkwright különben is papucsban volt és ha esetleg eszébe jutott volna, hogy kimenjen, bizonyára föl húzta volna hócipőjét, melyek mindig ott álltak a szoba sarkában. De ezek a hócipők most is rendes helyükön voltak.

— Bejelentették már az eltűnést a rendőrségnek? — kérdezte Tim.

— Nem — rázta a fejét Mary. — Mr. Awkwrightnek szokása volt, hogy néha, minden bejelentés nélkül hirtelen elutazott. Az Ayr-i lóversenyekre, például, mindig az éjjeli vonattal ment és csak másnap este felé jött haza.

— De most nincsenek lóversenyek Ayrben — jegyezte meg Tim szárazon.

Lopva ránézett Maryre. A leány halálsápadt volt és teljesen letört. Tim még sohasem látta ennyire izgatottnak.

— Már telefonálni akartam a rendőrségnek — sóhajtott Mary — de mégse mertem, mivel féltem, hogy Mr. Awkwright haragudni fog, ha előkerül.

Mary bevezette Timet Mr. Awkwright dolgozószobájába, ahol minden úgy volt, ahogy Stocker találta, mikor az öregúr eltűnt. Senkise nyúlt semmihez.

— Hallott valami szokatlan neszt az eltűnés éjszakáján? — kérdezte Tim.

Mary habozva felelt.

— Igen, hallottam valamit... De ebben az ódon, régi házban mindig recseg ropog valami, különösen az éjszakai csöndben.

— Mit hallott mégis — mondta Tim.

— Mintha valaki elesett volna... Az én szobám közvetlenül a dolgozószoba alatt van — magyarázta Mary.

Stocker lehetőleg a háttérben maradt, mióta Tim a kastélyba érkezett. Látszott rajta, hogy szörnyen izgatott, mikor Tim kikérdezte, hogy mit tud.

— En sem tudok többet — mondta — mint, amit Miss Grier már elmondott... A forgószerk fölborult, sir, ahogy látni méltóztatik: és most is úgy van, ahogy találtam.

— Ön persze, átaludta az éjszakát? — kérdezte Tim.

— Nem, sir — felelte Stocker. — nagyon sajgott a sebem és ébren voltam. Hajnali három óráig ültem az ágyban.

— És nem hallott semmit?

— Semmit, sir.

Tim körüljárta a házat, de seholse látott lábnyomokat — csak a garázs közvetlen közelében bukkant néhány hatalmas lábnyomra, amelyről azonnal tudta, hogy csakis Stocker lábnyomai lehetnek. Stocker nem is tagadta, hogy ő járt arra és pedig azért, hogy hátha talál valami útbaigazító nyomot.

— Hogyan jutott el a garázshoz — csodálkozott Tim — mikor az úton seholse találtam meg a lábnyomát?

— Mert nem az úton mentem, sir, hanem a pázsiton — magyarázta Stocker és mindjárt hozzátette: — őszintén megmondom, sir, azért kerültem a pázsit felé, mert nyílt területen kisebb az orozva támadás veszedelme. Amióta ez a baleset ért — és még mindig bekötözött fejére mutatott — nem szívesen járkálok éjjel a fasorban vagy a kis erdő közelében.

— Azt hiszi — kérdezte Tim — hogy ugyanaz hurcolta el Mr. Awkwrightet is, aki megsebesítette magát?

Stocker csak némi habozás és tünődés után felelt:

— Ezt nem tudom, sir... csak annyit állíthatok teljes bizonyossággal — s a hangja szenvedélyesen izgatott lett — hogy akárki sebesített meg engem és

hurcolta el Mr. Awkwrightet: ez a valaki semmi esetre sem Lew Daney volt!

— Miért olyan bizonyos ebben? — kérdezte Tim feszült érdeklődéssel.

Stocker félre fordította a fejét és másfelé nézett:

— Azért — felelte halkan és vontatottan — mert Lew Daney a testvérem, sir... Nem mondta meg ezt önnek Lew felesége?

VIII. FEJEZET.

Tim hitetlenül bámult Stockerre és fejcsóválva kérdezte:

— Maguk testvérek?...

— Azok vagyunk — bólintott az inas. — Dane Stocker az igazi neve. Amíg kicsike volt, Daneynek becézték: így maradt rajta ez a név... Most már bizonyára tudja, sir, hogy Daney mentette meg Miss Grier életét? Éppen akkor volt látogatóban nálam, Jelffel együtt... ön előtt sem tagadtam, sir, hogy ismertem Jelfet...

— Mikor látta legutoljára a testvérét? — szakította félbe Tim hirtelen.

Stocker összeszorította az ajkát és merően, dacosan nézett farkas-szemét Timmel.

— Ezt nem mondom meg, sir — felelte határozottan. — Utóvégre Daney mégis csak a testvérem és nem kívánhatja tőlem, hogy eláruljam.

— Találkozott vele az utolsó két hónapban? — próbálkozott Tim.

De Stocker megint csak a fejét rázta:

— Semmiféle információt nem adhatok önnek, Jordan kapitány, de megismétlem és újból hangsúlyozom, hogy Daney egyetlen hajaszálát se gorbítené meg Mr. Awkwrightnek. Ha másért nem: hát Miss Grier kedvéért sem... Daney nem rabol ei

senkit: se kézzel nem támad senkire. Az ő fegyvere a revolver és a Scotland Yardon is tudják, hogy Daney az egyetlen „gangster” egész Angliában. És, ha valaha kézre kerül... amit Isten ne adjon!... lógni fog... tudom.

Bizonyos büszkeséggel vágta ezt oda Timnek, aki önkénytelenül megborzongott a kifakadásra.

Nem lehetett tovább halogatni a dolgot: Tim telefonált a rendőrségnek, mire megindult a hivatalos nyomozás. A pincétől a padlásig átkutatták az egész házat és pontosan kikérdezték Maryt az öreg úr szokásai felől. Hajlandók voltak azzal magyarázni Mr. Awkwright titokzatos eltűnését, hogy az öreg úr már máskor is elkövetett ilyen dolgokat... Például — ahogy Mary informálta őket — egyszer már eltűnt így éjszaka és csak hat nap múlva került elő: de akkor se mondta meg, hogy merre járt.

— Mikor megy vissza Londonba? — kérdezte Mary, mikor a rendőrség már eltávozott.

— Szeretné, ha mennél előbb itt hagynám? — felelt Tim kérdéssel a kérdésre.

— Nem! — tiltakozott Mary, fölemelve a kezét. — Sőt arra szeretném kérni, hogy maradjon itt... Szörnyű dolgok történnek ebben a házban, Jordan kapitány... vagy Tim, ha jobban szereti, hogy így szólítsam. Már előre rettegek az éjszakától minden este. És Stocker idegzete is összeroppant: a legcsekélyebb neszre is megrezzen.

Stocker valóban furcsán viselkedett; egész nap alig látták: az egyik konyhalány jelentette, hogy alszik a szobájában.

Alkonyat tájban kicsiny, födeles motoros-kocsi érkezett Glasgowból, melyet beállítottak a garázsba. Tim egész véletlenül látta meg, mert éppen jött hazafelé hosszú sétájáról, amikor Stocker bedirigálta a kocsit a garázsba. Az autó vadonat új volt és Stocker azt mondta, hogy egy hónappal ezelőtt rendelték.

— A másik helyett, amelyik összetört — magyarázta.

Tim nem szólt semmit. Bement a házba és föl hívta telefonon az autó-ügynököt, aki a kocsit szálította. Ez viszont azt jelentette, hogy a kocsit tegnap vásárolta Stocker és mindjárt készpénzzel fizetett érte...

Azzal az ürüggyel, hogy jobban megnézi az új kocsit, Tim ismét visszament a garázsba. Most látta csak, hogy az egyik hátulsó sárhányónak a sarka letört, mert az ügynök sofförje véletlenül nekifartott a bejárat sarokpillérjének. De Stockert nem nagyon bántotta ez a kár.

Tim a hatalmas traktort vizsgálta.

— Úgy látom, hogy megint főtette a láncot a kerekre? — kérdezte Stockert.

— Igenis, sir — felelte Stocker, de félre fordította az arcát Tim fürkésző tekintete elől. — Nem is tudom — folytatta — hogy miért verte le a láncot azon az éjszakán a betörő. Lehet, hogy el akarta lopni a traktort, ámbár nagyon nehéz eladni az ilyen gépet... Kivált, ha lopott.

— Hát ez mi? — kérdezte Tim és fölmutatott a gerendás mennyezetre. Most látta először a hatalmas vashorgot, mely a legvastagabb gerendába volt beacsavarva, egészen a garázs végében.

— Én se bírtam soha kitalálni, hogy mire való — vont a vállát Stocker. — Azt mondják, hogy valamikor régen ebben a kápolnában akasztották föl a rablókat és a gyilkosokat. Lehet, hogy arra való volt ez a horog.

Aznap éjjel semmisem történt. Az eső zuhogott és Tim — bár nem volt benne bizonyos — gondolta, hogy Stocker egész éjszaka kint csatangolt, mert a hall szőnyege csupa sár volt. Másnap csak az zavarta meg a komor, szürke nap nyomasztó egyhangúságát, hogy bekopogtatott a rendőrfelügyelő: van-e valami hír Mr. Awkwrightről?...

Késze, nem volt semmi hír: az öregúr úgy el-
tűnt, mintha a föld nyelte volna el!

Tim és Mary villásreggeliztek az ebédlőben.
A szobalány szolgálta ki őket, mert Stocker feküdt
és azt izente, hogy rosszul van. Mindkettőjük lelkét
megülte az időjárás komor hangulata; Mary még
a szokottnál is szótlanabb volt és Tim idegessége is
fokozódott.

— Azon gondolkozom, hogy elviszem magát
Londonba! — fakadt ki hirtelen.

— Miért? — rezzent össze Mary. — Hiszen tudja,
hogy nem mozdulhatok innen, míg nem tudom, hogy
mi történt Mr. Awkwrighttel... de különben se
vágynom Londonba.

Timet meglepte a leánynak ez a kirobbanó til-
takozása.

— Pedig London mégis csak különb hely, mint
Clench House... nem?

— Nekem itt kell maradnom, amíg... — Hir-
telen elhallgatott, majd szorongva kérdezte: —
Ügy-e, nem gondolja, hogy komolyabb baj érte Mr.
Awkwrightet?

Tim éppen felelni akart, hogy megnyugtassa
Maryt, mikor váratlanul betoppant Stocker és in-
tett a szobalánynak, hogy menjen ki.

— Éppen most kaptam hírt Mr. Awkwrighttól
— jelentette halkan. — Arra kéri önt, Miss... és
Jordan kapitányt is, hogy látogassák meg a St.
Enoch fogadóban.

— Ő maga telefonált? — kérdezte Tim, meg-
lepődve, de meg is könnyebbülve.

— Igenis, sir — bólintott Stocker: — kétség-
telenül ő volt. — Azt izeni, hogy öt órakor ott
lesz és a hallban fogja várni önöket.

— Hál' Istennek! — sóhajtott föl Mary és Tim
hallotta, hogy remeg a hangja.

Tim vezette a kocsit és délután, pontban öt óra-
kor, Maryvel együtt lépett be a glasgowi St. Enoch-

fogadó halljába. A titkár semmit sem tudott Mr. Awkwrighttról; az bizonyos, hogy nem lakik a szállóban — mondta. De ez nem lepte meg Maryt, mert az öregúr mindig nagyon fukar volt, rendesen a legolcsóbb fogadóba szállt és az előkelő, nagy hotelek halljában szokott találkozót adni, ha tárgyalni valója volt valakivel.

Ideges türelmetlenséggel várták Mr. Awkwrightet, aki azonban nem jött. Elmult félóra, majd hat óra lett és végre félhétkor — miután az öreg úr még mindig nem jelentkezett — szakadó esőben, reményvesztetten tértek vissza Clench Houseba.

A személyzetből egyedül csak a szakács volt ott, aki jelentette, hogy Stocker szabadságot adott délutánra a többieknek, akik mind lementek a faluba.

— És hol van Stocker? — kérdezte Tim.

A szakács nem tudta, de azt mondta, hogy alighanem a szobájában. Tim fölment a harmadik emeletre és kopogtatott Stocker ajtaján. — Semmi válasz. — Próbált benyitni: az ajtó zárva volt... Nagysokára talált kulcsot, amely nyitotta az ajtót s ekkor érte a legnagyobb meglepetés.

A szoba üres volt! Minden szekrény tárva-nyitva, a fiókok kiforgatva és üresen. Látszott, hogy Stocker lázas sietséggel szedte össze minden holmiját.

— Hát azért küldött bennünket Glasgowba — bosszankodott Tim —, hogy távollétünkben kényelmesen megléphessen a kastélyból.

Leszaladt a lépcsőkön és egyenesen a garázsba sietett. Nyitva találta az ajtaját. Belépve, fölkattantotta a villamos lángot. Az új födeles motoros-kocsi eltűnt — de sokkal jobban meglepte Timet, hogy a hatalmas traktor, mely egészen hátul állt a falnál, most közvetlenül az ajtó mellett volt s a lánc, mely megkötötte a kerekeket, a földön hevert. Nyilvánvaló volt, hogy használták valamire a traktort ma délután.

Még valami meglepte Timet: vörösbarna foltokat vett észre a padlón. Elővette villamos zseblámpáját, letérdelt a földre és gondosan megvizsgálta a foltokat. Vér volt: három folt, körülbelül féltenyér-nagyságú mindegyik.

Még valamit fölfedezett: a garázs egyik sarkában megtalálta azt a lakkozott bádogtartót, melyben az „első segély”-hez szükséges gyógyszer és sebkötöző holmik voltak. Úgy látszott, hogy elvittek belőle két pólyát — Tim meglátta a földön a kék papírost, amibe csomagolva voltak; hogy sebkötözésről lehet szó, abból gyanította, hogy a jódos üveg — amely egyébként már üres volt, — darabokban hevert a földön.

Tim visszament Maryhez és elmondta neki, hogy mit talált. A leány éppen olyan tanácstalanul állt a rejtéllyel szemben, mint ő.

— Az a vágás Stocker arcán már begyógyult — tűnődött Tim elgondolkozva. — Lehet, hogy most saját maga sebezte meg magát: de ez nem magyarázza meg a vérfoltokat a garázs padlóján.

Valamivel később kapott némi információt Stocker viselt dolgaiáról. A szakács előkerített egy falubeli suhancot, aki valami rossz fát tett a tűzre és megszökött hazulról, hogy elkerülje a verést. A zuhogó eső elől abba a kis faházba menekült, mely éppen szemben állt a temető bejáratával. Innen látta, hogy Stocker háromszor-négyszer megfordult a temetőben — mindannyiszor nyolc-tíz percig maradt ott s mikor legutoljára bement, hosszú kötelet cipelt gombolyagon csavarva a karján — de, mikor kijött: a kötelet nem hozta vissza.

Ugyanez a fiú hallotta a traktor motorjának ropogását — valamint a dübörgést is, mikor a traktor megindult a garázsban. Azt is mondta, hogy a traktor nem jött ki a garázból és csak odabent járt, — de nem sokáig.

Tim azonnal a rendőrségre sietett, ahol rövid

körtelefonálás útján megtudták, hogy Stocker kis autója átment az egyik szomszédos falun és nagy túra-autó követte a nyomát, de mindenütt a kis autó után haladt és nem akarta utolérni, se elhagyni.

— Ez mind nagyon furcsa és rejtélyes — tűnődött magában Tim. — A nagy túra-autó minden esetre aggasztó: veszedelmesen hasonlít Lew Daney kocsjára...

Ezért, mikor a rendőrségen megkérdezték: akarja-e, hogy körözzék és föltartóztassák a kis autót, azt felelte, hogy egyelőre nem és ne is csinálnak semmit.

— Azt hiszem — magyarázta Marynek — hogy nincs rá jogunk. Stockernek volt engedélye és fölhatalmazása arra, hogy a gazdája holmiját zavartalanul használhassa. Ameddig hát nem látok világosabban az ügyben, nem merek komoly lépéseket tenni, hogy bakot ne lőjjek. . . Maga azonban, kedvesem, minden esetre zárja be a szobáját ma éjszakára, holnap pedig akár szereti, akár nem: elviszem Londonba.

Tim már virradatkor fölkelte és a temetőbe ment. Ennek a komor helynek az ódon gránitmauzoleum — vagy ennek új fölírása — volt a titka. Alaposan megvizsgálta hatalmas ércajtáját, nyomkodta előre, hátra és befelé — de hiába: épp úgy nem mozdult, mint maga a gránit-mauzoleum.

Már éppen ott akarta hagyni, mikor az egyik „ő” betűn megakadt a szeme. Mintha a betű szárán valami repedést, hasadékot látott volna... Elővette a zsebését, kinyitotta legkisebb ágát és beledugta a hasadékba a vékony pengét.

Hirtelen megvillant előtte valami. Visszarohant a házba azért a kis kulcsért, amit Daney kis erszényében talált. A kulcs tolla tökéletesen beleillett a hasadékba és élesen csettent, mikor Tim elfordította

— de több aztán nem történt. Hiába feküdt neki vállával a tömör ajtónak: az meg se moccant...

Ekkor, egész véletlenül, ahogy kezével neki-támaszkodott az ajtónak, egyik ujjá éppen a kidomborodó fölírás kezdő szavának „T” betűjére tévedt. Öntudatlanul megnyomta az ujját, mire a „T” betű belesüllyedt a bronzajtóba, míg egy színvonalba jutott a síma ércleppal. Tovább próbálkozott a szomszédos betűvel, de az nem engedett. Lassan ment tovább, egyik betűről a másikra s a hatodik betű „R” ismét besüllyedt; megint tovább nyomogatta a betűket, de csak a tizedik „E” süllyedt le ismét.

Most már mindent tudott!... kitalálta, hogy „T-R-E-A-S-U-R-E” (azaz: „Kincs”) — az a varázsigé, amely kinyitja a kaput!... Lázás izgalommal nyomkodta be egymásután a betűket, s mikor lenyomta az utolsó „E” betűt is, megint halk csettenést hallott s — ahogy meglökte — sarkig kitárult a hatalmas bronzajtó.

Keskeny lépcső előtt állt, melynek alja a sötét mélységben veszett el. Tim elővette zseblámpáját és levilágított vele, de még így se látta meg a lépcső végét.

— Mindegy! — mondta magában. — Látni akarom, hogy mi van odalent.

Gondosan megvizsgálta a bronzajtót; belső felén megtalálta a forgatható kilincset, amelyet nyomban ki is próbált. Ahogy hol jobbra, hol balra forgatta, kiugrott, vagy behúzódott az ajtó nyelve: tehát belülről is zárni vagy nyitni lehetett az ajtót.

Most már nyugodtan indult lefelé. Ujját egyre a zseblámpa gombján tartva és minden lépcsőfokot megvilágítva, mielőtt rálépett, óvatosan ment lefelé. Harminc lépcsőt számolt meg s akkor feneket ért. Tágas kriptába jutott, melynek falaiban jobbra és balra voltak befalazva a rég elhunyt Brodie-öskoporsói. A kriptá tulsó végén rozsdás vasrács volt, mely tárva-nyitva állt és mögötte keskeny folyosó

vezetett fölfelé. Tim előre ment rajta s a folyosó oly hosszú volt, hogy szinte nem is akart véget érni. Háromszor is kanyarodott: először balra, aztán jobbra, majd ismét kiegyenesedett s a végén megint rácsos vasajtó állt, de ez sem volt zárva.

A vasajtón túl újra tágas üregbe jutott. Mikor fölfelé világított, látta, hogy a mennyezete jó magasan van és kétoldalt hatalmas kőpillérek nyúlnak fölfelé. Amint jobban vizsgálta a mennyezet kőkockáit, meglepetve látta, mennyire hasonlítanak — méretben és formában egyaránt — a garázs padlójának kőlapjaihoz. Az egyik sarokban pedig a legnagyobb ilyen kőlap mintha körül lett volna vágva, nem volt összecementezve a többivel; úgy látszott, hogy egészen külön áll és csak bele van eresztve a neki vágott nyílásba, amelybe pontosan beleillik ugyan — de amelyből ki is emelhető: szóval afféle csapóajtó volt.

Ez a pince nem volt üres: több, különböző láda volt benne. Tim fölemelte a legközelebb esőnek fedelét. Hosszúkás, hatalmas láda volt és benne, olajos papirosba gondosan becsomagolva, vadonat új amerikai gépfegyver feküdt a párjával. Hat ilyen láda volt — összesen tizenkét gépfegyver — és vagy húsz kisebb ládában volt a hozzájuk való rengeteg töltény, két ládában pedig a pót-töltényszalagok.

— Egész arzenál! — csóválta a fejét Tim megdöbbenve.

Tovább vizsgálva a pince kőpadlóját, világosan látta a nyomokat, hogy még több láda állhatott itt, de azokat már elvitték. Csak azt nem értette Tim, hogy hogyan és merre?... Mert azon a keskeny folyosón és lépcsőn, amelyen ő elindult a kriptából lefelé, a legkisebb láda se fért volna el: de, még hogyha elfért volna is — hol vannak oly óriás erejű emberek, akik elbírták volna akár a gépfegyveres, akár a töltényes ládákat?!... Amelyeket a szűk

alagúton és keskeny lépcsőkön csak egy ember — legfőlebb ha kettő — cipelhetett volna!...

De a Clench House rejtélye már nem volt rejtély többé és kiderült Mr. Ledbetter személyazonossága is. Ez a kastély Lew Daney otthona volt, melyet pompásan felszerelt gyilkos fegyverekkel és — Stocker gondjaira bízva — nevetségesen olcsó pénzen adott bérbe tisztességes, jóhiszemű embereknek, hogy elterelje magáról a rendőrség figyelmét. Mert ki keresné Lew Daneyt a derék Mr. Ledbetter személyében, akinek az egyik londoni, nagyon előkelő és tekintélyes ügyvédi társas-cég a jogtanácsosa?...

A pince végében ismét rácsos vasajtó volt, amely mögött vagy tizenöt lépés hosszú, széles folyosó következett. Itt aztán hirtelen balra kanyarodott — de nem folytatódott tovább, mint folyosó, hanem, hozzásimulva a falhoz, keskeny lépcsősor vezetett meredeken fölfelé: a lépcsők mellett azonban nem volt karfa.

Tim már éppen indulni akart fölfelé, mikor megbotlott valamiben s ahogy letekintett a földre, kis kézi villamos lámpa hevert előtte, a lencséje eltörve, a bádogdoboz összelapítva, mintha nagyon magasról pottyant volna le.

Tim azonnal ráismert és megdermedve nézte: Mr. Awkwright kézilámpája volt: ez hiányzott az íróasztaláról, mikor eltűnt!... Tim letérdelt a földre és zseblámpája fényénél gondosan megvizsgálta a talajt.

Nagy, barna-vörös folt — aludt vér — valamivel távolabb ugyanolyan folt... Tim halántékai lüktettek: — új borzalomnak lidércnyomása feküdt a mellére. Lassan fölállt, néhány pillanatig habozva méregette a meredek lépcsőt, melynek vége elveszett fönt, a magasban — aztán elszántan rálépett és elindult rajta.

Óvatosan ment fölfelé, féltestével egészen a falnak támaszkodva, mert a másik oldalon nem volt

korlát és a málladozó lépcsők szélei letöredezték súlya alatt. Idegeket emésztő út volt — de végre fölért a lépcsősor tetejére és megállt a széles kőlapon, mely a lépcsőt koronázta.

Baloldalan durván gyalult, vastag fatábla volt — széle, hossza és magassága körülbelül egyformán másfél méter — s egyik oldalán, fönt és lent, erős rúgók szorították a falhoz. Mikor nyomni próbálta a fatáblát, érezte, hogy a rúgók engednek. Testének egész súlyával nekivetette magát a fatáblának, mely nyikorogva pattant ki a rúgókból és Tim — a nyíláson át — belépett Mr. Awkwright dolgozószobájába!...

IX. FEJEZET

Még jóformán föl sem ocsúdott álmélkodásából, mikor az ajtó kinyílt és Mary Grier állt a küszöbön. A leány megkövülve állt meg, mikor meglátta Timet.

— Maga?! — hördült föl elfulladva. — Honnan került ide? — Szeme a nyílásra tévedt és elállt a lölekezete. — Hogyan... találta meg... ezt? — da dogta.

Gyorsan odament a nyíláshoz és át akart lépni a kőlépcsőre, de Tim hirtelen megragadta a karját.

— Vigyázzon, az Istenért!... Kitörheti a nyakát, ha lebukik!

Belülről visszanyomta a fatáblát, ami kissé nehezen ment, mert a rúgók ellent álltak; de, mikor a vállával fekiúdt neki és nagyot lökött rajta, a tábla hirtelen kicsapódott a túlsó oldalon és kis hijja volt, hogy Tim is utána nem bukkott. Aztán a rúgók szépen visszanyomták helyére a fatáblát, amely most teljesen beleillett a dolgozó-szoba fáborkolatába és mindenben hasonló volt a többi fatáblákhoz, amelyek mögött tömör fal volt.

— Most már tudjuk — mondta csöndesen —, hogy mi történt Benjamin bácsival. Valószínűleg

hátradőlt forgószékén s a lökéstől kinyílt ez a fa-tábla. Meglátva a nyílást, fölvette kézi lámpáját, hogy megvizsgálja, hová vezet... és, megcsúszva a meredek lépcsőn, lezuhant a mélységbe. Összetört kézilámpája odalent hevert a földön.

Megmutatta a lámpát Marynek, aki rögtön megismerte.

— Őt is megtalálta? — kérdezte, remegve a belső izgalomtól.

— Nem — felelte Tim és elmondta, hogy mit talált odalent.

— Lehet — folytatta aztán —, hogy lement a meredek lépcsőn... vagy föltápászkodott, miután lezuhant és eljutott egészen a mauzoleum bronzajtájáig. Mivel ennek kilincse van belülről, valószínű, hogy Benjamin bácsi kinyitotta az ajtót és akkor kint volt a temetőben...

— De hová mehetett onnan? — kérdezte Mary. — És miért nem jött vissza a házba?

Erre már nem tudott felelni Tim.

Együtt mentek le a garázsba, ahol Tim alaposan megvizsgálta a padlót. Rövidesen meg is találta, amit várt és keresett. Közel az ajtóhoz, a legnagyobb sarokkőben, erős vasgyűrű volt cementtel beékelve. Eddig azért nem vette észre, mert a traktor eltakarta ezt a követ. A traktor soffőr-ülése alatt, a lábában, kisujj-vastagságú acéldrót-kötelet talált, amelynek egyik végén karika, a másik végén horog volt.

Tim most már mindent tudott. A létrát oda-támasztotta a garázs hátsó falához, ahol a legszélső, vastag gerendába be volt srófolva a vaskampó; rá-akasztotta a drótkötél karikáját, átvezette a drótkötelet a traktor csigaszerkezetén s a másik, horgos végét beakasztotta a szögletkő vaskarikájába. Aztán megindította a traktort.

Ahogy a drótkötél feszülni kezdett a csigaszerkezetben, a szögletkő lassan kezdett kiemelkedni

eresztékeiből és végre szabadon libegett a levegőben. Tim most leállította a traktort, odament a tágas, négyszögletes nyíláshoz és lenézett a sötét mélységbe.

— Odalent van a kincstár — mondta. — Ezen az úton eresztette le a kincset Lew Daney és ugyan ezen az úton hozta föl a testvére, Mr. Stocker.

— Stocker?... A testvére Lew Daneynek? — csodálkozott Mary hitetlenül.

— Maga Stocker mondta ezt — felelte Tim vállat vonva — és semmi okom nincs rá, hogy kételkedjem benne. Sőt nagyon is valószínű, hogy Daney a testvérén kívül, aligha bízott volna idegenre ilyen veszedelmes titkot.

Mary egyik ámulatból a másikba esett, de a kézzel fogható bizonyíték itt volt: a traktor, a fölhúzott szögletkő, alatta a tátongó nyílás és Tim tapasztalatai.

— Stocker aligha tudott a dolgozószobából nyíló rejtékajtóról — folytatta Tim — különben nem ment volna minden egyes alkalommal a temetőbe, valahányszor a kincstárba akart jutni. Csak azt nem értem: mire kellett neki az a kötélcsomó, amit az a suhanc látott nála, mikor utoljára ment le a kriptába?... Ennek a kötélnak semmi célja nem volt és semmi nyoma sincs. Amit föl akart hozni, fölhúzhatta a traktorral s mindjárt itt, a garázsban berakhatta az autójába.

— És mi volt odalent, amit föl akart hozni? — érdeklődött Mary.

— Kelet-India kincsei — felelte Tim mosolyogva. — Valamivel több, mint negyedmillió font, csupa ezer aránymárkás bankjegyekben.

— Az a pénz, amit a bankból elraboltak? — csapta össze Mary a kezét.

— Sőt még sokkal több! — magyarázta Tim. — Mert legalább feltucat nagyon is kiadós bankrablás terheli Lew Daney lelkiismeretét: és ezek

csak a jelentékenyebbek, amelyek mellé még egész csomó apróbb rablás sorakozik. Ez a Lew Daney valószínűleg a legveszedelmesebb gonosztevő, aki valaha garázdálkodott Angliában és az a tucat gépfegyver, amit odalent találtam, végzetes tervek árnyékát veti előre. Lew Daney igazi Napoleonja a mesterségének és, ha idején ártalmatlanná nem teszik: megszervezi Angliában is a gangster-veszedelmet.

Mary álmélkodva, tanácstalanul csóválta a fejét.

— Nem értem... egyáltalában nem értem. Egyetlen egyszer találkoztam vele és akkor... nagyon kedves volt... megmentett és...

— És azóta halálosan szerelmes magába — vágott közbe Tim hirtelen.

Mary haragosan rántotta össze a szemöldökeit.

— Ezt nem gondolhatja komolyan! — tiltakozott. — Badar beszéd! Hiszen csak egyetlen egyszer látott!

— És nekem mégis komoly okaim vannak rá, hogy nagyon szerelmes magába: sőt úgy gondolom, hogy jó, ha ezt maga is tudja. És az nem sérelem, Mary, hogy valaki beleszeret magába... sőt nem is bűn: ezt őszintén állíthatom. Ellenkezőleg — és Tim elmosolyodott — nincs ennél okosabb és kedvesebb dolog.

Ott állt a csapóajtó szélén és, előrehajolva, lenézett a sötét mélységbe.

— Ezt ne csukjuk le — mondta. — Értesítenünk kell a rendőrséget, aminek az lesz a következménye, hogy maga nem maradhat itt, mert fenekestől felforgatják a házat. Velem kell jönnie Londonba.

— Nem akarok Londonba menni — rázta a fejét Mary: — legalább egyelőre... most még nem.

— Miért nem... most?

— Úgy gondoltam, hogy addig nem, míg meg nem találjuk Mr. Awkwrightet — vágta rá gyorsan a leány.

Mr. Awkwrightet aztán sokkal hamarabb megtalálták, mint Mary remélte. Mikor a garázsból a ház felé mentek, félúton szembe jött velük a szobaleány és jelentette, hogy valami rendőrtiszt keresi Jordan kapitányt telefonon. A kerületi rendőrfelügyelő volt.

— Ön az, Jordan kapitány? — kérdezte. — Igen? ... Nos, jelentem, hogy megtaláltuk Awkwrightet. Itt fekszik a hamiltoni kórház halottas kamrájában.

Tim megdöbbsen a rémes hír hallatára és néhány pillanatig szólni se birt.

— És hogy került oda? — kérdezte aztán, izgalomtól rekedten.

— Az egyik hamiltoni orvos házába becsöngettek — jött a válasz. — Mikor kiment, kaput nyitni, a kapuhoz vezető lépcsők legfelső fokán, falnak támasztva háttal, ült az öreg úr. Még élt, de szemmel láthatóan már a végét járta... koponyaalapi törés. ... A feje... bár ügyetlenül, de gondosan... be volt kötözve.

— Mikor történt ez?

— Tegnap késő délután, kevéssel alkonyat előtt. Egész nap esett, ahogy tudja és sűrű köd feküdt az utcákon, úgy hogy senkise látta, hogy kik és mikor tették le az öreg urat az orvos kapuja elé. Az bizonyos, hogy saját lábán, a maga erejéből nem mehetett oda: más valaki kellett, hogy odaszállítsa.

— Azt hiszem, hogy értem a dolgot — mondta Tim rövid tünődés után. — Nem jöhetne ide, kérem?... Néhány érdekes fölfedezésre jutottam és gondolom, hogy a glasgowi rendőrségnek is tudnia kell róluk.

Két óra se telt bele és egész csomó autó állt már Clench House előtt, az ebédlőben pedig tanácskozásra ültek össze a glasgowi rendőrség vezetői a kerületi kapitányokkal együtt.

Daneyt senkise ismerte — soha senki nem találkozott még vele az urak közül — de Tim Jordan sürgősen fölhívta Scotland Yardot és beszélt Cowley detektívfőfelügyelővel, aki rögtön intézkedett, hogy egyik rendőrtiszt repülőgépen vigyen Clench Houseba minden adatot Lew Daneyről, amit csak összeszedhet a nyilvántartóban. Egyúttal körtáviratot küldött valamennyi angol város és kikötő rendőrkapitányának, hogy tartsák szemmel a gyanús idegeneket.

Mary Grier kihallgatása rövid volt: nem sokat mondhatott, amit a rendőrség már nem tudott volna. Tim megmentette attól, hogy Maryt elcipeljék Hamiltonba, hogy agnoszkálja a halottat és megállapítsa, hogy Mr. Awkwright azonos vele. Helyette ő maga ment Hamiltonba és részt vett a formális nyomozó ülésen, amely megállapította, hogy a halott valóban azonos Mr. Awkwrighttel.

Az orvos, akinek háza elé letették az öreg urat, nagyon szíves volt. Előzékenyen följánlta Timnek, hogy hazaviszi autóján Clench Houseba, sőt fölkinálta kocsiját, hogy Jordan kapitány bármikor rendelkezék vele.

Tim ugyan már elhatározta, hogy vonaton utazik vissza Londonba, de ez az ajánlat csábította. Az autó kényelmes, gyorsjárású kocsi volt és — mivel nem szerette a zárt vasúti kocsikat — Tim nagyon megörült az ajánlatnak, már csak azért is, mert fesztelenebb és kényelmesebb lesz így utazni Maryvel Londonba.

Másnap reggel már hajnalhasadáskor kopogtatott Mary ajtaján és egy órával később, miután megreggeliztek, elindultak a hosszú útra.

Tim örült az utazásnak, mert szerette volna jobban megismerni Maryt: és azt is szerette volna, hogy Mary is jobban megismerje őt. Lehet — gondolta magában Tim — hogy ez a közvetlen és bizalmasabb együttlét fogja eldönteni a sorsukat.

A hajnali ködöt csakhamar szétszórta a fölkelő nap verőfénye — de az első órában egyikük se szólt. Timnek az volt a szándéka, hogy egy nap alatt teszi meg az utat s úgy látszott, hogy ez lehetséges is a hatalmas kocsival.

Mary nagyon szótalán volt. Eleinte egyáltalában nem beszélt és később is beérte az „igen“ és „nem“ válaszokkal. De, mikor ismét kibukkantak a napfényre Lancashirenek egyik füstös, ködös városából, Tim hirtelen ezt kérdezte:

— Mit fog csinálni?

— Igazán... magam se tudom még — rázta a fejét Mary csüggedten.

— Feltétlenül szükséges, hogy... munkával keresse meg a kenyerét? — kérdezte Tim habozva és nagyon meglepte Mary válasza, hogy: „nem!“... — Eszerint van vagyona, amelynek jövedelméből megélhet?

— Azt hiszem... — habozott Mary: — vagy legalább is... reménylem.

— Talán Mr. Awkwright ígérte meg, hogy gondoskodni fog magáról a végrendeletében?

— Igen — bólintott Mary: — azt ígérte, hogy százezer fontot hagy rám...

Oly egyszerűen, magától értetődő természetességgel mondta ezt, hogy Tim hitetlen álmélkodással kiáltott föl:

— Uram, segíts!... Százezer fontot!...

— Legalább azt ígérte...

Timnek már ajkán lebegett a kérdés: — miért?... de még idejében elharapta a szót.

Nemsokára megálltak, mert fogytán volt a benzin s míg Tim megtöltötte a tartót és megvizsgálta a kocsit, hogy minden rendben van-e, Mary bement a kis fogadó ebédlőjébe, teát kért és kénytelenül próbált lenyelni egy sandwichet.

— Most olyasvalamit kérdezek, ami a legtisz-

több önzés — szólalt meg Tim, mikor bejött és leült Mary mellé.

— És mi az?...

— Reményilem — mondta Tim komolyan — hogy ha Mr. Awkwright csakugyan százezer fontot hagyott önre: nem csap föl maga is afféle kékharisnyás aggszűznek, mint aminők Európa kisebb-nagyobb városainak vendéglőit elárasztják?

— És miért ne tenném? — mosolyodott el Mary könnyedén.

— Mert ismerek valakit, aki nagyon szereti magát és tiltakoznék ez ellen! — jelentette ki Tim, mire Mary hirtelen félrenézett és nem felelt.

Tim átnyúlt az asztalon, hogy megfogja Mary kezét, de a leány hirtelen elkapta.

— Ne mondjon nekem ilyeneket — szólt és kissé rekedt volt a hangja. — Az élet most úgyis nagy teher nekem... ne tegye még keservesebbé.

— Bocsásson meg... valóban igaza van... tapintatlan fickó vagyok — mentegetőzött Tim. — Ha megitta a teáját, akkor talán indulhatunk?

Az útjuk most már nem volt olyan nyugodt és zavartalan, mint eddig. Crewe határában rendetlenkedni kezdett a motor, két henger kihagyott, úgy, hogy csak alkonyat táján tudtak nagy nehezen bevánszorogni Granthambe.

— Talán jobb lett volna, ha Holyhead felé megyünk — bosszankodott Tim — ámbar az se segített volna a motoron!

Beállította a kocsit a garázsba, megkérte a szerelőt, hogy hozza rendbe és vacsora után sétálni ment Maryvel a városba. Közben, mivel jobb várakozás nem kínálkozott, betértek az első moziba. Unalmas, elcsépelte szerelmi nyavalygást láttak és féltíz tájban szótlanul, kedvetlenül ballagtak a fogadó felé.

Mary egyszerre csak megállt és egész váratlanul ezt kérdezte:

— Azt hiszi, hogy ... hogy Daney tette?

— Hogy ő ölte volna meg Mr. Awkwrightet? ... Nem! — jelentette ki Tim határozottan. — Teljesen tisztában vagyok vele, hogy hogyan történt a szerencsétlenség. Mr. Awkwright, mikor háta mögött kinyílt a rejtekajtó, egyszerűen elindult a korlátlan, rozoga lépcsőkön, elvesztette az egyensúlyát és lezuhant. Stocker ráakadt, mikor a kincset el akarta szállítani és, egyszerűen emberséges szánalomból, föltette kocsijára s elvitte az öregurat az első orvoshoz, aki útjába esett... Emlékszik, hogy beszéltem magának a jódról és pólyáról, mely hiányzott az „első segély“ szekrényből? ... Ez magyarázza meg azt is, hogy mire kellett Stockernek az a kötél, amit a falubeli fiú látott nála, mikor a temetőbe ment. Ezzel a kötéllal húzta föl Stocker az öreg urat a mélységből, miután a traktorral kiemelte a garázsban a zárókövet a földalatti alagút nyílásából.

— Átok sujtja ezt a Clench House-ot! — sóhajtott föl Mary kinosan.

— Igen, átok — bólintott Tim — s ennek az átoknak Lew Daney a neve... Aki sohase torpant vissza a gyilkosságtól, ha szükségesnek tartotta. Noha tudom, hogy ártatlan szegény Mr. Awkwright halálában... és hiszem, hogy Jelfet sem ő gyilkolta meg: annyi bizonyos, hogy... legalább közvetve: a kriptában elrejtett rengeteg kincs volt mindkettőjük halálának oka.

A kocsúton mentek és most Tim hirtelen megragadta Mary karját és gyorsan magával hurcolta a gyalogjáróra. Ugyanebben a pillanatban szédültes iramban suhant el mellettük egy autó, amelynek egyetlen egy lámpása sem égett. Tim rámeredt s amint az autó a legközelebbi utcai lámpás fénykörébe ért — megismerte.

— Stocker autója! — hördült föl rekedten. — Megismerem... ez az!

Mialatt beszélt, még egy autó rohant az előbbi után — Lew Daney nagy túrakocsija volt... porlepte, sáros, gondozatlan autó: de Tim ráismert erre is!

X. FEJEZET.

Mint üldöző, sötét árnyék követte nyomon Lew Daney hatalmas kocsija Stocker kisautóját. Néhány pillanat alatt mindkettő eltűnt a sötét éjszakában és Tim fölocsúdott a meglepetésből, mely az első percben megbénította.

Bérautó jött velük szembe. Üres volt. Tim megállította, beült Maryvel és a legközelebbi rendőrállomásra hajtatott. Csak az éjjeli ügyeletes altisztet találta ott, aki még nem tudott arról, hogy körözik Stocker autóját. De, alighogy Tim magyarázni kezdte, hogy miről van szó, megjött a detektív-felügyelő, aki rögtön megértette a dolgot.

— Késő délután kaptuk meg a körözést — mentegetőzött — és nem volt még időnk rá, hogy tovább adjuk minden rendőrállomásnak. De most azonnal értesítem a kerület valamennyi állomását és kirendeltségét... Volna szíves pontosan leírni a kocsikülsejét?

Tim pontosan megadott minden ismertető jelet és nem feledkezett meg Lew Daney autójáról sem, mely nyomon követte Stocker kocsiját.

— Azt hiszem, hamarosan elcsípi mind a kettőt — vélte a felügyelő. — Csak az a fontos, hogy a cirkáló őrszemek is idejében megkapják a parancsot.

Két órával később Tim a kis szalónban hagyta Maryt és a kapitányságra ment, ahol azonban csalódás érte: sem a kis kocsit, sem a nagy túraautót nem látta senki az országúton!

— Valószínűleg dülöútra tértek le az országútról — magyarázta a szolgálatos tiszt idegesen. — Ha

bármit megtudunk, azonnal telefonálok önnek, Jordan kapitány.

Már éjfél is elmúlt, mire Tim visszakerült a fogadóba. Mary bóbiskolva ült a kandalló előtt, amelyben már alig parázlott a tűz. Tim elmondta, hogy mit — azaz: semmit sem — végzett, aztán aludni küldte Maryt, ő maga pedig telefonált a Scotland Yardra.

Szerencséje volt, mert Cowley főfelügyelő véletlenül a hivatalában volt. Félbeszakítás nélkül hallgatta meg Tim jelentését, aztán így szólt:

— Semmiféle komoly eredményre nem számíthatunk, míg a két kocsi el nem éri a londoni kerületet. Ez pedig... ha ugyan London a céljuk, csak hajnal felé lesz. Minden esetre szoros őrséget rendelék ki minden útkeresztezéshez és Londonnak valamennyi vámsorompójához. Azt hiszem, hogy Essex felől jönnek... ha jönnek. Nem látta véletlenül, hogy ki ült a második kocsiiban?

— Azt hiszem, hogy Daney — felelte Tim — de nem láttam. Bár akkor se ismertem volna meg, ha látom. Mert csak egyetlen egyszer láttam... akkor is csak futólag: s az arcát akkor sem...

Jó éjszakát kívánt és már le akarta tenni a hallgatót, mikor Cowley így szólt:

— A skót rendőrség azt is jelentette, hogy eredetileg három gépfegyver volt a kriptában. Lefotografálták a kriptá kőpadlóját és a képen élesen látszik három, egyforma nagy ládának a helye. Mivel pedig csak két ilyen gépfegyvert találtak: az a föltevésük, hogy a harmadik gépfegyvert alighanem Stocker vitte magával.

— Ez érdekes — jegyezte meg Tim — ámbár Stockert nem tartom revolveres banditának, noha testvére Lew Daneynek.

— Talán az öreganyja... de nem a testvére! — mordult a telefonba Cowley mérgesen. — Daneynek sohase volt testvére! És Stocker gyalázatosan hazu-

dott, ha ezt mondta. Bizonyára csak a gyanút akarta elhárítani magáról ezzel a hazugsággal... A glasgowi bankot hárman rabolták ki és Stocker volt az egyik. Ő lett aztán a kiestartó, mint Daney legbizalmasabb cinkosa és jobb keze. Úgy látszik, hogy a gazfickók mindegyike a maga kezére dolgozott és Stocker most megugrott a zsákmánnyal. Nem szeretnék a bőrében lenni, ha abban a nagy túra-autóban, amelyet ön látott, valóban Lew Daney ül!

Mire Tim visszament a kis szalónba, Mary Grier már nem volt ott. Tim kopogtatott a leány szobájának ajtaján, jó éjszakát kívánt neki és ő is ment lefeküdni.

Az egész napi autóvezetés, meg az esti izgalmak úgy túlfeszítették az idegeit, hogy nem bírt elaludni. Időnként el-duszunnyadt ugyan, de minduntalan ismét fölrezzent s amikor megnézte az óráját, bosszúsán látta, hogy az idő nem múlik.

Félhárom tájban fölkel, fölcsitotta a kandallóban a tüzet és megrakta, odatolta a kényelmes karosszéket, beleült és olvasni kezdett, remélve, hogy így talán mégis elalszik. Már éppen szundikálni kezdett, mikor úgy rémlett neki, hogy valaki lábujjhegyen jár a folyosón és megáll az ajtaja előtt... Hirtelen fölegyenesedett és feszülten figyelt. De, mivel semmi neszt nem hallott, úgy vélte, hogy csak álmodott.

Végre elaludt és csak akkor ébredt föl — dermedten és kerékbe törve — mikor a szobaleány behozta a meleg vizet, meg a reggeli teát... Nagyon rossz hangulatban volt, mikor nem sokkal aztán találkozott Maryvel a kis szalónban. Mary ellenben olyan friss, üde és vidám volt, aminőnek Tim még sohase látta eddig. A leány mosolyogva mutatott az asztalon heverő levélre:

— Ezt még az éjszaka hozhatták ide — mondta.

Tim fölvette a levelet. Tintával írták a címet és bent a szöveget is: álló nagy betűkkel, hogy ne le-

hessen megismerni írásáról a küldőjét. Rövid izenet volt az egész — durva és fenyegető — minden meg-
szólítás nélkül. Csak ennyi:

„Ne üsse bele mások dolgába az orrát, Jordan, mert megütheti a bokáját. Most szabadságon van: örüljön neki és mulasson — de ne tévessze össze a szórakozást a nyomozással! —
L. D.“

Tim csodálkozva nézte a levelet.

— Mikor maga bejött, már itt volt az asztalon? — kérdezte.

Mary bólintott. Tim azonnal csöngetett s ahogy a szobapincér bejött, új meglepetés érte. Kérdésére, hogy mikor jött ez a levél és ki hozta, a pincér így felelt:

— Még az éjjel hozhatták, sir. A szobalány már az asztalon találta, mikor bejött a szobát takarítani és odatette a kandalló párkányára. Én tettem vissza megint az asztalra, mikor a reggelihez terítettem.

Tim elővette a zsebkését, megfaraagta ceruzáját s a finom grafit-por óvatosan rászórta a borítékra, melyen aztán gyapottal gyöngéden széttereggette. De nem talált rajta ujj-lenyomatot; a grafit-por nyomtalanul lepergett róla. Nyilván gondosan letörülgették és keztyűs kézzel fogták meg, miután ráírták a címet.

— Ezt Lew Daney küldi — szólalt meg végül Tim elgondolkozva. — Tehát abba hagyta Stoker üldözését és visszajött... De honnan tudhatta, hogy itt vagyonk?!

Reggelizés közben folyton erről beszélgettek, aztán Tim bement, hogy megnézze az autót. A garázsnak tizenkét fülkéje volt és tegnap éjjel — miután a szerelő rendbe hozta — abba a fülkébe állította be, melynek ajtaja a főutcára nyílt. Tim elővette a fülke kulcsát, kizárta az ajtót — és majd hanyatt esett, mikor benézett a fülkébe.

Az ő kocsija nem volt ott — az a poros, sáros és gondozatlan túra-kocsi állt a helyén, amely tegnap éjjel Stocker autóját követte nyomon Grantham fő-utcáján!

— Hát ez meg mi a csuda itt? — fakadt ki dühösen.

A garázmester rögtön odasietett, hogy mi a baj — és sajnálkozva állt meg a küszöbön. Levegőért kapkodva dadogott:

— Ez nem az ön kocsija, sir!

— De mennyire nem az! — mérgelődött Tim. — Nem... hagyja csak a telefont... Majd én magam telefonálok... Most segítsen kitolni ezt a kocsit.

Kitolták az autót a kövezett udvarra és Tim kezdte gondosan megvizsgálni. Kinyitotta az ajtaját és nyomban szemébe tűnt a szabálytalan nagy folt a bársonyülésen. Óvatosan végighúzta rajta a mutató-ujját... A folt már nem volt friss, kezdett beszáradni. — Olajfolt, vagy?... Nem, nem olajfolt — erre meg mert volna esküdni Tim: — de, hogy vér-folt lehetne?... azt egyelőre nem akarta hinni.

Timet leginkább azért bosszantotta ez a tolvajlás, hogy az ellopott kocsi nem az övé volt, hanem az előzőkeny hamiltoni orvosé. A garázmester közben előkerítette az éjjeli őrt, aki őszintén megvallotta, hogy ő bizony elaludt... Körülbelül éjjéli egy órától hajnali ötig aludt, de nem hallott semmit. Mivel a fogadó hatalmas kapui éjjel-nappal nyitva állnak, bárki kényelmesen behajthat az udvarra.

Az egyetlen megbízható és értékes adatot az a bár-kisasszony adta, akinek szobája közvetlenül a kapu bolthajtása fölött volt, az első emeleten. Mivel nagyon fájt a foga, úgyszólván le se húnyta szemét egész éjszaka. Körülbelül negyed háromkor hallotta, hogy a főútról behajtott egy autó az udvarba és nem sokkal aztán egy másik autó távozott a fogadóból. Ez nem tűnt föl neki, mert naponta előfordult, hogy éjjel-nappal ki- és bejárnak a kocsik a garázsban.

Arra egész bizonyosan és határozottan emlékszik, hogy előbb jött be az egyik autó és csak aztán ment el a másik.

Tim gondosan megvizsgálta a kocsit. Nagyon tágas volt és sok mindenféle elfért a belsejében. A nyomokból nyilvánvaló volt, hogy nagyon is nehéz bolni lehetett benne, mert a sárhányója erősen meggörbült, amint a berakáskor vagy kirakáskor rázuhan a nehéz láda — amelynek éles sarkai fölhasították a kocsifenekének bőrburkolatát is — a szélvédő pedig összetört és az autó fenekén látni lehetett a mély bevágásokat, amit a ládának szögelt sarkai hagytak ott.

Lew Daney tehát súlyos teherrel utazott. — Vajjon mindkettőnek: neki és Stockernek azonos céljai voltak-e s nem volt-e Lew Daneynek kincstára valahol máshol is Skóciában s míg Stocker a Clench House-i zsákmányt szállította el, addig Lew Daney a másik titkos raktárt ürítette ki?...

Mire Tim végzett a nyomozással, megérkezett a rendőrség is, de már nem talált semmit azon túl, amit Tim kinyomozott. Egyetlen éjjeli rendőr vagy cirkáló őrszem se látta Lew Daney kocsiját; ámbár meglehet — Tim legalább is valószínűnek tartotta — hogy azért nem vették észre, mert nem nagyon figyelték az autókat, hiszen csak későn kapták az utasítást, hogy tartsanak szemmel minden kocsit és tartóztassák föl Lew Daney autóját, melynek tüzetes leírását közölték velük.

— De miért jött vissza Lew Daney Granthambe, kockáztatva a fölismertetés veszedelmét?... A szerelő gondosan megvizsgálta Daney autóját és mindent kifogástalannak talált rajta. A motor jól működött, a hengerek, a fék mind rendben voltak, a benzintartó háromnegyed részben tele... a magyarázat tehát csak az lehetett, amit a szerelő mondott Timnek:

— Az autó gazdája bizonyára tudta vagy sej-

tette, hogy a rendőrség ismeri a kocsiját és figyelni fogja. Az önét ellenben senkisémm találhatta gyanús-nak és ezért kockáztatta meg a cserét, ami sikerült is...

Ebbe a föltevésbe kapcsolódott bele a rendőrfelügyelő véleménye is:

— Lew Daneynek sejtelve sem volt arról, hogy ön Granthamban van, Jordan kapitány. Csak akkor tudta meg ezt, mikor autóján behajtott a fogadó udvarára. Először is: mindjárt a bejáratnál, a nagy fekete táblán meglátta az ön nevét, a fogadóba szállt vendégek névsorában. De történt még egyéb is, ami jellemző... Lew Daney betört az éléskamrába és elvitt két kenyeret, egy egész sonkát és fél-tucat üveg sört. Úgy látszik, nem mer nyilvánosan mutatkozni vendéglőkben és korcsmákban: így szerez hát eleséget, ha megéhezik... Igazán szerencse — mosolygott jelentősen — hogy nem látogatta meg önt... személyesen, Jordan kapitány!

— Szerencse... lehet — bólintott Tim, elérve célzást: — de kérdés, hogy nekem volt-e szerencse... vagy inkább neki?

Ezzel fölment Maryhez, aki aggódva várta és elmondta neki az esetet.

— Most hát autót kell bérelnem — mondta végezetül — bár azt hiszem: okosabb lenne, ha mindjárt magamnak vennék kocsit.

Talált is bérautót, amely azonban nagyon gyatra volt és aligha bírta volna ki az utat Londonig. Tim tehát úgy határozott, hogy csak Stamfordig megy vele, s ott bérel megfelelő kocsit. De az események keresztül húzták ezt a szándékát.

Őcska, megviselt amerikai kocsi volt az autó, amelyben elindult Maryvel Granthamból. Szörnyen rázott és döcögött a városka macska-fejjel kövezett utcáin, de mikor kiértek az országútra, egészen rendezesen viselte magát.

Délelőtt kilenc óra lehetett, mikor — gyönyörű napsütésben — fölkapaszkodott az autó a dombvidék gerincére, ahonnan leláthattak a még ködben úszó völgyekre.

— Meddig juthatott el Lew Daney a lopott autón?... Ezen tűnődött Tim és hozzávetőleg megállapította, hogy Lewnek majdnem négy órai előnye van és már Londonban is lehet, ha az autó útközben cserben nem hagyta. Ha pedig besurranhatott Londonba: akkor szinte lehetetlen lesz hurokra keríteni.

Az autó kezdett lefelé ereszkedni a lejtős úton s ahogy az első kanyarodóhoz értek, Tim meghökkenve fékeztetett. A széles országút közepén, vagy három-négyszáz lépésnyire, magas férfi állt, kiterjesztett karokkal, megállást intve az autónak. Tim kivette hátsó nadrágzsebéből a revolverét, melyet, jobb kezében tartva, a térdje közé süllyesztett, hogy eltakarja. A soffőr rögtön fékezett, lassított és végre megállt. A férfi most gyorsan közeledett hozzá és Tim, mikor látta, hogy ártalmatlan gazdasági cseléd, csöndesen visszadugta zsebébe a revolvért.

A falusi ember nagyon izgatott volt — az arca vörös, a szemei riadtan ugráltak és gyorsan hadart valamit a soffőrnek. Tim kinyitotta a kocsi ajtaját és kiszólt.

— Mi a baj? — kérdezte.

— Szerencsétlenség történt amott! — lihegett a férfi és arra mutatott, ahonnan jött. Még egyre zihált a gyors futástól és akadozva dadogott nagy izgalomban. — Akkor láttam, mikor lefelé jöttem a Parks-halomról a kőbánya felé. Véletlenül lenéztem a kőbányába és megláttam a lezuhanautót... nekiment a korlátnak és összetörte... Mindig mondtam, hogy veszedelmesen nyaktörő ez a kanyarodó!

— Mikor történt a baleset? — kérdezte Tim.

Az ember nem tudta pontosan, de azt hiszi, hogy nem régen történhetett, mert az összetört autó még egyre füstöl.

Tim intett az embernek, hogy rögtön üljön be a soffőr mellé s az autó lefelé indult az úton. A kanyarodó után lassú emelkedés következett s utána mindjárt meredek lejtő. Az ember itt megállította a kocsit és Tim látta az összetört korlátot az út szélén. Kiszállt a kocsiból és közelebb ment. A darabokra tört fakorláton túl vagy ötven yard mélységű völgy volt s ahogy Tim, előre hajolva, lenézett, megpillantotta a völgy fenekén a lezuhant és még füstölgő autó roncsait.

Azonnal megismerte: — Stocker autója volt!...

Mary is utána akart menni, de Tim nem engedte. Nagy kerülővel lejutott a völgy fenekére a porladozó kőlépcsőkön, melyeket valaha régen vágtak a már abba hagyott kőbányában. És, ahogy megállt az autó mellett, semmi kétsége nem lehetett többé — valóban Stocker autója hevert ott, összetörve. És...

Egyszerre meglátta Stockert is. Ahogy autója nekirohant a korlátnak, az összeütközés lökése kiröpítette a kocsiból és néhány lépésnyire hevert ott a hátán — két karja szétvetve, az arcán borzalmasan gúnyos vigyorgás... Nem: ez nem autó-szerencsétlenség volt... Közvetlen közelből lőtték agyon Stockert — két golyó fúrta át a homlokát — s a szerencsétlen már rég halott volt, mikor a magára hagyott kocsit a hirtelen fordulóban nekilódult a korlátnak, amelyen áttörve a mélységbe zuhant.

XI. FEJEZET.

Stockernek minden zsebe ki volt fordítva. Nem volt rá szükség, hogy Tim kikutassa: aki meggyilkolta Stockert, már alaposan elvégezte ezt a munkát.

Tim ismét fölkapaszkodott az országútra, beült az autóba s a legközelebbi városba hajtatott, hogy jelentést tegyen az esetről a rendőrségnek. Teljesen

üres volt az autó is — Tim meggyőződött erről, mielőtt ott hagyta — nem volt benne egyetlen egy láda sem, amelyekkel Stocker elindult Clench Houseból.

— Az lenne a csoda, ha bármit is itt hagyott volna a gyilkos! — gondolta Tim.

Mikor Peterboroughba értek, odaszólt Marynek:

— Azt hiszem, legokosabb lesz, ha vonaton megyünk tovább. Kezd nagyon idegeimre menni ez a kocsikázás és innen negyedóra múlva indul a londoni expressz.

Maryt mélyen megrendítette a szörnyű gyilkosság és egész úton, míg csak az állomásra nem értek, magába roskadtan hallgatott. Csak a váróteremben szólalt meg:

— Ugy lőtték agyon? — kérdezte szorongva. — Bizonyos, hogy nem... — habozva hallgatott el.

— Nem, nem szúrták le — rázta a fejét Tim nyugodtan. — De miért gondolja, hogy... hogy ugyanaz követte el a gyilkosságot, aki leszúrta Jelfet?

Mary összerezzent és nem felelt. Az arca hol halálsápadt lett, hol ismét lángba borult. Tim fürkészve nézett rá és sürgette a választ:

— Nos, miért nem felel?... Azt hiszi, hogy ugyanaz volt a gyilkos, aki megsúrta önt és megölte Jelfet?... Ezt gondolja, igaz?

— Nem... nem gondolom — tiltakozott Mary dadogva. — Egészen bizonyos, hogy nem ő volt... Lehetetlen, hogy ő lett volna... Ámbár gyűlölte Stockert, aki... megverte egyszer.

Aztán hirtelen — ahogy ez rendes szokása volt — nagy erőfeszítéssel ismét úrrá lett az érzésein és kényszeredett mosolygással mondta:

— Azt hiszem, rám jött a hisztéria és... és álmos is vagyok. Nagyon okos dolog, hogy vonaton megyünk tovább... igazán pompás ötlet!

Fölültek a vonatra és néhány perc múlva már sípolt a kalauz, jelezve az indulást. Ebben az utolsó

percben még egy utas ugrott föl a vonatra és gyorsan elsietett az ő szakaszuk előtt. Tim már kibontotta az ujságot, amit a pályaudvaron vett és, ahogy föltekintett róla, ösztönösen megérezte, hogy az elhúzó utas merően ránézett egy pillanatig — de, mielőtt a tekintetük keresztezhetne volna egymást, az idegen már tovább suhant.

— Ki lehet ez a kíváncsi fickó? — kezdte Tim félhangosan.

— Kőről beszél? — szólalt meg Mary, feléje fordulva az ablaktól, amelyen kinézett.

— Arról az emberről, aki éppen most sietett el a szakaszunk előtt.

— Én nem láttam senkit — rázta a fejét Mary csodálkozva.

— Én se igen láttam, inkább csak . . . megéreztem — felelte Tim. — És ösztönösen, valósággal tudat alatt, sejtem, hogy már találkoztam vele. Barnakockás felöltője van . . . Mondom, hogy már láttam valahol.

Ebben a pillanatban megindult a vonat és Tim belemélyedt az ujságba, de olvasás közben kétszer-háromszor is visszatért emlékezetébe a furcsa utas. Mikor már közel jártak Londonhoz, kiment a fülkéből és lassan végigsétált a folyosón, de sehol sem látta a barnakockás kabátot.

Mikor Londonba érkeztek, kissé kényes lett a helyzet. Tim tudta, hogy Mary anyja és huga Londonban laknak, de mikor fölajánlotta Marynek, hogy hazaviszi, a leány hirtelen, minden habozás nélkül kijelentette, hogy — inkább a Carltonba száll...

— Igen — mondta — ez lesz a legjobb, azt hiszem. Egyelőre ez a legjobb megoldás. Nem akarok terhére lenni az anyámnak. Nagyon drága, édes lélek . . . és Anne is az, a hugom és mindenkinél jobban szeretnék együtt lenni velük, de . . . ha valaki keresni találna — habozva tartott szünetet — bizonyosan megtalálna ott és...

— Ki az a „valaki“, akiről gondolja, hogy keresni fogja? — kérdezte Tim hirtelen, de Mary úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést és nem válaszolt.

— A Carlton olyan előkelő hely — folytatta, félhangosan tündödvé — hogy ott bizonyára nem keres senki... Nem is szükséges, hogy saját nevemen jelentsem be magamat. De mégis — némán töprengött magában, majd halkabban folytatta: — Mr. Awkwright ügyvédjeinek tudniuk kell, hogy hol lakom. Nekik azonban telefonálhatok.

Igy hát Mary is a Carltonba szállt és ugyanazon a folyosón kapott kedves, barátságos szobát, amelyen Tim is lakott.

Mikor Mary kényelmesen betelepedett és elrendezkedett szobájában, Tim bérautóbaült és a Scotland Yardra hajtatott, hogy tanácskozzék Cowleyvel. A detektívfőfelügyelő maga jött ki érte, mikor bejelentették neki és karonfogva vezette be a szobájába.

— Ha tudná, hogy mily nehezen várom már! — üdvözölte Cowley melegen. — Mindjárt megnyugtatom, hogy elloptott autóját már megtaláltuk. A tolvaj ott hagyta az országúton, három mérföldnyire Newarktól és a kocsinak nincsen semmi baja, csak két hengere kihagy.

— Tudom: a gyújtójával van baj, — bölintott Tim. — De sokkal fontosabb az, hogy megtalálták-e Lew Daneyt is? ... Mert ő lopta el az autót!

Cowley a fejét rázta.

— Ebben a pillanatban inkább a feleségöt nyomozzuk lázasan, — mondta — ami egyáltalában nem könnyű feladat, mert az asszony nyomtalanul eltűnt ma reggelre. A lakását úgy, ahogy van, titokban bérbeadta és úgy elpárolgott, mint a kámfor. Bizonyára találkozója van az urával, de hogy hol és mikor... azt nem sejtjük.

Tim visszament a Carltonba és szobájának

magányos csöndjében meghányta-vetette a bonyolult helyzet minden lehetőségét. Már sok bünténnyel volt dolga s voltak szenzációs sikerei is... de Dél-Afrikában. Am a helyzet itt egészen más: a lehetőségek korlátlanok. London maga egész kis ország és a vidék se ugyanaz, mint Dél-Afrikában... Nemcsak azok a rejtélyek izgatták, amelyek lépten-nyomon útjába kerültek Clench Houseban, de saját személyének veszedelme is, amit inkább csak ösztönösen sejtett.

Ha szemtől szembe állt volna Lew Daneyvel, az nagyon egyszerűsítene a dolgot; de az ellenfelét nem is ismeri! Pedig ez az ember kétségtelenül korának egyik legnagyobb, igazán zseniális gonosztevője: bámulatos szervező és veszedelmesen tevékeny elme, akinek minden megmozdulása halált jelenthet. Angliában bizonyára több olyan búvóhelye van, ahol minden percben nyomtalanul eltűnhet, mihelyt bárminő bajt megsejt — és a felesége most már alighanem együtt van vele, biztos földél alatt...

A legelső lépés tehát: föl kutatni az asszonyt és a sarkában maradni mindaddig, míg Lew Daneynek nyomára vezet.

XII. FEJEZET.

A nőnek, aki Mrs. Daneynek hívatta magát, semmivel se volt több joga ehhez a névhez, mint a többiekhez, melyeket zajos élete folyamán viselt. „Gill Daney“ teljes életében mindig fényűzően, nagy lábon élt és Tim Jordan soha nem találkozott még hozzá hasonló nővel. Viszont a környezet, amelyben a nő forgott, teljesen tisztában volt vele, ismerte a körülményeket, amelyek között — „kitegyesztődött...” Ismerték előző életét, tudták, hogy egyetlen nagy szenvedélye van: a drága ékszeres és hogy csálhatatlanul — szinte pennyre — meg tudja

mondani az elébe tett gyémánt értékét és soha nem téved az értékmegállapításban.

Szerette Lew Daneyt, bár kissé talán félt is tőle, de titokban nagyon büszke volt arra, hogy uralkodik rajta — vagy legalább is: sokkal jobban vonzza és lebilincseli, mint a legtöbb asszony az urát. Egy ízben meg is szökött tőle, mert Lew durván bánt vele s az asszony féltette az életét. De aztán Lew kinyomozta s attól fogva, hogy kibékültek, a nőnek nem volt többé panasza. Az sem nagyon aggasztotta, hogy most már jó ideje semmi hírt nem hallott Lewről — még az apróhirdetésekből sem, — mert tudta, hogy Lew előbb-utóbb jelentkezni fog.

Azon az éjszakán, amelyen Stocker jobb hazába költözött, Mrs. Daney sürgönyt kapott. A távirat rövid volt, mindössze ennyi:

„Holnap délután Severnben várlak. — Sürgős.“

Aláírás nem volt. Aki kapta — tudta, hogy ki küldi.

Mrs. Daney jól ismerte és szerette is Severnt. Néhány nagyon boldog hetet töltött ott, jó pár évvel ezelőtt, amikor még mint Mrs. Colton — indiai mérnök felesége — rőtta a világot. Kedves kis villájuk volt ott, Amersham és Beaconsfield között, a Bucks legszebb részében. Lew Daney pompásan felszerelte minden elképzelhető villamosszerkezettel, úgy hogy cselédséget se kellett tartaniuk. Kertjüket a szomszédos villa kertésze tartotta rendben.

A hálósobába beépített acél safe érdekes titkokat rejtegetett. Lew Daney, aki nemcsak zseniális gonosztevő, hanem nagy ábrándozó is volt, ebben a safeban őrizte emlékiratait, amelyeknek megírására nemcsak a hiúság ösztönözte, hanem az a számítás is, hogy: ha kivénül a bankrablásokból, mint végső kereseti lehetőséget, fölhasználja az emlékiratokat és kiadja „Önéletrajzát“ és vagyont szerez ezzel a szenzációs — igazán „vérrel írott“ — kötettel.

Persze, ha idő előtt kerülnének avatatlan

kezekbe ezek a följegyzések, Lew Daney diestelenül fejezné be életét valamelyik fegyház udvarán, ahol a „kilenc órai harangszó“ kongása mellett húznák föl az akasztófára. Mert hosszú bűnlajstromának minden egyes „tételét“ mesteri stílusban dolgozta föl és „Harry, az Inas“ esetében, például, a maga teljes borzalmasságában tárta föl züllött lelkipvilágának cinikus kegyetlenségét.

Azon a végzetes éjszakán, amikor barátságosan maga mellé ültette az autójába és szinte naiv bizalommal elmondta neki a Clench House-i főhadiszállás titkait, — nem hallgatva el a kriptában őrzött kincseket sem, — az ostoba Harry ujjongott magában, hogy immár kezében tartja rettegett cinkosát... Nem is sejtette szegény, hogy Lew Daney úgy játszik vele, mint macska az egérrel és csak akkor ébredt a szörnyű valóságra, mikor Lew Daney mosolyogva dugta orra alá a revolverét, hogy — jól nézze meg, mert ezzel lövi agyon öt perc múlva... És, elővevén óráját, öt másodpercenként jelezte az idő múlását, kaján kárörömmel gyönyörködve ájúlkozó cinkosának halálos gyötrelmein...

Dícséretére szolgál Mrs. Daneynek, hogy soha nem volt kíváncsi Lew magánügyeire és éppen azért nem törődött az „emlékiratokkal“ sem. Őt csak az érdekelte, amiből közvetlen hasznót és előnyt remélhetett: Lew Daney vállalkozásainak sikere, a rengeteg pénz, amit egy-egy bankrablás hozott, — hogy gyilkosság árán?... az nem volt fontos, — fontos csak az volt, hogy minden bankrablás növelte az ő drágakő-gyűjteményének értékét és gazdagságát.

Mrs. Daney vonaton utazott a severni villába, de nem szállt ki Amershamben, se Beaconsfieldben, hanem Watfordig ment. Onnan taxi vitte a kis házig és Mrs. Daney megvárta, míg a taxi eltűnt az országúton, csak akkor nyitotta ki a kaput. A villamos szellőztető-szerkezet oly frissen tartotta a

villa levegőjét, hogy ki se kellett tárnia az ablakokat. Mivel a házban minden volt, amire Mrs. Daneynek szüksége lehetett, csak kis kézi-táskájából rakta ki szépitő-szereit a toilette-asztalra és látva, hogy a lakás rendben van, beszaladt a garázsba, hogy ott is szét nézzen.

A garázs hozzá volt építve a villához, amelynek szalónjából nyílt az ajtaja. Ragyogva állt ott a hatalmas Spanz-kocsi, melynek tarsolyában két boríték volt: mindegyikben egy-egy hamis útlevel, más és más névre és mindegyik borítékban különböző, fontos üzleti levelek, ismert világcégektől, amelyek mint pozitív bizonyítékok igazolták, hogy az útlevelek — valódiak.

Látván, hogy minden rendben van a garázsban is, Mrs. Daney konzerveket szedett elő az éléskamrából, megfőzte a vacsorát és mikor végzett vele, a villamosmosogatón megtisztogatta az edényeket. Aztán fölkattantotta a villamos lámpást, leült a hímzőráma mellé és szorgalmasan dolgozott, mint a legtisztességesebb polgári háziasszony, aki üzleti újáról várja haza az urát.

Tíz óra tájban végre hallotta a halk bűgással közeledő autó motorját. Amikor fölkelt hímzése mellől, a kocsi éppen befordult a villa udvarára és megállt a garázs előtt. Mrs. Daney lecsavarta a villanyt és kinézett a hall ajtajára vágott kémlyukon. A garázs kapuja már nyitva volt s a kocsi lassan siklott rajta befelé.

Mrs. Daney visszasietett a szobába és átszaladt a konyhán, remélve, hogy férje a villába nyíló garázs-ajtón jön be. De nem arra jött, hanem, bezárva a garázs kapuját, az udvar felől közeledett a hall felé. Mrs. Daney hallotta a lépéseit, gyorsan elébe szaladt, kinyitotta a hall ajtaját és lágy hangon suttogetta:

-- Jer be, kedvesem...

Vasmarek kapta el szilajon a torkát és belefojtotta a rémült sikoltást.

— Most majd kiveszem belőled, hogy mit traktáltál Tim Jordannal! — hangzott csikorogva a durva, rekedt hang és az asszony életében most először érezte, hogy szíve megdermed a halálos rémülettől...

XIII. FEJEZET.

Tim Jordannak nagyon rossz éjszakája volt. Mary korán lefeküdt, mert fejförccsök rohanták meg és Timnek semmi kedve se volt, hogy házon kívül keressen szórakozást. Egész nap alig látta Maryt, aki majdnem egész délután Mr. Awkwright ügyvédjével tárgyalt és, ha meg is tudott valamit a boldogult öreg úr végrendeletéről, semmit se mondott el Timnek.

Másnap korán reggel már ismét jelentkezett az egyik ügyvéd és elvitte Maryt. Tim pedig szorgalmasan böngészte a reggeli lapokat, hogy hátha talál bennük újabb részleteket Stocker meggyilkolásáról — de a nyomozás semmit sem bírt kideríteni. Az egyik ujság ezt a megjegyzést fűzte a rejtélyes esethez:

„Lehetséges, hogy a gyilkos, mielőtt ott hagyta a mélységbe zuhant autót, elrejtette valahol a rablott zsákmányt. Az pedig szinte bizonyos, hogy a gyilkosság után vasúton utazott tovább Londonba.“

Váratlanul cikázott át Tim agyán a visszaemlékezés a barnakockás felöltőben utazó férfire, aki az utolsó percben ugrott föl az induló londoni gyorsvonatra. — Hátha igaza van ennek az ujságnak: és hátha ez az idegen volt a gyilkos?...

Érthetetlen eszmetársulás folytán — talán tudatalatti sejtelmes ösztönből — Lew Daney jutott hirtelen az eszébe. — Mi az, hogy már régóta nem hall semmit erről a veszedelmes banditáról?... Mrs. Daney eltűnt, mintha a föld nyelte volna el és mélyen hallgat a Scotland Yard is!

Tim kedvetlenül ült le íróasztalához, hogy válaszoljon körülbelül tizenöt-húsz levélre, amelyek többé-kevésbbé fontosak voltak. És sürgősek is, mert a délafrikai postahajó holnap indul... De semmi kedve se volt az íráshoz — egészen másfelő járt az esze és sehogyse bírta fegyelmezni csapongó gondolatait.

Haragudott a Scotland Yardra: azzal vádolta, hogy titkolózik előtte és ki akarja zárni abból a hajtóvadászathoz, mely titokban, de gigászi erőfeszítésekkel folyik Lew Daney törbeejtésére. És haragosan fogadkozott magában, hogy — ha kell: a Scotland Yard segítsége nélkül is — egymaga veszi föl a harcot a zseniális gonosztevő ellen!... Mérésködni akar vele minden áron és megkockáztatja azt a veszedelmet is, hogy a küzdelemben ő marad alul.

— Hopp, mi ez?...

Tim megrezzenve óbredt a valóságra ábrándozásából. A telefon csengett — egyre hangosabban, hevesebben. Tim únottan vette föl a hallgatót. A Carlton-szálló központja beszélt, fojtott izgalommal:

— Sürgős telefon, Jordan kapitány... kapcsolhatom?

— Rajta, hallgatom...

Ziháló, rekedt hang a drót túlsó végén:

— Jordan?... Ön az, Jordan kapitány?...

— Én vagyok... Mrs. Daney?... Megismerem a hangját.

— Az Isten szerelmére, jöjjön azonnal!... Severn-villa... Amersham és Beaconsfield között...

Szilaj dörömbölés zavarta, harsogta túl a szavakat, mintha valaki rá akarná törni az ajtót a beszélőre, aki most rémülten sikoltott föl:

— Jordan kapitány... Segítség... Irgalmas Isten!...

Hallani lehetett, ahogy az ajtó recsegve-ropogva szakadt ki eresztékeiből s az utolsó jajkiáltást már félig az áldozat terkára fojtotta a betörő. Tim hallotta a hallgató tompa koppanását, amint leesett a padlóra — hallotta azt is, amint valaki ráteszi a villára, — de közben egyre hallotta a fojtogatott aszszony hörgő sikoltozását is...

Mivel tudta Cowley főfelügyelő titkos telefonszámát, azonnal fölhívta és röviden elmondta neki a telefon-jelenetet.

— Hivatalosan semmit se tehetünk — felelt Cowley rögtön — mert a kerület kívül esik a Scotland Yard hatáskörén. De mivel Daney közveszélyes gyilkos, megkockáztatom a hatásköri túllépés sérelmét... Siessen, kérem: mire leér a Carlton kapujába, már ott lesz a repülő-gárda hat embere, a Yard leggyorsabb autóján.

Tim lecsapta a kagylót, gyorsan fölrántotta a cipőit, zsebre dugta revolverét, magára kapta felsőkabátját és rohant le a lépcsőkön.

— Severn — motyogott magában, mialatt lefelé szaladt: — Beaconsfield és Amersham közt... így mondta a nő...

Belenyúlt kabátja zsebébe — igen: ott volt a villamos zseblámpa... Leért a hallba, kilökte a forgó ajtót és — mire szétnézett az utcán, már befordult a sarkon a hatalmas rendőrautó, mely csikorogva állt meg a Carlton előtt. A soffőr mellől leugrott a szálas hadnagy és bemutatkozott.

— Wheeler... Még ketten ülnek hátul — mutatott a csukott kocsira. — A helyet is megtaláltam már: Severn... megvan a katonai térképen. Mehetünk, Jordan kapitány!

Órült iramban szökkent előre a rendőrautó — a közlekedési szabályok nem kötelezők rá — és szirénájának bűgására a forgalmi rendőr mindenütt utat nyitott neki.

— A villa magányos, elszigetelt helyen áll — magyarázta Wheeler — dombtetőn, ahonnan végig lehet látni a környéken. Eppen Lew Daneynek való búvóhely: messziről lehetett látni a közelgő veszedeelmet.

— Mr. Cowley mindent elmondott önnek? — kérdezte Tim.

— Igen — bólintott a hadnagy. — Rám volt bízva különben, hogy tartsam szemmel Mrs. Daneyt. De ma reggel hirtelen eltűnt... Nyoma veszett. És ön bizonyos benne, hogy most vele beszélt?

— Annyira bizonyos, mint ahogy most önnel beszélek — felelte Tim.

Wheeler halkan fütyöntett.

— Szóval, fojtogatta a feleségét? — mondta aztán. — Nagyon valószínű, mert tudjuk, hogy úgy éltek egymással, mint a kutya meg a macska. Folyton civakodtak. Egyszer már rajtuk is ütöttünk ilyen alkalommal. De elkéstünk néhány perccel és mire odaértünk, már csak hült helyüket találtuk.

Csönd lett. Majd Wheeler, minden átmenet nélkül, hirtelen azt kérdezte:

— Nem ismert véletlenül valami Harry nevű betörőt, akinek az „Inas” volt a csúfneve?... Úgy tudom, megfordult Dél-Afrikában is?

— Hogyne! — bólintott Tim. — Eltanácsoltam a kerületemből... De miért kérdi?

— A főfelügyelő figyelmeztetett, hogy említsem meg kapitány úrnak — felelte a hadnagy. — Követhető-levelet kaptunk, hogy nyomozzuk ki.

— Ugyan mit követett el megint? — kérdezte Tim, de nem nagy érdeklődéssel.

— Oh, semmit! — hangzott a meglepő válasz. — Ügyvéd és közjegyző keresteti... Valami nagy-

bátyja halt meg Ausztráliában és körülbelül háromszázezer fontnyi örökséget hagyott rá. De a fickó eltűnt... nyomtalanul eltűnt, innen Londonból. Pedig figyeltük, mert tudtuk, hogy jó madár. Aznap láttuk utoljára, mikor az a Miss ... izé... Hogy is hívják azt a fiatal hölgyet, aki most jött fel önnel Clench Houseból és szintén a Carlton-szállóban lakik?

— Miss Griert gondolja? — kérdezte Tim csodálkozva. — Mi köze lehet neki hozzá?

— Talán semmi — felelte Wheeler vállat vonva. — Azt hiszem, pusztán véletlen az egész: csak annyi, hogy ez a Harry is ugyanabban a szállóban lakott, ahol Miss Grier. Aztán éjszaka eltűnt és azóta nyoma veszett. Szerencsére megtaláltuk egyik cinkosát, akivel közösen követett el néhány csalást; ez mondott is négy-öt olyan helyet, ahol Harry megszokta húzni magát, ha forró kezdett lenni talpa alatt a föld: de hiába kerestük... seholse találjuk.

Az autó szélesebben rohant át Acton községen. Tim kissé aggódva szólalt meg:

— Mindössze négyen vagyunk és az a Severn-villa, ahogy ön mondja, dombtetőn áll, úgy, hogy Daney már messziről megláthat bennünket és késülhet a fogadásunkra... Azt tudja, bizonyára, hogy gépfegyvere is van?

Wheeler mosolyogva legyintett:

— Ne aggódjék, Jordan kapitány. Lew Daney nem lesz ott, mire mi odaérünk. Ugy tudom, hogy ön azt mondta a felügyelőnek, hogy Mrs. Daney közölte önnel telefonon a helyet, ahol megtalálhatjuk?... Nos, ezt a közlést Daney is hallotta: következőképpen azonnal menekült. Minden, amit ebből a kirándulásból remélhetünk, a legjobb esetben is csak az, hogy Daney a nagy sietségben valami áruló nyomot hagy a házban és ezen elindulva, talán lefűlelhetjük. De ez nagyon kétséges. Sokkal valószínűbb, hogy a fojtogatás drámai jelenete csak

durva fogás... a mi beugratásunkra. Lehet, hogy a Severn-villában tiszteletreméltó, derék polgári család lakik, amely még a nevét sem hallotta Lew Daneynek... De különben is — mosolygott a hadnagy és hátrafelé legyintett — nem vagyunk oly kevesen, mint hiszi!

Tim önkénytelenül hátra kandikált az autó fegyelőablakocskáján és látta, hogy alig pár lépésnyire mögöttük, szintén szédületes iramban, még egy autó robog.

— Abban a kocsiban még négyen ülnek — folytatta a hadnagy — és csodálkozni fog: mind a négynek van revolvere. Ez a „repülő-gárda“ előnye a többi rendőr fölött: hogy nem csak gumibotja, hanem revolvere is van... sőt mi több: engedélye van arra is, hogy használja a revolverét, ha szükség van rá.

Beaconsfield előtt jobbra kanyarodott az autó. A soffőr nyilvánvalóan épp olyan jól ismerte a vidéket, mint Lendont. Dombra föl, völgybe le, egyforma sebességgel röpült az autó, az álomba merült apró falvakon át — majd nagyobb városba értek, melynek középkori tornya és oszlopokra épült régi városháza romantikus színpadi díszletként hatott a holdfényben.

— Amersham — mutatott ki Wheeler az ablakon.

A soffőr hátrakiáltott valamit s oly hirtelen vette a fordulót, hogy az autó félig oldalt dőlt és csak két kereke érte a földet. Meredek lejtőn kapaszkodott föl aztán s két perc múlva megállt a tetőn, a sövényvel kerített csinos villa kapuja előtt.

— Itt vagyunk — mondta Wheeler és kiugrott a kocsiból. — Ez a Severn-villa.

Gyorsan előreszaladt a keskeny gyalogjárón, fölfelé, a villa kapujáig. A háznak minden ablaka sötét volt.

Ez alatt odaért a második autó is, melyből rö-

tön kiugráltak a rendőrök és — minden parancs nélkül — jobbra-balra szétoszolva, egy-kettőre körülfogták a házat.

— A madarak már kirepültek! — mondta Wheeler csalódva.

Megnyomta a villamoscsengő gombját. Bentről senkisémet felelt.

— Nézzünk be a garázsba...

A garázs kapuja be volt zárva; a kövezett udvaron nem volt semmi nyom. Wheeler jókora kavicset vett föl és bedobta vele a villa ajtaja fölött az ablakot. Az üvegcserepek csörömpölve hullottak szerteszét, de a durva „kopogtatásra” senkise felelt a házból.

— Nincs más hátra — mondta Wheeler: — be kell törnünk a házba.

— Ha segít, hogy elérjem az ajtó peremét — szólt Tim s a betört ablakra mutatott — föl tudnám húzni magamat az ajtó fölé és kinyitnám az ablakot.

— Hogyne, szívesen — bólintott Wheeler.

Leguggolt, közvetlenül a fal mellett, Tim pedig, előredülve a falnak, fölhágtott Wheeler vállaira. A hadnagy most lassan fölemelkedett...

— Hopp... megvan! — kiáltott Tim és elkapta az ajtó fölé falazott faragott párkánydíszt. Néhány pillanat múlva már fönt térdelt a párkányon, benyult a betört ablakon és kinyitotta mindkét szárnyát, aztán beugrott a szobába.

A szoba tágas volt és úgy látszott, hogy ez az ebédlő. Villamos zseblámpája fényénél Tim megtalálta a kapcsolót és fölkatantotta a villanyt. Kiszaladt a folyosóra, a lépcsőkön lefutott az ajtóhoz és fölhúzva az alsó és felső reteszeket, kinyitotta mind a két szárnyát.

Most már Wheeler is bement a villába, melynek minden zegét-zugát átkutatták. Mindjárt a hálósobában nagy dulakodás nyomára bukkantak.

A szoba közepén összetaposott női kalap hevert, az ágynemű — a párnák és derékaljak — össze-visszahányva, a kandalló előtt női cipő, a zsinórja eltépve, ruhafoszlányok a földön szerteszét... nyilvánvaló bizonyítékai a kétségbeesett védekezésnek. Ott volt a kis asztalkáról földrezuhanó telefonkészülék is és — ahogy balra fordultak a szobában — meglátták az ajtót, mely sarkaiból kifordulva csak alig lógott a helyén.

— Ebbe a szobába menekült tehát az asszony — mondta Tim — és innen telefonált nekem, mikor Daney rátörte az ajtót.

— Kitört belőle a féktelen állati düh — mondta Wheeler mély megvetéssel. Gondosan megvizsgálta a párnákat és a szoba padlóját is. — Vérfnyomokat nem látok sehol — mondta megkönnyebbülve.

Lementek a keskeny lépcsőn a hallba, onnan a konyhába. Itt megtalálták a vasajtót, mely a garázsba nyílt. Az ajtó nyitva volt, bementek a garázsba. Nagy túra-autó állt benne, porosan, sárosan — látszott rajta, hogy nagy utat tett meg — és mellette nyomok mutatták, hogy másik autó is állt. Ez azonban eltűnt.

És hová lett az asszony?...

Tanácsstalanul néztek össze: a kérdésre nem volt felelet!

Minden zegét-zugát átkutatták a háznak — nemcsak a padlást, hanem a szenespincét is — de Mrs. Daneynek sehol semmi nyoma! A kertben is eredménytelen volt a nyomozás — sehol semmi.

— Ha Stocker élne, sok mindent megtudhatnánk tőle — vélte Tim. — Elárulhatná Lew Daneynek titkos búvóhelyeit és valamelyikben biztosan megtalálhatnák az asszonyt. Ki tudja, hány „Clench House” van még Anglia különböző vidékein, amelyekben derék, tisztességes emberek laknak, mint bérlők, nem is sejtve, hogy a szó szoros értelmében forrongó vulkán tetején élnek!

— Cowley főfelügyelőnek is ez a véleménye — bólintott Wheeler. — Mr. Awkwrighth, már amennyit tudok róla... bocsásson meg, ha őszintén beszélek boldogult rokonáról... garasos, kapzsi ember volt és nem lehetetlen, hogy Clench House-on kívül még más villáját, vagy birtokát is bérbe vette Daneynek, ha olyan potom bérért megkaphatta, mint amennyit Clench House-ért fizetett... Nagyon valószínűnek tartom, hogy Daneynek London közvetlen közelében is kellett, hogy legyen búvóhelye... Mit gondol Jordan kapitány: Ki tudhat valamit arról, hogy volt-e Mr. Awkwrighthnek bérlete másutt is?... Talán Miss Grier mondhatna valamit?...

Timnek derengett a fejében valami homályos emlék — mintha Mary említette volna egyszer, hogy Mr. Awkwrighthnek London mellett is van bérlete, ahová azonban csak ritkán látogatott el. Valamelyik unalmas délutánon került szóba ez a dolog és Tim csodálkozva kérdezte, hogy ott is van-e személyzet — és miért vezet Mr. Awkwrighth kettős háztartást?... Amire Mary azt felelte, hogy külön személyzet nincs, ellenben, ha odamegy, Mr. Awkwrighth rendesen magával viszi Stockert, aki mindent ellát... Ez csak azt jelentheti, hogy az a ház is Daney-é. És ez a ház nem lehetett Severn, mert Mary úgy beszélt róla, hogy „barátságtalan, düledező ház“, ami pedig éppen nem illett rá Severnre...

És most élénken emlékezett Tim arra is, hogy Mary megborzadva rezzent össze, mikor erről a londonkörnyéki házról beszélt és hirtelen másra tért át.

— Azt hiszem — vélte gondolkozva — hogy Miss Griertől valóban megtudhatnánk egyet-mást.

— Akkor telefonáljon neki — sürgette Wheeler. De Tim tétovázott.

— Sajnálom fölverni szegényt ilyen későn — próbált tiltakozni.

— És azt nem sajnálja, hogy kezére játszik Daneynek és megkönnyíti a menekülését? — vágta oda Wheeler epésen. — Egészen bizonyos, hogy Daney ebbe a londonkörnyéki rókalyukba ment, hogy mennél közelebb lehessen Londonhoz és ezért szeretnék rögtön a nyomába eredni, mert félek, hogy ha sokat késünk, már csak az asszony holttestét találjuk meg... valahol az úton!

Ez az indokolt szemrehányás annyira bántotta Timet, hogy rögtön fölvette a telefonkagylót és kapcsolást kért Londonnal. Röviden meg is kapta a Carlton-szállót, de a telefonos-kisasszony kijelentette, hogy a 907-es szoba nem felel.

— Csöngessen újra, még erősebben! — utasította Tim. — Vagy várjon... jobb lesz talán, ha a portáshoz kapcsol.

A portás már többet tudott és mindjárt föl is világosította Timet.

— Miss Grier, sir?... Nincs itthon, kérem. Fél órával ön után Miss Grier is elment. Éltesebb hölgy s egy fiatalabb *gentleman* jött érte.

— Miss Grier elment? — csodálkozott Tim hitetlenkedve. — Nem téved?... És kik voltak, akikkel elment?

— A hölgy nem mondta meg a nevét — felelte a portás. — A *gentleman* neve Mr. Awkwright. Egészen fiatalember, gyér körszakállal.

Tim úgy megrendült, hogy majdnem kiejtette kezéből a hallgatót.

— És mit mondott Miss Grier, mikor elment?... Visszajön? — kérdezte.

— Nem, sir: nem mondott semmit — felelte a portás. — Elvitte a kis kőzításkáját is. Nagy, szürke Daimler-autóban mentek el. Miss Griernek nem nagy kedve volt elmenni... legalább úgy láttam, mert sokáig vitatkoztak kint az utcán a kapu előtt. De az idősebb hölgy mégis rávette aztán. És elmentek...

Tim nagyon sápadt volt, mikor a detektívhez fordult és ismételte, amit a portástól hallott. Wheeler némán hallgatta végig, aztán csöndesen mondta:

— Azt hiszem, hogy a mi helyünk most Londonban van, Jordan kapitány!

Szorongó szívvel ment föl Tim Miss Grier szobájába, mihelyt a Carltonba ért. Látszott, hogy Mary nagyon sietve csomagolt — a szekrények ajtaja mind tárva-nyitva állt. Mikor bement saját szobájába, némi vigasztalás várta Timet... Az asztalán néhány sort talált — Mary írta, látszott, hogy nagyon siet-hetett. ~~Mindössze~~ ennyi volt:

„El kell mennem. Reményilem, hogy néhány nap múlva visszajöhetek; de, ha nem jönnek: kérem, felejtse el örökre, hogy valaha is találkoztunk. Megírom édesanyám címét: Selwyn Avenue 7., a North Circular-körúton. Azért írom meg, mert tudom, hogy maga kedves lesz hozzá, ha segítségre és vigasztalásra szorul.

Mary.”

És alatta, külön sorban, mint utóirat, még ez a négy szó:

„Nagyon, nagyon szeretem magát“...

Kétszer-háromszor is elolvasta Tim a levelet és még mindig nem értette meg... Fülrezzent — Kopogtattak az ajtaján és Wheeler lépett be.

Elnyomva érdeklődését, tétova udvariassággal kérdezte a fiatal hadnagy:

— Levél?... Talán Miss Grier írta?...

Megfeledkezve a nagyon is bizalmas utóiratról, Tim némán nyújtotta át a levelet. Wheeler elolvasta, idegesen pödörte kis bajuszát és halkán mondta:

— Azt hiszem, Jordan kapitány: itt az ideje, hogy ököllel csapjunk közbe!

XIV. FEJEZET.

A repülő gárda garázsról garázsra ment egész éjjel, keresve a „szürke Daimlert“, amely elvitte Miss Griert. Nem „hivatalos“ nyomozás volt: hiszen nem volt büntetendő cselekmény, hogy Miss Grierért eljöttek az ismerősei és meghívták, hogy legyen az ő vendégük és hagyja ott a szállót, ahol kénytelen elfogadni annak a fiatalembernek vendégszeretetét, akit csak rövid idő óta és futólag ismer...

A nyomozás azonban eredménytelen volt: a szürke Daimler nem volt sehol, amiből Wheeler megállapította, hogy a kocsit nem bérauto, hanem magántulajdon és a gazdájának valószínűleg saját garázsa van — ezért nem találják meg a nyilvános garázsokban.

Tim pontos személyleírást adott a gyér-szakállas fiatalemberről és idősebb hölgykísérőjéről, akit ugyan csak akkor látott, mikor Stocker kituszkolta a Clench House-i ebédlőből, de akkor jól megnézte — úgy hogy mindjárt fölismerte London utcáin is, mikor véletlenül elsuhanat mellette autóban, a fiatalemberrel.

A portás szerint ennek a fiatalembernek Mr. Awkwright a neve — de ez nem lehet igaz. A fiatalember valószínűleg azt mondta, hogy „Mr. Awkwright barátja“, — hogy ezzel a névvel könnyebben lecsalhassa Maryt — és a portás rosszul értette meg. De még így se volt világos, hogy Mary miért ment el vele és Tim kezdett rájönni, hogy a fiatal leánynak sokkal fontosabb, súlyosabb okai lehetnek, amiért éjnek idején ott hagyta a szállót és... és, igen: azt a nagyon különös levelet írta neki!

Mindjárt másnap reggel meglátogatta Tim a fiatal leány anyját. Kicsiny házában lakott Mrs. Grier — kedves, drága, öreg lady, aki határtalanul bízott Maryben és végtelenül szerette.

— Mary nagyon keveset beszél nekem a dolgai-

ról — mendta — de olyan okos és derék leány, hogy sohasem aggódom miatta. Aldott, drága teremtés, elhibeti, Jordan kapitány: nem is tudom, hogy mit csinálnék nélküle! Már tizenhat éves kora óta úgyszólván Mary tart el bennünket... engem, meg a kis hugát.

A lakás berendezése egyszerű volt, de barátságos és otthonos. A kandalló párkányán ott volt Mary arcképe és Tim szíve fájdalmasan sajgott, mikor meglátta.

Visszatérve a Carltonba, únottan nyitotta ki az első reggeli lapot, amely a kezébe akadt, de rögtön fölébredt benne az érdeklődés, mihelyt meglátta a kiabáló főcímeket:

*„Ismeri Harryt, az Inast?
Rovottmultú fegyenc
Mesés vagyont örökölt, de
Sehol nem található
Rendőrség nyomozza az örököst!”*

És következett a szenzációs magyarázó cikk:

„Harry Stone — vagy Harry, az Inas, ahogy az alvilág elnevezte — régi ismerőse a kontinens, a gyarmatbirodalom és Anglia rendőrségének. Mesébe illő eset, hogy ez a Harry most óriási vagyont örökölt a nagybácsijától, aki — akárcsak a regényekben — rengeteg vagyont szerzett Ausztráliában és az a háromszázezer font most egyetlen örökösére — Harry Stonera száll.

Nem szívesen foglalkozunk ugyan mások szennyeseinek kitergetésével, de most szükséges ez, mert csakis ezeknek az adatoknak a segítségével lehet megállapítani Harry Stone személyazonosságát: és csakis életkörülményeinek pontos ismertetésével lehet őt előcsalni rejtekéből.

Glasgowi levelezőnk közli, hogy Harry Stonet jól ismerik abban a városban, ahol értéktelen arany-

bányát akart rásózni egy óvatos skót tőkepénzesre, de rajta vesztett, úgy hogy csalás kísérletének bűntette miatt körözőlevelet bocsátottak ki ellene. Harry Stone azonban megszimatolta a bajt és még idejében meglépett, Glasgowból Londonba szökött, ahol — ahogy a Scotland Yard kinyomozta — egyik bloomsbury-i kisebb szállóban lakott, ahonnan azonban máról holnapra úgy elillant, mint a kámfor s azóta senkise látta.

A rendőrség tegnap éjjel megtalálta Harry Stone kézipojgyászát az egyik pályaudvar ruhatárában, ahová ugyanazon a napon adta be Stone, amely napnak az éjszakáján aztán örökre eltűnt. A pojgyászért azóta senki sem jelentkezett.

A „Dothing, Dothing and Cleep” közjegyzői iroda (111. Austin Friars) szívesen honorál minden értesítést, amelynek segítségével az eltűnt Harry Stone megtalálható.”

Tim elmosolyodott, mikor elolvasta a furcsa cikket, noha nem volt nevető kedvében. Harryval ugyan csak egyszer találkozott — amikor kiutasította a kerületéből — de hírből jól ismerte azért. — Egészen bizonyos — gondolta magában — hogy a fickó jelentkezni fog: még, ha néhány esztendő le kell is ülnie a csalásért, mielőtt kézbe kaparint-hatná a mesés örökséget...

Negyedórája se volt még, hogy hazaérkezett, mikor a szobapincér bekopogtatott hozzá.

— Egy hölgy és egy gentleman óhajtaná beszélni önnel, sir — jelentette.

— Kicsodák?... Nem adtak névjegyet?

— Nem, sir: csak annyit mondtak, hogy nagyon sürgős és nagyon fontos dologban óhajtanának tárgyalni önnel.

Tim vállat vont és bólintott:

— Jól van, küldje fel őket. De mondja meg

nekik, hogy ha valami eladni valójuk van, akkor kár a fáradságért. Hiába jönnek.

De Tim látogatói nem ilyen ügynökök voltak. Mikor, halk kopogtatás után, kinyílt az ajtó és Tim föltekintett, szinte elállt a lélekzete... A gyérszakállas, késelő fiatalember és a Clench House-beli természetes asszonyosság állt előtte!

— Jó reggelt, Jordan kapitány — szólalt meg a fiatalember, behízelgő, lágy hangon, mely elárulta a jó nevelést és az úri modort. — Most sokkal kellemesebb körülmények közt találkozunk, mint... mint legutóbb.

Tim már visszanyerte önuralmát. Fölkelt és merően nézett a fiatalemberre.

— És mikor volt az a legutóbbi alkalom? — kérdezte ridegen.

— Az országúton, Clench House mellett — felelte a fiatalember. — Azt hiszem, hogy idegrohamom volt akkor. Hígyje el, kérem, hogy nem voltam eszemen.

— Akkor se volt eszén, mikor Jelf sóffőrrel találkozott? — csapott le rá Tim.

A fiatalember terebélyes kísérőnőjéhez fordult és még mindig mosolygott:

— Jelf, a sóffőr?... Ki az, Martha? — kérdezte szelíden.

— William sohasem találkozott azzal az emberrel! — kiáltott föl nyersen az asszony. — Vigyázzon a szavaira, Mister!

A fiatalember helyeslően bólintott.

— A kedves Marthának valóban igaza van — mondta: — vigyázzon a szavaira, Mister! — Halkan nyítkantott. — Megengedi, hogy leüljek?... Köszönöm.

Széket hozott és leült. Az asszony állva maradt és a fiatalember nem mondta neki, hogy üljön le ő is. Ehelyett odafordult Timhez és mosolyogva kérdezte:

— Ismer engem, természetesen?

Tim tagadóan rázta a fejét:

— Csak látásból. De sejtelmem sincs arról, hogy kicsoda voltaképpen.

— A nevem Awkwright... William Awkwright... Az apámat ismerte.

Tim álmélkodva meredt rá:

— Awkwright?!... Nem tudtam, hogy Mr. Awkwrightnek fia van.

Willie Awkwright még mindig mosolyogva fordult az asszonyhoz:

— Helyes, amit mondtam, Martha?... A boldogult Mr. Benjamin Awkwright valóban az édesapám volt, igazi?

Az asszony szótlanul bólintott, mire a fiatalember ismét Timhez beszélt:

— Igenis, Jordan kapitány... sajnos: én vagyok ennek a régi családnak utolsó hajtása... Ereimben a Brodie- és Awkwright- meg még sok más nemes és történelmi nevezetességű családnak a vére kering.

Szavainak megerősítésére megint az asszonyhoz fordult:

— Helyes, amit mondok, Martha?... vagy tévedek talán?

— Persze, hogy helyes, Willie! — szólt most az asszony hangosan. — Nálam van a boldogult Mr. Awkwright házasságlevele, az ön születési bizonyítványa és minden más okmány, amivel bizonyíthatom a személyazonosságát. Még ma délelőtt elmegyünk az ügyvédhez, hogy bejelentsük az ön örökösödési igényét a hagyatékra... Én nem akartam, sir, hogy idejőjjünk, de Willie azt állítja, hogy önnek is van bizonyos része, pénze a boldogult Mr. Awkwright vállalkozásaiban.

— Nem — rázta a fejét Tim — soha egy fillért sem fektettem be Mr. Awkwright vállalkozásaiba, amelyekről nem is tudok... De meglep az, hogy ön

Mr. Awkwright fia. Hogy van az, hogy eddig sohasem hallottam önről?

Willie Awkwright kérdően pillantott az asszonyra:

— Miért is nem hallott eddig rólam, Martha?

— Mert az öregúr hóbortos volt és gyűlölte saját fiát... a tulajdon vérét... hát ezért! — fakadt ki az asszony indulatosan.

— Maguk itt jártak ma éjjel — szólt most Tim — és rávették Miss Griert, hogy menjen magukkal. Azt hiszem, tudják, hogy a rendőrség már nyomoz: hová lett Miss Grier?

— Hát csak nyomozzanak! — kiabált az asszony hangosan. — Igenis, eljöttünk érte és elvittük magunkkal, ő pedig szívesen jött velünk és nálunk is marad... Szép is lett volna, nem?... hogy ez a fiatalasszony egy földél alatt lakjon... szállodában, azzal a fiatal *gentlemannel*, aki udvarol neki!

— Fiatal asszony? — hökkent meg Tim. — Miss Mary Grier?...

Willie Awkwright szélesen elmosolyodva bólogatott.

— Hát igen — mondta: — Mary Grier az én feleségem... Nem tetszett tudni ezt? — kérdezte szelíden.

XV. FEJEZET.

Tim leült nagy meglepetésében. Elméje teljesen belezavarodott a képtelenségekbe. Bármennyire főlháborodott, kételkedett és borzadt attól, amit hallott, valamiképpen úgy érezte, hogy a fiatal Awkwright igazat mond — és ez a szörnyű igazság teljesen lesujtotta.

— Igen — bólogatott Awkwright, folytonos bárgyú mosolyával: — házastársak vagyunk... Nem mondhatnám, hogy Mary ideális feleség; sőt mondhatom önnek, Jordan kapitány, hogy nagyon

is rossz hitves. Egyáltalában nem tisztel engem. Sőt gyűlöl és egyszer... kérdően nézett az asszonyra: — megmondhatom neki, Martha?

— Nem! — csattant föl az asszony és tiltóan emelte föl a kezét.

— De mégis jobb lesz, ha megmondom — kötötte meg magát Willie és a hangja lágy, szelíd volt. — Egyszer meg is akart mérgezni... Minderről, persze, sejtelve se volt önnek, Jordan kapitány?

Tim összeráncolta a szemöldökeit.

— Azt mondja — kérdezte, — hogy meg akarta mérgezni önt?...

Olyan nyájas, biztató hangon mondta ezt, hogy Martha gyanút fogott és ideges aggodalommal nézett rá. Tim azonban nem törődött vele s ugyanolyan kedves, behizelgő hangon kérdezte:

— És nem tanított be kutyákat is, hogy mindig az ön sarkában legyenek?...

A fiatalember arca lángvörös lett, a szemei ki-gyulladtak.

— De igen! — mondta hirtelen, fojtott hangon. — De ezt meg honnan tudja?... Igenis: két fekete kutyát és ezek...

— Willie! — harsogott közbe az asszony fenyegető hangja. — Egyetlen szót se szóljon többet... Megőrült, hogy idejön és törbe csalatja magát?!...

De a fiatalember már rá se hederített: urrá lett rajta a rögeszméje.

— Két kutya... két fekete kutya — dadogta és vészes csillogás bújkált a szemeiben. — Szörnyű véredek... nesztelenül suhannak a fák között, az árnyékban... és ha feléjük megyek: hirtelen eltűnnek, mint a köd... Ő uszította rám őket... mindig mondtam, hogy ő volt!... És boldog vagyok, hogy találkoztam önnel, sir: aki átlát ördögi terveit!

— Tud a dróttalan sugarakról is? — szuggerálta Tim rábeszélően.

— Óh, hogyne! — kapott az ötleten az eszelős. — És reszketett a hangja, amint tovább beszélt, szemeiben pedig minden fény kialudt. — Hűszaka, mikor nem is sejtettem, át- meg átbocsátotta rajtam a sugarakat... Hát nem csodálatos ez, Martha? ...Maga is jól tudja!

Az asszony már ott állt a fiatalember mellett és acélfényű kék szemeiből sugárzott a düh Tim felé.

— Miért izgatja? — förmedt rá nyersen. — Látja, hogy gyöngé az idegzete! Embertelenség, amit tesz!... Willie évekig élt Argentínában és ott kapta...

— Argentínában? — kiáltott közbe Tim hirtelen és világosság gyúlt az agyában: — Persze: ott tanulta meg a késdobálást...

— Igen, igen! — kapott a szón a fiatalember; és büszkén akarta folytatni: — ezt a művészetet...

— Elég volt, ha mondom! — rivalgt rá az asszony fogvicsorgatva. — Nem látja, hogy csak ugratni akarja magát?

— Magát fogom megugratni mindjárt! — csapott le rá Tim. — Azonnal mondja meg: hol van Miss Grier?

— Mrs. Awkwright — javította ki az asszony.

— Teljesen mindegy, hogy maga kinek hívja — kiáltott rá Tim: — azt mondja meg, hogy hol van?... Megyek magával és visszahozom ide.

— Igazán... és komolyan gondolja ezt? — gúnyolódott az asszony és összeszorította a száját. — Milyen jogen mer beleavatkozni a férj és feleség dolgába?

— Minden jogom megvan arra, hogy közéjük álljak, mikor a férj örült — csattant föl Tim.

De, mikor ránézett a fiatalembernek kintől vonagló arcára, mindjárt megbánta ezt a durvaságot.

— Őszintén sajnálom, amit mondtam, — tette hozzá csöndesebben — de ez az igazság, amelyet maga se tagadhat. Ez a fiatalember beteg: üldözési

mánia győtri. Elmegyógyintézetbe való ön- és közveszélyes őrült.

— Nem igaz! Éppen olyan épelméjű, mint ön vagy én! — felelt az asszony. — Mondom, hogy nem őrült... épebb az elméje, mint az öné... tudja meg!

Tim higgadtan bólogatott:

— Tudom... persze, hogy tudom most már. Mert, ha nem volna épelméjű, akkor némi nehézségekkel járna, hogy örökölje és kézhez kapja az apai örökséget, igaz?... Úgy látom, magának sincs több szerencséje, mint annak a szegény Harry Stonenak... Nos, megmondom önnek, hogy mit fogok tenni, Mrs.... Mrs. izé...

— Ne törődjek a nevemmel! — rikácsolta az asszony. — Semmi köze hozzá!

— Én hát Mrs. Marthának fogom hívni önt — mondta Tim higgadtan: — ez mindenestre egyik neve... Most pedig figyeljen ide, Mrs. Martha: üzletet ajánlok önnek. Most elmegyünk együtt és én visszahozom Miss Griert: aminek ellenében nem fogom firtatni ennek a fiatalembernek elmeállapotát, úgy hogy nyugodtan fölveheti az örökséget. Mivel sejtem, hogy ebből tekintélyes összeg jár önnek is: ha megegyezünk... noha ez nem éppen tisztességes alku... én behúnyom a szememet.

— Ez az ember el akarja venni a feleségemet, Martha!! — kiáltott közbe most Willie Awkwright, aki egyszerre nagyon izgatott lett. — Maga nem engedheti meg ezt neki! — folytatta hevesen. — Törvényes házasságot kötöttünk és Mary megígérte, hogy hozzám költözik, ha...

— Egyetlen egy szót se többet! — torkolta le az asszony olyan vadsággal, hogy a fiatalember megjuhászodva hallgatott el.

— Van még egy szobája? — kérdezte most higgadtan Timtől.

Tim kinyitotta hálószobája ajtaját.

— Tessék!....

Az asszony bement és körülnézett. Bezárta a hálósobának folyosóra nyíló ajtaját, zsebre tette a kulcsot, megnézte az ablakot, aztán visszajött és intett a fiatalembernek:

— Maga most bemegy ide, Willie — parancsolta — és itt marad addig, amíg én elvégzem a dolgomat Jordan kapitány úrral.

A fiatalember engedelmesen bement, az asszony pedig rázárta az ajtót.

— Most pedig — fordult az asszony Timhez — nyíltan és őszintén akarok beszélni önnel. Az öreg Awkwright akarta, hogy Miss Mary menjen nőül Willyhez. Azt remélte, hogy ez a házasság kigyógyítja betegségéből a fiát. A fiatalember gyerekkora óta beteg és mindig én ápoltam. Miss Griernek soha eszébe se jutott volna, hogy nőül menjen hozzá, de olyan hibát követett el...

— Hetven fontot lopott Mr. Awkwrighttól — szolt közbe Tim nyugodtan.

Az asszony meghökkenve nézett rá.

— Ezt . . . ő mondta meg önnek?

— Nem . . . de gyerünk tovább.

— Meg is esküdtek valami távoli faluban: ismeretlen fiatal skót lelkész adta össze őket, de mikor hazafelé mentünk a templomból, Williere rájött az őrjöngés, le akarta szűnni Miss Griert és ketten... Mr. Awkwright meg én, alig birtuk megfékezni és megmenteni tőle a leányt. Ettől fogva, természetesen, mindig távol tartottuk Miss Griertől, úgy, hogy csak nagyon ritkán s akkor is mindig szigorú felügyelet mellett látták egymást. Az ilyen találkozások mindig nagyon csillapítóan hatottak Willie idegzetére, mert a fiú valóban nagyon szereti a leányt... Már most — folytatta az asszony brutális nyíltsággal és nagyot lélezett — az öreg úr után valóban nagy örökség maradt és el tetszett találni, hogy ebből én is szeretném megkapni a részemet. Po-

koli életem volt ezzel a fiúval, már több, mint tíz év óta és minden jogom megvan rá, hogy meg is kapjam érte a jutalmamat.

— Hol van Miss Grier? — kérdezte Tim.

— Mrs. Awkwright — javította ki az asszony. — Ezen nem segíthet, kérem és nem változtathatja meg a nevét, sem a családi állapotát, amíg hivatalosan ki nem mondják a válást. És figyelmeztetem önt, Jordán kapitány, hogy: ha a fiatal Awkwrightet elmeógyógyintézetbe zárják, soha el nem választják tőle a feleségét. Ez törvény, amit ön bizonyára jobban tud nálam. És, ha az a szándéka, hogy nőül veszi Mrs. Awkwrightet, azt hiszem, okosan teszi, ha menél előbb kiveri fejéből ezt a gondolatot. Én egész életemben mindig gyöngélméjűeket ápoltam és biztosíthatom, hogy legtöbbjük átlag nyolevan esztendeig él. Csak egyetlen egy lehetőség van, ami segíthetne önön: s ezért is jöttem ide Willievel, bár kezdetben hallani sem akartam erről a látogatásról. Nyujtson módot Willienek, hogy megkaphassa az örökséget: akkor én kieroszakolom a válást. Ön éppen az imént jelentette ki, hogy megteszi ezt, ha megengedem, hogy a leány visszajöjjön ide... Felleljen tehát őszintén, kérem, hogy állja-e ezt a szavát?

Tim tétován csóválta a fejét.

— Igen, mondtam ezt, — szólt aztán habozva: — de megfontolatlan kijelentés volt. Ha megtehetném, annyit jelentene, hogy szövetkezem önnel a törvény kijátszására.

Idegesen járt föl és alá a szobában, zsebre dugott kézzel, csüggedten lógatva a fejét. A kísértés nagyon erős volt. Akár vét a törvény ellen, akár nem: Mary Griert meg kell szabadítania attól a szörnyű veszedelemtől, mely fenyegeti... Hirtelen megállt az asszony előtt és megkérdezte:

— Hol van a lakásuk?

Martha szája széles mosolyra húzódott és kivilantak sárgás farkasfogai.

— Ne tréfáljon, kérem! — rázta a fejét gúnyosan.

— Nyugodt lehet, hogy előbb megtudom, mint a bíróság érvényesnek ismeri el a végrendeletet — mondta Tim hidegen.

— Sok minden történhetik addig, míg a végrendelet érvényre emelkedik! — felelte az asszony és szavaiból kicsendült a baljóslatú fenyegetés. Elgondolkozva nézett Timre és halkán folytatta: — Elárulok önnek valamit, Jordan kapitány... Nincs itten szükség semmiféle válóperre. A fiú ugyanis már nős volt, mikor feleségül vette Miss Maryt. Buenos Ayres környékén házasodott meg először: valami félvér leányt vett feleségül. Katolikus pap eskette össze őket... Én be tudom bizonyítani ezt hivatalos okmányokkal, de ön... hiába kutatna évekig, akkor se találna semmit!

— És mi történt azzal a... azzal az első feleséggel? — kérdezte Tim.

Az asszony rejtélyesen mosolygott.

— Egyelőre csak annyit mondok, hogy él... illetőleg: akkor, amikor Willie nőül vette Miss Griert, még életben volt. Ezt okmányokkal bizonyíthatom.

Tim megint ideges léptekkel rőtta keresztül a szobát, az asszony pedig szorongva tekintgetett az ajtóra, amelyet rázárt Williere és féloldalt billentve a fejét, feszülten hallgatózott.

— Azt hiszem, ez a fiatalember hasította föl Miss Grier karját? — kérdezte Tim.

Az asszony bólintott.

— Az öregúr mindig azt akarta, hogy közelében legyen a fia — magyarázta. — Mikor hazajött Argentínából, abban a kis házban rendezett be neki lakást, amely nem messze volt Clench House-tól, a kis erdőben.

— És most hol laknak? — kérdezte Tim hirtelen.

— Ne fárassza magát keresztkérdésekkel, Jordan kapitány: nem ér célt velük — ingatta fejét az asszony csendesen. — Csak annyit mondok, hogy már torkig vagyok ezzel az utálatos foglalkozással. Már teljesen tönkretette az idegeimet... Willie kétszer is meg akart már gyilkolni és higgye el: nem tréfadolog... dühöngő örültekkel birkózni!

— És mi az ön szándéka?

— Megvárom, míg kihirdetik a végrendelet érvényességét és Willie megkapja az örökséget — felelte az asszony. — Mihelyt kifizeti nekem, amit az öregúr rám testált és kiadja a részét Miss Griernek is, azonnal elmeógyógyintézetbe záratom.

— Adjon huszonnégy órát, hogy gondolkozhassak a dologról — mondta Tim — és ígérje meg, hogy addig vigyázni fog Miss Grierre.

— Bízhatik bennem — bólintott az asszony. — És megmondhatja a hekusoknak, hogy nincs miért szemmel tartani engem és ne nyomozzák a Daimler-autót se, mert az Willie-é. És ne jöjjenek utánam, ha majd elmegyek az ügyvédtől, mert nem ott van a lakásom, ahová majd az ügyvédtől megyek.

— Nem vinne tőlem üzenetet Miss Griernek? — kérdezte Tim reménykedve.

Az asszony habozott, majd vonakodva mondta:

— Megteszem, ha... megígéri, hogy nem szól neki arról, amit Willienek argentinai feleségéről mondtam.

— Szavamra ígérem — egyezett bele Tim rögtön.

Gyorsan írt néhány sort, leragasztotta a levelet és átadta az asszonynak. Ez kinyitotta az ajtót, szólt Willienek, aki nyomban kijött s még egyre mosolygott.

— Ön járt Afrikában is, Jordan kapitány, nem?

— kérdezte udvariasan. — Szép világ lehet arra-felé, igaz?...

— Köszönjön el Jordan kapitánytól — szólt rá az asszony — és gyerünk.

Előre ment és kitárta a folyosóra nyíló ajtót.

— Mutattak önnek valami ehhez hasonló Afrikában? — szólalt meg most Willie, kedvesen mosolyogva.

Tim csak annyit látott, hogy Willie kezében megvillant valami — aztán zizegve surranik el a feje mellett és tompán csapódik be háta mögött az ajtóba. Mikor megfordult, még látta a fényespengejű tör rezegését az ajtóban... a fiatalember pedig vigyorogva vonaglott a gyönyörűségtől.

— Ne ijedjen meg, kérem — mondta udvariasan. — Ha meg akartam volna ölni: legyen nyugodt... eltaláltam volna a fejét.

Odament az ajtóhoz, kihúzta belőle a tört, melyet villámgyorsan elrejtett valami titkos zsebben... Aztán eltűnt az asszonnyal együtt — és Tim még sokáig nézte a lyukat az ajtóban, tűnődve, hogy Mr. Willie Awkwright valóban készakarva hibázta-e el a fejét? ...

XVI. FEJEZET.

A problémának, mely izgatta Timet, sok érthetetlen ága-boga volt és nem kínálkozott gyors megoldással. Törvénytisztelete, egyéni becsülete és önérzete föllázadt a szándék ellen, hogy elfogadja az asszony ajánlatát. De egyetlen egy dolog most már mégis teljesen tisztán állt előtte: hogy a fiatal Willie Awkwright büntetendő bigámiát követett el, mikor nőül vette Mary Griert — és ráadásul köz- és önveszélyes örült, de egyszersmind gyilkos is. Tim nyomban meglátta ezt a fiatalember szemeiben s ügyes szuggesztíóval meg is győződött róla, hogy helyesen látott.

Ez volt tehát az öreg Awkwright titka és magyarázata mindazoknak a rejtélyes éjszakai kirándulásoknak, amelyek azután követték egymást, hogy a részeg Marthát Stocker kilökte a Clench House-i ebédlőből.

További részlete a rejtélynek: Mary — ki tudja, milyen kétségbeesett pillanatában! — hetven fontot lopott az öreg Awkwrighttól, aki kegyetlen uzsorával fizettette meg ezt az örültséget. A gyalázatos ember azt követelte — és végre is hajtotta szándékát — hogy Mary Grier menjen nőül az örült Williehez. Pokoli hidegvérrel áldozta föl örült fiának a szerencsétlen leányt, mit se törődve gaztetteinek szörnyű következményeivel.

Timnek elszorult a szíve. Gyűlölte ezt a hitvány öreg embert, még haló-porában is és tisztán látta már, hogy mi a kötelessége. Be kell jelentenie a hatóságnak, hogy Awkwright örököse, mint örült, képtelen kezelni a reámaradt örökséget: gyámság alá kell tehát helyezni — sőt zárt intézetbe kell internálni. — De hogyan tehesse meg ezt, amíg Mary ennek az embernek s a mindenre elszánt, lelkiismeretlen Marthának hatalmában van?... Nem, ezt a szörnyű veszedelmet nem kockáztathatja meg!

Arról bizonyos volt, hogy a rendőrség állandóan keresi, figyeli a szürke Daimlert és remélhető, hogy ennek révén mégis csak ráakad Maryre... Várnia kell tehát s addig is — úgy gondolta — hogy jó lesz, ha meglátogatja Cowleyt és elmond neki annyit, amennyivel nem árthat Marynek.

— Tudom, hogy a fiatal Awkwright meg a kísérőnője — ott jártak magánál — mondta Cowley és Tim nem is csodálkozott ezen. — Egyik emberem már kinyomozta a szürke Daimlert és éppen az imént telefonált, hogy most a Lincoln's Inn előtt áll. A fiatal Awkwright és a nő a család ügyvédjével tárgyalnak.

— Nekem az lenne fontos, ha tudnám, hogy hol a lakásuk — szólalt meg Tim.

— Vagyis: azt szeretné tudni, hol találhatja meg Miss Griert — vonta föl a vállát Cowley. — Nos, azt hiszem, hogy nemsokára ezt is megmondhatom.

De ez a bizakodás túl-optimista volt. Délután négy órakor ugyanis sófför jött a ház előtt hagyott szürke Daimlerért és elvitte az egyik West-endi garázsba. Willie Awkwright és Martha az átjáró háznak másik kapuján mentek el és már árkon-bokron túl voltak, amikor a sófför hazavitte a kocsijukat.

XVII. FEJEZET.

New-Barnet városrészben volt Mr. Jennings „telepe“, csupa földszintes ház, szemre tetszetős, bár egyébként kényelmetlen. De a síppal-dobbal dolgozó reklám elérte, hogy a telep aránylag gyorsan benépesedett és Mr. Jennings rengeteg pénzt keresett rajta. Csak az a nagy, többemeletes épület nem vált be, melyet Mr. Jennings a telep közepén emelt és fogadónak szánt, megfelelő termekkel különböző egyesületek, kaszinók és klubok számára. Földszinten volt a nagy café-restaurant s az egyik emeleten a vendégszobák a vidéki utasoknak.

Ez a vállalkozás nem sikerült. Klubok és kaszinók nem alakultak, a földszintes házacskák lakói mind otthon főztek és nem jártak a café-restaurantba, utasok és egyéb vendégek pedig egyáltalában nem jelentkeztek. Így történt aztán, hogy Mr. Jennings halála után csődtömeg lett az emeletes épületből, melyet potom pénzért vett meg valami ismeretlen külföldi és rövidesen nagyon furcsa átalakításokat végeztetett rajta. A café-restaurantból garázst csináltatott, még pedig két kijárással, úgy, hogy az épületnek homlokzata és hátsó része felől is

egyformán ki-bejárhatott. Az első emeletet magának rendeztette be, a többi négyet pedig, amelyek mindegyike megfelelő kis lakásokra volt osztva, szétretette volna kiadni, akár egyes lakóknak, akár vállalkozónak, aki — mint főbérlet — saját kezére dolgozik és adja ki majd az egyes lakásokat.

Ekkortájtban történt, hogy Stocker néhányszor említette Mr. Awkwrightnek, hogy London rehamosan terjed és épül. New Barnet felé: pompás üzlet lenne hát, tömegesen bérelni kis lakásokat, amelyek most olcsón kaphatók és rövidesen drága pénzért lesznek kiadhatók a jelentkező lakóknak...

Mr. Awkwrightnek megtetszett ez a terv — de nem azért, mintha nyereszkesedésre számított volna: hanem azért, mert mindig olyan elszigetelt lakást keresett a fiának, ahol nem lehetett attól tartani, hogy észreveszik és megfigyelik Willienek időnkint megújuló rohamait. Megbízta tehát Stockert, hogy — „tudakozódjék“... És Stocker addig és oly ügyesen tudakozódott, míg végre — és pedig Mr. Awkwright legteljesebb megalégedésére — sikerült nyélbe ütnie az üzletet.

A „tulajdonos“ nevetségesen csekély évi bérért két kisebb lakásból csináltatott egy nagyobbat és kötelezte magát, hogy azon az emeleten nem ad bérbe több lakást. Mr. Awkwrightnek annyira megtetszett az elszigetelt lakás, hogy azonnal kibérelte és be is rendezte, nem is sejtve, hogy az ismeretlen tulajdonoson kívül az ő fia lesz a nagy épület egyetlen lakója.

Ez a ház is egyik búvóhelye volt Lew Daneynek: nagyon hasznos, alkalmas és kényelmes tanyája, mert Londonban volt, már pedig sehol se oly könnyű elrejtőzni, mint ebben a világvárosban — kivált olyan házban, amelynek egyetlen egy lakója van.

Maryt ebbe a házba hozta Martha és a legnagyobb, homlokzati szobát rendezte be neki. Teljesen egyedül volt ebben a szobában, amelyhez

külön fürdőszoba és előszoba is tartozott; külön bejárata elszigetelte a lakás másik felétől, ahol Martha lakott a fiatal Awkwrighttel, három szobában.

A leány fásultan, meggyötörten hevert a pamla-
gon és hiába igyekezett kiverni fejéből a kínzó gon-
dolatokat és a riasztó tényeket, amelyek lépten-
nyomon megrohanták, mint sírjukból följáró kísér-
tetek. Hiába tervezett, tűnődött és okoskodott: a
sötét, fenyegető jövőben nem látott reménysugarat
sehol!

Késő délután volt már, mikor Martha kopogta-
tott az ajtaján. Mary csak akkor húzta félre a
reteszt, mikor megbizonyosodott, hogy Martha egye-
dül van.

— Willie alszik — suttogta Martha, mikor be-
lépett. — Hál' Istennek, olyan gyöngé és elcsigázott
a szervezete, hogy a legcsekélyebb izgalom is kime-
ríti, agyon fárasztja... Levelet hoztam — folytatta,
keresgélve kézi tarsolyában.

Átadta a levelet, melyet Mary gyanakodva fo-
gott a kezében.

— Ki küldi? — kérdezte szorongva, mint aki már
nem hiszi, hogy jó hírt kaphat.

— A Carlton-szállóból hoztam — felelte az asz-
szony mogorván.

— Jordan kapitány?!... — kapkodott levegőért
Mary lihegve.

Martha némán bólintott.

— Hát... találkozott vele?...

— Valószínű — dörmögte Martha — ha tőle
hozok levelet... nem gondolja?

— És ott volt... Willie is?... Oh, ezt nem kellett
volna tennie! — fakadt ki szenvedélyesen. — Még
utóbb megtudja, hogy...

— Nyugodt lehet: elég sokat tud már! — mor-
gott Martha gúnyosan. Néhány dolgot, amiről se-
telme se volt, már elmondtam neki.

A leány halálsápadt lett.

— Azt is... megmondta, hogy... hogy... a... felesége vagyok? — dadogta rémulten.

Az asszony durván rántotta föl a vállát.

— Miért ne? — fortyant föl mérgesen. — Abban csak nincsen semmi rossz, ha valaki férjhez megy!... Meg kellett állítanom azt a fiatalembert, mert nagyon is szilajon vetette magát utánam. Hekusokkal nyomoztatta a szürke Daimlert és háromszor is föl-tartóztattak, mire Londonba értünk. Ezer szerencse, hogy állomáshelyének nem ezt a házat vallottuk be, hanem a West-endi garázst!... De nem erről akarok beszélni, hanem arról, hogy... az a kapitány szerelmes magába... Tudja ezt?

Az imént még halálsápadt leánynak most hirtelen lángba borult az arca. Büszkén hátra vetette a fejét és öröm csengett a hangjában, mikor felelt:

— Igen... remélem is, hogy szerelmes!

— Hogy férjes nő létere nem szégyenli bevallani! — csapta össze kezét Martha méltatlankodva. Aztán az összekötő ajtó felé biccentett a fejével: — De... annak meg ne mondja!

— És... nyugodtan viselte magát?

— Az ügyvédnél elég nyugodt volt, pedig féltem, hogy kitör és elárulja magát. Hanem a Carltonban megpróbálta a tördobást... Hogy honnan szedte elő a tört, csak a jó Isten tudja! Mert átkutattam minden zsebét, mielőtt elindultunk. De olyan ravasz, mint a majom!

— És Jordan kapitány megsebesült? — kérdezte Mary hirtelen.

— Ej dehogy... a hajaszála se görbült meg! — legyintett Martha. — Hanem láttam a végrendeletet az ügyvédnél. Az öreg nem hagyott magára semmit.

— Igazán? — volt a közömbös válasz.

— Csak annyi van a végrendeletben — magyarázta Martha — hogy az örökhagyó óhajtja hogy: mielőtt fia megkapja a hagyatékot, azonnal írasson

át százezer fontot a felesége nevére... Hát nem fűrésa, hogy az öreg úr még csak nem is céloz arra, hogy ez az örült fiú teljesen képtelen a hagyaték kezelésére?!

Mary Grier az ablakhoz ment és kinézett a pusztá vidékre, majd letekintett a kis kövezett udvarra, az épület hátsó felén. Az eső esett és Mary látta, hogy valaki — férfialak — átmegy az udvaron, eltűnik az egyik kamrában, ahonnan nemsokára szenesvödörrel jön vissza és besuhan a házba.

— Ki lakik a földszinten? — fordult meg Mary.

— Hát lakik itt valaki? — hökkent meg Martha és összeráncolta szemöldökeit — Tudtam, hogy a földszint ki van adva, de lakót még sohase láttam a házban.

Az ablakhoz ment, kinyitotta és kihajolva, lenézett az udvarba.

— Az éjjel hallottam, hogy autó állt meg a ház előtt — mondta Mary.

— Lehet, hogy Daney volt... a maga titkos imádója — jegyezte meg Martha gúnyosan és kárörvendő szemmel fürkészte a leány arcát. — Úgy látszik, kedvesem, hogy az örültek és gyilkosok mind buknak magára!... Daney felesége fűnekfának panaszkolta, hogy az ura szerelmes magába. Ha akarja, lemegyek és megnézem ki lakik a földszinten. Mert én is láttam azt az embert: bő gumiköpenyege van.

— Honnan tudja, hogy Daney felesége panaszkodott az urára? — kérdezte Mary.

— Stocker mondta.

— Stocker?... Hiszen már meghalt.

Marthának leesett az álla.

— Meghalt?... — csóválta a fejét hitetlenül.

Mary röviden elmondta a balesetet: hogyan találták holtan Stockert a kőbányába zuhant autóban. Két golyó fúrta át a homlokát.

Martha lelke mélyéig megrendülve hallgatott.

És hirtelen — mintha Maryben fölmerülhetett volna ez a gyanú — határozottan kijelentette:

— Willienek semmi része nem lehetett ebben a dologban. Egész idő alatt velem volt és különben sincs revolvere... Tudtam, hogy ez a Stocker betörő volt valamikor, de nem is sejtettem, hogy Daneynek einkosa... Pedig nyilvánvaló, hogy Daney bandájában dolgozott... És világos most már az is, hogy Clench House volt Daney főhadiszállása. Ez sok dolgot megmagyaráz. Mindig gyanítottam, hogy nincs rendben valami odalent... Azon az éjszakán, mikor kirabolták a Clyde-bankot, Willie kiszökött a kis kerti házból és én majdnem hajnalig kerestem, míg megtaláltam. Akkor láttam, hogy három-négy óra tájban nagy túrakocsi jön Glasgow felől és befordul Clench Houseba... Most már gyanítom, hogy akkor vitték haza a zsákmányt!

Megint kinézett az ablakon.

— Lehet, hogy Daney lakik a földszinten — tűnődött hangosan. — Remélem, hogy Willie nem látja meg... Daney leütötte azon az éjszakán, mikor Willie megtámadta magát: és Willie sohase felejtí el az ilyesmit. Még néhány nappal ezelőtt is fogadkozott, hogy megfizet érte...

— Miről beszéltem néhány nappal ezelőtt?...

A két nő riadtan fordult az ajtó felé: Willie Awkwright állt a küszöbön.

— Hallottam, Martha, hogy mit mondott — szólalt meg a fiatalember lágy, behízelgő hangon. — „Hogy Willie sohase felejtí el az ilyesmit“... Az a durva fickó fölütötte az államát... És most itt van talán?...

Állati ösztöne jött segítségére, ahol az értelme cserben hagyta. Gyorsan az ablakhoz sietett és kinézett a zuhogó esőbe.

— Valaki lakik a földszinten — dörmögött félhalkan. — Talán Daney?... Bárcsak ő lenne! — Vészfény villant föl a szemében. — „Daney“!...

Veszedeelmes gyilkos. Olvastam róla az újságban. Fegyveres bandita... mindig revolverrel öl. Emlékszik. Martha?... Itt! — gyöngéden tapogatta végig az állát, mintha még most is érezné a sajgó fájdalmat.

— Menjen vissza a szobájába, Willie — szólt rá Martha. — Miért jött ide?... Azt hittem, hogy alszik!

— Nem bírok elaludni — nyafogott Willie. — Asszony-sikoltás riasztott föl ma éjszaka és azóta félek.

Martha megrezzenve, gyanakodva nézett rá. Mint a legtöbb „vadembernek“, Willienek az érzékei is hihetetlenül fejlettek és élesek voltak. Hallása vetekedett a mikrofónnal, a látása élesebb volt, mint a saskeselyűé.

— Asszony-sikoltást hallott? — hitetlenkedett Martha. — Ugyan, ne legyen gyerek, Willie! Bizonyára csak álmodott, mert Maryn és rajtam kívül nincs is asszony a házban!

Willie alattomosan pislogott Maryre.

— Nem maga sikoltozott, kedvesem?

Sóvárogva akarta megfogni Mary kezét, de a leány hirtelen elrántotta.

— Sohasem hallottam még ilyen szívtelen kis feleségről — nyafogott Willie szemrehányóan: — pedig ha tudná, hogy mily nagyon szeretem!

Simogatva tette rá a kezét Mary karjára, amelyet azonban a leány rögtön visszarántott... Willie most, minden átmenet nélkül spanyolul kezdett beszélni és Martha ugyanazon a nyelven felelt neki. Jó néhány percig tartott ez a feleselés, amelyben végül mégis Martha győzött, mert Willie, noha vonakodva, aludni ment.

Martha is kiment vele, de negyedóra múlva megint visszajött.

— Maga nem hallott valami sikoltozást az éjjel? — kérdezte aggódva.

— Nem én, semmit — rázta a fejét Mary. — Azt hiszem, hogy Willie képzelődött.

— Nagyon éles a hallása — töprengett Martha. — A Big Ben órájának minden kondulását meghallja... pedig milyen messzire van!

Nem birt megnyugodni és később, az éjszaka derekán lement a földszintre. Kopogtatott a lakás ajtaján, de nem kapott feleletet. Megnyomta a csengőt, de a vezeték alighanem elromlott, mert nem hallotta belül a csilingelést. Még mindig aggódva kiment a házból és körüljárta az épületet. De sehol se látott világosságot és fölment Maryhez, hogy megnyugtassa. Közben azonban, — amíg beszélt — mindketten hallották, hogy lent hangosan becsapódott az ajtó...

— Most jött ki valaki a földszinti lakásból! — mondta Martha és átszaladva a szobán, lenézett az ablakból az udvarba.

Autó állt a kapu előtt és Martha látta, hogy éppen akkor ült be egy férfi a volán mellé. Azután halkán, szinte nesztelen berregéssel indult a kocsis és néhány pillanat múlva már elnyelte az éjszaka.

— Vajjon nem Daney volt-e? — tűnődött magában Martha szorongva: — és nem igazat beszélt-e Willie, hogy asszonyi sikoltást hallott?...

XVIII. FEJEZET.

Tim Jordan kapitány kisautót vásárolt és Wheeler hadnagy társaságában egész délután hasztalan nyomozta Maryt. Alig volt ház London északi negyedében, amelyet meg nem vizsgáltak: de Mary Griernek sehol híre-hamva se volt.

Fáradtan jött visszafelé, végig a Finchley-úton és gépiesen fordult be az Avenue Roadra. Annyira elmerült gondolataiba, hogy nem is ügyelt az előtte járó autóra, amely már jó darabon vele egy úton

haladt. Mikor megkerülték a parkot és kiérték belőle a Clarence-kapun, az autó sofförje kinyújtotta a karját, jelezve, hogy meg kell állnia.

Tim csak most nézte meg jobban a kocsit: hatalmas Spanz-autó volt, de Timet nem ez lepte meg, hanem az, hogy a kinyújtott karon barna-kockás szövetet látott. Nem szólt Wheelernek egyetlen szót se, de mikor letette a Baker Street sarkán, — a hadnagy valahol itt lakott — több gázt adott a motor-nak és egészen közel férközött a Spanz kocsihoz.

Tömerdek embernek lehet barna-kockás felöltője, de Tim, mikor Newarkban — bár csak futólag — megpillantotta a vasúti koci folyosóján el-suhanó kockás-kabátot, oly élesen emlékébe véste a színét és a rajzát, hogy meg mert volna rá esküdni, hogy most ugyanazt a köpönyeget látja.

A Spanz-kocsi egyenesen befordult az Oxford Streetre s onnan a Hyde Parkba. Mikor átment a Parkon, nagy kerülővel tért le Pimlico felé és Tim mindenütt a sarkában volt. Így jutottak el a Great West Roadra és Tim furcsának — sőt gyanusnak — találta, hogy mire való volt ez a nagy vargabetű, mikor az éjszakai körútról egyenesen ide juthatott volna?...

Alig mentek öt-hat percig és a kocsi visszafelé kanyarodott a Bath Roadon; tizenegy óra tájban átmentek Sloughon és, a Trading Estate mentén haladva, rátértek a Burnham felé vezető keskeny fasorra.

Tim most már meglehetősen hátramaradt, hogy észre ne vegye az üldözött autó. Mivel nem téveszt-hette szem elől, nem kellett közvetlenül a sarkában járnia. Tisztán látta hátulsó piros lámpáját, amint átrobogtak Bourne Enden és a vasúti töltésen Maidenhead felé. A Spanz-kocsi itt megint megfordult és nagy kanyarodóval tért vissza ugyanoda, ahonnan jött, Woburn irányában kapaszkodva föl a dombvidékre.

Itt aztán, rejtélyes módon, hirtelen eltűnt. Tim előre ment az országuton az első kanyarodéig — de hiába nézett szét: a Spanz-kocsinak sehelse volt nyoma. Meg kellett állnia, mert autója éppen az országutat keresztező vasúti sínpárhoz ért és a kerlátok le voltak eresztve. Az akadály öt percig főtartóztatta Timet, de, mikor a vonat elrobogott, elhatározta, hogy nem megy tovább előre, hanem visszafordul. Ugy okoskodott, hogy már alighanem a Spanz-kocsi is leeresztett sorompókat talált útjában, akkor pedig... nos, igen: a Spanz kocsinak is itt kell lennie valahol, a vasúti sínpárnak innenső oldalán.

Megfordította a kocsit és lassan ment visszafelé; fölkattantotta a reflektorokat is, hogy jobban lásson — s az egyik fénysugár csillogva verődött vissza a sövénnel kerített bokrok homályából. Megállította kocsiját és kiszállt. Óvatosan és lábujjhegyen lepózott a sövény mögé és — előtte állt a Spanz-autó! A radiátorja még meleg volt — az utasa tehát nem rég hagyhatta ott. A sötétben, vagy ötven lépésnyire, magányos háznak homályos körvonalai látszottak. A lebecsátott redőnyök mögül sehelse csillant ki fénysugár. Ugy látszott, hogy a ház lakatlan, vagy — ha laknak is benne — a lakók mélyen alszanak.

Tim visszament saját autójához, eloltotta a reflektorokat és sűrű lombú fák és bokrok sötét árnyékába vitte kocsiját, aztán leült és türelmesen várt. Közben azon gondolkozott, hogy a Spanz-kocsi gazdájának rejtélyes viselkedését egészen természetes ok is megmagyarázhatja. Lehet, hogy lopva és titokban akart meglátogatni valakit, aki nem kívánta, hogy esetleg kíváncsi szomszédjai is tudjanak erről a látogatásról.

Elmúlt félóra — majd megint félóra s ekkor halkán kopogó lépések hallatszottak a magányos ház felől. Homályos ember-alak mozgott a sötétben,

egyenesen a Spanz-kocsi felé... Néhány másodpercenyi szívdobogtató várakozás után Tim hallotta az autó motorjának bűgását, amint éppen begyulladt. Ekkor hirtelen fölugrott és futva igyekezett a sövény felé, amely mögül már kifelé dőcögött a Spanz.

— Halló!... Nem segíthetek? — kiáltotta Tim a soffőrnek.

Az autó reflektora föl villant és a fényzőn Tim arcába csapott. Belekáprázott a szeme, de egy pillanatra mégis tisztán látta a soffőr arcát. Tekintetük, mint két ellenséges penge, villant össze a reflektor éles fényében.

— Nem kell semmi! — kiáltott vissza nyersen a soffőr és félrefordította a fejét, hirtelen nagyot csavart a volánon, mire a kocsi, kijutva az országútra, nagy lendülettel szökkent előre.

Tim visszaroht autójához, gyorsan indított s néhány másodperc múlva már ő is kint volt az országuton, keresve a Spanz-kocsi nyomát. Mialatt nézelődött, azon tündödvé, hogy jobbra vagy balra forduljon-e, éles sipolás süvített háta mögöl a fülebe. A sipolás megismétlődött, egy pillanatra se szünetelt és Tim arra irányította kocsiját. Őrszolgálatos rendőr állt az útkeresztezésnél és izgatottan szölt oda Timnek:

— Siessen, kérem, a legközelebbi telefon-fülkéhez és értesítse a rendőrkapitányságot, hogy kirabolták a Cookham-bankot!

Tim rögtön teljesítette az utasítást s mire visszatért a rendőrhöz, látta, hogy már két másik társa is ott volt mellette. Bemutatkozott nekik s aztán megtudta, hogy a banknak egyik ablakát betörte — s így az egész ablakot kinyitotta — a rabló. Ezen aztán bemászott a bankba. Hogy mit végzett odabent, azt még nem tudják, de távozás közben hozzáért valahogy az alarm-hálózathoz és erre megszö-

laltak a csengők... Még akkor is szóltak, amikor odamentek most az épülethez.

Alacsony, négyszögletes épület volt a bank, elszigetelve a többi háztól, magányosan állt az udvar közepén. Tim önkénytelenül elmosolyodott: soha életében nem látott még ehhez fogható szegényes bankot.

Nemsokára előkerült az igazgató is, aki szintén meghallotta a vész-csengőket. Hamarosan megnyugtatta Timet és a rendőröket, hogy a betörő alighanem üres kézzel távozott.

— Mindössze ötszáz font készpénz se volt a bankban — magyarázta, a kezét dörzsölve: — és alig hiszem, hogy ehhez is hozzáférhetett. Csak a legmodernebb eszközökkel felszerelt banda törhette volna föl a páncélszekrényt: egyes embernek ez sehogyan sikerülhetett.

— A rabló az épület hátsó ablakán tört be és arra is menekült — szólt az egyik rendőr és Timhez fordult: — Azon a dülőúton ment el, amerről ön jött... Nem találkozott vele véletlenül?

Timnek kellemetlen lett volna a válasz, de szerencsére megkímélte ettől, hogy a bankigazgató éppen ekkor nyitotta ki az épület kapuját. Mindnyájan bementek és látták, hogy az igazgató fején találta a szöveget. A rabló mindössze csak néhány asztalfiókot tört fel, kiszórta belőle az írásokat, váltókat, de nem vitt el semmit. A páncélszekrény feltörését meg se kísérelte — ellenben izenetet hagyott hátra. Az egyik befűzető-lap hátuljára írta ceruzával ezt a néhány szót: — „Átokverte koldus-bank! Hiába vesztegettem rá időt és fáradságot!” — És alá is írta nevének kezdőbetűit: „L. D.”

— A mi bankunkban még sohasem jártak betörők — csóválta fejét az igazgató — és el se tudom képzelni, hogy a híres Lew Daney miért kísérletezett éppen nálunk?

— Azt mondja, hogy „híres!”... Hát már ez-

előtt is hallotta Lew Daney nevét? — kérdezte Tim érdeklődve.

— Hogyne, kérem! — felelte az igazgató. — Minden bank tudja, hogy kicsoda ez a Lew Daney: a rendőrség fölhívta rá valamennyi bank figyelmét. Az egyszer most pórul járt: elvétette a napot. Ha huszonnégy órával később tör be nálunk, legalább öt-hatezer fontot vihetett volna el. Mert a környéken több ház épül és a hetibéreket mi folyósítjuk csekkek ellenében: és holnap lett volna a heti bér-fizetés napja... Lew Daneyt különben alighanem megzavarták munka közben: bizonyára azért nem volt ideje feltörni a pánccelszekrényt.

A bankigazgatónak erre a teóriájára nem felelt Tim. Neki egészen más véleménye volt az esetről, amelynek kitergetésére azonban még nem látta elérkezettnek az időt. Akkor kezdett világosabban látni, mikor lassan közeledett Bath Roadhoz. A burnhami országúton ment és már a Hedsor-domb aljához érkezett, mikor a baloldali keskeny dűlő-útról hirtelen hatalmas autó tört előre és szinte villámgyorsan elébe vágott Timnek.

A Spanz-kocsi volt!...

Tim jóformán rá se ismert még a kocsira, mikor három lángnyelv szökkent feléje a volán mellől — s az egyik golyó szilánkokra zúzta Tim szélvédőjét, a másik a füle mellett sivített el, a harmadik pedig leszakította nyakkendőjét az álla alatt.

Egyetlen szempillantás alatt történt az egész. Tim riadtan rántotta balra a volánt, mire autója belerohant az útszéli árokba és féloldalt fordulva megállt, a Spanz-kocsi pedig eltűnt a domb mögött a kanyarulatban.

— A betörő tehát itt várt rá egész idő alatt — vélte Tim — türelmesen lesve, hogy mikor jön az áldozat: és majdnem sikerült a terve. A chicagói gangster-támadások módszerének első kísérlete volt ez Angliában!

Tim térdei kissé rogyadoztak, mikor, kiszállva autójából, megvizsgálta, hogy nem ment-e tönkre a kocsi?... Szerencséje volt: csak a szélvédő és a jobboldali reflektor zúzódott darabokra; kissé behorpadt a radiátor is, de azért a motor kifogástalanul működött, mikor, kivergődve az árokból, ismét London felé indult.

Főlkaptatott a dombra, de elkerülte Burnhamet és egyenesen Bath Roadnak tartott. Sloughban megállt a vámsorompónál és megkérdezte a rendőrt, hogy nem ment-e arra egy nagy, fekete Spanz-kocsi.

— De igenis, sir: erre ment — jelentette a rendőr — sőt föl is irtuk gyors hajtás miatt. Tudjuk a számát és nem kerül el a büntetést. Legalább hetven mérföldes sebességgel robogott át a vámon, ami túlságosan sok még éjfél után is, mert ezen az országuton mindig nagy a forgalom s ilyen örületesen gyors hajtás mellett szinte elkerülhetetlenek a katasztrófák.

A kocsi rendszámát Tim is följegyezte s miután más információt úgy sem kaphatott, elindította kocsiját London felé. Még nagyon korán volt, mikor megérkezett s ezért telefonon hívta föl Cowleyt. Ez még ágyban volt s ideges izgalommal hallgatta meg Tim jelentését.

— A helyzet kulcsa most Daney feleségének kezében van — fejezte be végül Tim. — Lehet, hogy az asszony már halott. De hogyha még él, akkor valószínűleg ég a bosszúvágytól, hogy elárulhassa Lew Daneyt.

Cowley sokáig gondolkozott, mielőtt felelt.

— Jöjjön föl hozzám tizenegyóra tájban a Scotland Yardra — mondta aztán. — De nyolc óra előtt ne menjen el hazulról. Addigra a Carlton elé rendelem a detektívet, aki mindenhová nyomon fogja követni önt. A Spanz-kocsit minden esetre nyomozni fogjuk, ámbár azt hiszem: Lewnek lesz annyi esze, hogy valahol gazdátlanul hagyja a városban.

Cowleynak igaza volt: a Spanz-kocsit már hajnali öt órakor megtalálták a Themze rakodópartján, alig kétszáz lépésnyire a Scotland Yardtól. A gazdájának, persze, hült helye volt.

Annyi bizonyos, hogy Lew Daney agyafúrt fickó volt és nem szütkölködött ötletekben. Ugyanaz napon, amelynek éjszakáján majdnem végzett Timmel, egész életének egyik legveszedelmesebb vállalkozását kockáztatta meg. Tim még nem tudott erről: a Scotland Yard ugyan tudta már, de nem beszélt róla.

Elegáns férfi állított be az egyik német bank londoni fiókjába és ötvenezer német márkát akart beváltani angol fontokra. De Angliának valamennyi bankja éber figyelemmel vigyázott az ezer-márkás címletekre s aki ilyeneket kínált, már azonnal gyanus volt, mert a Lower Clyde Bankból majdnem csupa ilyen, ezer-márkás címleteket raboltak el. A pénztáros nagyon udvariasan megkérte a látogatót, hogy várjon néhány pillanatig, míg a devizaosztályon elvégzik az átszámítást. Átvette a pénzt, ideiglenes elismervényt adott róla és bement a szomszéd-szobába, ahonnan rögtön telefonált a rendőrségre... Mire visszajött — az idegen már eltűnt a bankból.

— Ez ostoba cselekedet volt — vélték a Scotland Yardon és azzal magyarázták, hogy Lew Daneynek alighanem elfogyott az „aprópénze“.

A banktisztviselő nem tudott pontos személyleírást adni a márkás emberről és a Scotland Yard vezető korifeusai úgy vélekedtek, hogy a német márkákat nem Lew Daney, hanem bizonyára valamelyik bizalmasa akarta beváltani, de gyanút fogott, mihelyt a pénztáros átment a másik szobába. Alighanem utasítást is kapott, hogy mit tegyen, ha valami gyanusát lát — és ezért illant el rögtön, mint a kámfor.

XIX. FEJEZET.

VAN Londonban bizonyos „társadami osztály“, melyet a nagy közönség csak „alvilág“ néven ismer, de a Scotland Yardon úgy beszélnek róla, mint „rendes különítmény“-ről. Ennek tagjait többé-kevésbé Angliának valamennyi börtönében ismerik: — tudják mindannyinak jó és rossz tulajdonságait, hóbortjait, gyöngéit és szeszélyeit, sőt azt is, hogy melyik hogyan dolgozik és kik a cimborái. Zsebmet-szők és hamiskártyások, betörők és besurranó tolvajok, zsarolók és orgazdák, álkoldusok és csekk-hamisítók, csempészek, hamis tanuk és falazók — mind benne vannak abban a lajstromban, mely egyre bővül az ujonccal és csökken az elhunytakkal.

A rendőrség pontosan ismeri ennek a hullámzó tömegnek minden egyes tagját: s ezek is mind ismerik a rendőrséget. A törvény képviselői és a törvényen kívül állók közt van bizonyos, „barátkozás“, amit a törvénytisztelő polgár csak nehezen tud megérteni. Pedig ebben a „barátkozás“-ban gyökeredik az a siker, mely a rendőrség állandó harcát kíséri a bűnnel folytatott hadviselésben. Mert ahogy a titkos drámaírók gyönyörködnek azoknak a szerzőknek bukásán, akik miatt ők nem kerülhetnek a rivalda elé: éppen úgy örülnek a szabadlábon járó bűnözők is, ha „lebukik“ egyik-másik irigyelt, nagystíli cimborájuk.

Johnny Time tehetséges szélhámos volt. Már sokszor ült — legtöbbször értéktelen, hamis csekket varrt áldozatainak nyakába. Időközönként „becsületesen“ élt: olyan csodaszert árult az utcasarkokon, mely egyetlen éjszakán meggyógyítja a leg-súlyosabb náthát és influenzát — amiben az volt a csodálatos, hogy a szer valóban be is vált és Johnny pompásan megélhetett volna belőle, ha vele született lomhasága és hajlama a csalásra fölébe nem

kerekedik. Az a tehetsége vitte lépre, hogy bámula-
tos rábeszélőképessége volt: s mivel beszélni könny-
nyebb, mint dolgozni — hát Johnny is a dolog könny-
nyebb végét választotta.

Most azonban letörve érkezett Londonba. Másfél
esztendeig ült a Strangeways-fegyházban s mikor
megkapta a börtönben összedolgozott pénzt, leverte
saruiról Lancashire porát s betoppant Londonba.
Az élete változatos volt: „hol föl a kerék, hol le” —
s a vége azt lett, hogy ágyrajáróvá alacsonyodott
a rossz hírű Rowton Hauseban, a kiérdemesült csa-
vargók otthonában.

Itt érte a szerencse, abban a pillanatban, mikor
kilépett a Tabard Street egyik csapszékéből. A férfi,
aki megállította — „gentleman” volt, Johnny Time
megállapítása szerint. Elegánsan öltözködött, kifogás-
talan nyelven beszélt és Johnny kezdett begyulladni,
mert úgy sejtette, hogy a „kopók” rávetették ma-
gukat és ez a „gentleman”, aki megállította, csakis
detektív lehet...

De az első pillanatok ijedelméből csakhamar
kellemesen ocsudott föl. Mert a „gentleman” ugyan
ridegen ráolvasta egész bűnlajstromát — nem feled-
kezve meg a legsúlyosabb fegyházbüntetésről sem,
amit csakhamarításért szóztak rá — de aztán udva-
riasan betessékelte Johnnyt a mellékuteában vesz-
teglő autójába és lassan kivitte Londonból, közben
előadva, hogy — „falazó társra” volna szüksége...

— Ne törődjék azzal, hogy ki vagyok — ütötte
el Jonnynak természetes kíváncsiságát. — Ha kí-
vánja: szólíthat Mr. Smithnek... Mondjuk, hogy
Mr. Henry Smith a nevem. A fontos az: vállalja-e
a dolgot... igen, vagy nem? Most rögtön kap ötven
fontot, hogy tisztességesen öltözhessen és havonta
száz fontot fizetek...

— Holnap reggel megadom új lakásom címét —
hálálkodott Johnny.

— Nekem nem kell a maga címe! — legyintett

Mr. Smith. — Ezen a kártyán hat különféle helyet talál, ahol majd várhat rám. A helyet mindig én szabom meg, a találkozás pedig mindig ugyanabban az időben lesz: háromnegyed kilenckor. Az lesz a dolga, hogy pénzt vált be nekem...

— Hamis bankókat? — vágott közbe Johnny megriadva.

— Elment az esze? — tört rá Mr. Smith haragosan. — Nem: színtiszta, igazi pénz, nagy címletekben. Lehet, hogy Párisba és Berlinbe is el kell mennie... Egyelőre látni szeretném, hogy mit tud csinálni itthon.

A reménység csalóka ábrándokat villantott Johnny szemébe... de Mr. Smith hamarosan lerángította fantáziáját a rideg valóságba — mintha csak gondolatolvasó lett volna.

— Ha pedig megcsalna — szolt Mr. Smith és csikorgott minden szava — idejében rájövök és végzek magával. Legyen teljesen tisztában ezzel, Mr. Time: három golyót kap a gyomrába és vége!... Ezt pedig nem azért mondom, hogy megijesszem: csak baráti figyelmeztetés ez. Ha hűségesen szolgál nekem, bőven megjutalmazom... ezeket kereshet minden üzleten. De ha fecseg... örökre elnémitom: érti?!

Fegyházakban teremnek a legnagyobb legendák: és Lew Daney legendája valamennyit túlszárnyalta. Ez villant át Johnny Time agyán is, úgy, hogy nem bírt a kíváncsiságával.

De a „gentleman“ elhárította magától ezt a legendás dicsőséget.

— Nem — jelentette ki ridegen — nem én vagyok Lew Daney. Én csak egyik embere vagyok és legalább tízenkét, hozzám hasonló dolgozik neki. Én Mr. Smith vagyok. Emlékezzék rá és... felejtse el!

Johnny nagyon ügyesen és sikeresen dolgozott. Lassú, körültekintő és óvatos munkát végzett, mert nem volt könnyű dolog: angol fontokra átcserelni a

külföldi valutákat. És talán nagy hiba — könnyelmű baklövés — volt: ötvenezer márkát kínálni megvételre a „Deutsche Bank“ lombard-streeti fiókjának.

— Hajszálon mult, hogy el nem csiptek! — jelentette Johnny Time a megbízójának. — Néhány hétre, azt hiszem, tanácsos lesz, ha eltűnök.

A gentleman töprengett kicsit a dolgon. Majd hirtelen így szólt:

— Volt már Berlinben?... Nos készüljön rá, hogy rögtön indul. Szálljon meg a legelső, legelegánsabb hotelek valamelyikében. A pénzt apró csomagokban küldöm majd utána és maga váltsa be angol fontokra és amerikai dollárookra: Amit kap értük, küldje haza rögtön Angliába. Új pénzt mindig csak akkor kap, ha az előző csomag ellenértéke megérkezett már Londonba.

XX. FEJEZET.

Johnny Time nagyon óvatos fickó volt, de a legzárkózottabb gonosztevők is tudnak beszédesek lenni néha — a maguk rejtélyes módján. El-eljárt a szája titokzatos megbízójáról, akinek „nagylelkűsége“ ropogós bankókban a zsebében volt.

Ugyanebben az időben a Scotland Yard egyik embere közeli érintkezésbe került Johnnyval, annak a hamisított külföldi hitellevélnek kapcsán, amellyel valamelyik szélhámos érzékeny eret vágott a City egyik tekintélyes bankján. Johnnyt becitálták a Yardra, kihallgatták, keresztkérdések alá fogták, de Johnny — ártatlanságának tudatában — fölényesen védekezett és sikerült is tisztáznia magát.

Három detektív volt jelen a vallatáson és kettő faggatta Johnnyt. A harmadik csöndesen ült és csak akkor szólalt meg, mikor lezárták a jegyzőkönyvet. Egy-két dolgot kérdezett mindössze — de ezek oly kényes kérdések voltak, hogy Johnnynak rögtön tüzelte tőlük a füle.

— Valaki ezer-márkásokat akart beváltani ma-
nap a Cityben — kezdte közömbös hangon a detek-
tív — és a személyleírása nagyon ráillik magára,
Johnny...

— Mik azok a márkások? — kérdezte a naiv
Johnny ártatlanul.

— Ne gyerekeskedjék, Johnny — intette szelí-
den a detektív. — Maga nagyon jól ismeri az ezer-
márkásokat és fogadni mernék, hogy most is van a
zsebében néhány.

Johnny a sértett ártatlanság lendületével tártá
szét mindkét karját.

— Motozzon meg! — kiáltotta önérzetesen: —
motozzon meg, kérem... azonnal!

A detektív nem volt hajlandó teljesíteni Johnny
óhajtását.

— Mondok valamit magának, Johnny — szolt
csöndesen: — jó lesz, ha gondolkezik rajta... Az a
valaki, aki szeretné beváltani az ezer-márkásokat,
ludas a glasgowi bankbetörésben és ötezer font üti
a markát, aki a rendőrség kezére juttatja.

— Bár tudnám, hogy ki az! — sóhajtott fő
Johnny farizeusi képmutatással.

— Tudom, hogy ez a jutalom nem csábítja ma-
gát, Johnny — bölintott a detektív: — maga többre
taksálja a zsványbecsületet. És mi ez az ötezer font
magának — tette hozzá rejtett gúnnyal — mikor
jövedelmi adóban is többet fizet, igaz?!... De na-
gyon könnyű megkeresni ezt az ötezer fontot. Elég,
ha annyit mond, hogy alighanem erre jár, arra jár...
itt meg ott szokott megfordulni... és az ötezer font
máris oly biztosan a magáé, mintha csekkszámán
kezelné az Angol Bank.

Johnnyt szörnyen érdekelte a dolog, de a világ
minden kincseért se árulta volna el. A detektívnek
igaza volt abban, hogy — van zsványbecsület... de
csakis „tisztességes“ zsványok közt. És Johnny nem
volt ilyen: sőt hosszú pályafutásán sem találkozott

„tisztosséges“ zshiványokkal. Tünődve szólalt meg, mintha magában beszélt volna:

— Most, hogy eszembe hozta, Mr. Smallwood, emlékszem, hogy olvastam a dologról... a „Kis Ujság“ is megírta. Rengeteg német pénzt vittek el, nem?

— De igen: német márkákat — bólintott Mr. Smallwood. — Csupa nagy bankót, amelyekkel nem tudnak, mit csinálni. Nincs bank egész Európában, amely beváltana csak tízezer márkát is, mielőtt legalább húsz kérdést nem ad föl a tulajdonosnak, hogy hol szerezte, miért kapta és hogyan igazolja tulajdonjogát a márkákhoz... És én tudom, Johnny, hogy... maga próbált elsütni legutóbb ötven darab ezer-márkást.

Johnny erőlyesen tiltakozott, de Mr. Smallwood leintette.

Akárhogy is van — mondta — nem ezért citáltak ide magát. De, ha véletlenül megtudna valamit, aminek segítségével lekapcsolhatnók azt a fickót, soha többé nem kell szélhámoskodnia, Johnny. Kényelmesen élhet tőkéjének a kamataiból és nem kell dolgoznia. Gondolja meg, hogy ez... gondtalan életet jelent!

És Johnny meggondolta. Egyebet se tett egész úton, míg haza ballagott. Azt mindjárt kezdetben tudta, hogy megbízója „nagy és nemes vad“, aki — ezt az ösztöne súgta meg neki — aligha riad vissza a gyilkosságtól, ha nagyon sarokba szorítják. De nem lehet nehéz: lefogni az autójában, még mielőtt előránthatná a revolverét... A rendőrség körülfoghatná és négy oldalról egyszerre rohanhatná meg az autót: és Johnnynak csak az volna a dolga, hogy elárulja a találkozó helyét... Ez pedig semmi — ellenben: ötezer font — az rengeteg pénz!

Bement a legelső nyilvános könyvtárba és végignézegette az ujságokat: egyikben se talált riportot

a bankrablásról. Mivel alapos ember volt és szeretett mindennek a végére járni, elment a Fleet Streetre és, miután több havi, régi ujságot átböngészett, elégedetten sóhajtott föl. A „kopó“ nem hazudott: az ötezer font jutalom ott volt, nyomtatásban.

Lassanként aztán rájött, hogy ez a rejtélyes betörő csakis Lew Daney lehet — a legendás híró betörő — akiről rajongva beszéltek a foglyok Angliának valamennyi börtönében és fegyházában.

— Daney!... ez a név izgatta Johnny fantáziáját. Ő ugyan nem ismerte személyesen: de voltak cimborái, akik már dolgoztak vele — sőt legutóbb, a Strangeways-fegyházban egyik fegyenc társa ki nem fogott a magasztalásból, hogy Lew Daney milyen „grand seigneur“ és mily nagylelkűen szórja a pénzt falazó cinkosainak.

Ezen az éjszakán Johnny még egyszer alaposan meghányta-vetette a dologot és másnap reggel omnibuszon a Scotland Yardra ment. Kétórás „nyílt és őszinte“ tanácskozása volt Mr. Smallwooddal, amelyen Cowley főfelügyelő is részt vett. Tim Jordan kapitány pedig, mint „csöndes társ“ végighallgatta a tanácskozást.

— Legközelebb valahol Barnet környékén kell találkozoznunk — végezte Johnny részletes előadását.

— Barnet környékén? — figyelt föl érdeklődve Mr. Smallwood. — Ez igazán érdekes! Nemrég akadt dolgom arra felé a Jennings-féle családi házak blokkjában... Talán hallott is róla, főfelügyelő úr? — fordult Cowleyhez.

— Úgy rémlik, hogy homályosan emlékszem rá — bólintott a főfelügyelő.

Tim Jordan nem szólt semmit, de magában elhatározta, hogy rövidesen terepszemlét tart azon a vidéken, melynek egyik, elszigetelt „családi háza“ nagyon is gyanús volt neki.

Johnny Time idegesen bolyongott egész nap a Scotland Yard-i tanácskozás után. Alkonyat felé tanácstalanul állt meg, amint kilépett az utcára egyik csapszékből. — Most mit csináljon? — Omnibuszra üljön-e, amely hazáig viszi, vagy meglátogassa régi barátját, aki a Savoy Hillen lakik?... Mivel lefeküdni még korán volt — és aludni úgyse igen fog — elhatározta, hogy kimegy Savoy Hillbe.

Daneyvel másnap éjjel volt találkozója, de Mr. Smallwood úgy határozott, — az esetleges gyanu és föltűnés miatt — hogy Johnny másnap már ne jöjjön a Scotland Yardra, hanem valamelyik holborni kis kocsmában állapítsák meg a haditerv utolsó részleteit.

Most hát már minden rendben volt és Johnny kezdett megkönnyebbülni. A kockát elvetette — még csak a holnapi éjszaka izgalmain kell átesnie — aztán jön a gondtalan, vidám élet... rövid kirándulás Párisba s onnan hazatérve, barátságos, kényelmes otthon a Shaftesbury Avenuen és nyugalmas napok, a tisztes polgári társadalom keretében...

Már majdnem a Savoy Hill sarkára ért és éppen be akart fordulni, mikor háta mögül előre szökken egy autó és elállta az útját.

— Maga az, Johnny? — állította meg a sofőr.

Mr. Time összerezzent. Megismerte „gentleman” megbízójának hangját.

— Mi ujság? — dadogta zavarodottan.

— Üljön be mellém — biztatta a sofőr és kitárta az ajtót. Kezében megcsillant a revolver.

Johnny megtorpant és kitátotta a száját, mintha kiabálni akarna.

— Egyetlen hangot se! — mordult rá fojtott hangon a sofőr. — Ha mukkanni mer, vagy el akar szaladni, nyomban keresztül lövöm!...

Mr. Time segítséget keresve, tanácstalanul nézett körül. Alig húsz lépésnyire állt a közlekedési rendőr az úttesten, irányítva a Savoy Hill sarki for-

galmát, de Mr. Time csak állt, mint a kőből faragott bálvány. Se szólni, se mozdulni nem mert.

— Gyerünk, Johnny! — sürgette a soffőr türelmetlenül.

— Nem értem... Mr.... izé... hogy miért... — hebegte ostobán.

— Mit nem ért? — förmedt rá a soffőr ingerülten. — Üljön be mellém!... Azt mondtam: érti?...

Johnny térdei megroggyantak, amint fölhágott a soffőr mellé s úgy roskadt a párnára, mint a ledobott zsák. Zihálva lélekzett — szinte fulladozott. A soffőr becsapta az ajtót s a kocsi lassan, dőcögve indult el.

— Hogy vannak az urak a Scotland Yardon? — kérdezte a soffőr csöndesen.

— Hát igaz, hogy ott voltam — kapott a szón Johnny és idegesen kezdett mentegetőzni —, de valami csekk-hamisítás miatt idéztek be. Azt hitték, hogy én vagyok a hamisító, de persze, tévedtek.

— Tudék róla — bólintott a soffőr csöndesen: — ez tegnap volt. De ma... *nem azért* volt ott maga, Johnny!... Véletlenül nincs magánál az a... kartonlap?

Johnny gépiesen elővette és rögtön átnyújtotta: az a kartonlap volt, amelyre „Mr. Smith“ följegyezte a heti találkozások sorrendjét, helyét és idejét.

— Nem meghagytam, hogy ne hordja magával ezt a kartont, hanem tartsa otthon? — pirongatta Johnnyt szeliden a soffőr. — Miért vitte el a Scotland Yardra?

— Óh, csak véletlenül volt nálam — védekezett Johnny bizonytalanul. — És most hová megyünk... ha szabad kérdezni?

— Elviszem a lakásomra — felelte a soffőr — és majd csevegünk kicsit.

Jó darabig egyikük se szólt és a kocsi most már nagyon gyorsan ment. Amikor Johnny már nem

birta a fojtogató csöndet, habozva szólalt meg. Minden áron védeni, tisztázni akarta magát — de ostobán fogott hozzá.

— Csak nem hiszi, hogy... hogy ön miatt voltam a Scotland Yardon, sir?

— Nemcsak hiszem, hanem tudom is — felelte gúnyosan a soffőr. — Mikor tegnap kijött a Scotland Yardról a Fleet Streetre ment és régi ujságokban kutatót... Ne szóljon közbe: tulajdon szemeimmel láttam magát! Mivel kíváncsi voltam, hogy mit kereshet az ujságokban, óvatosan a közelébe lopóztam... „Ötezer font jutalom!“... Szép pénz, igaz?... Persze, hogy ma azután egész nap a Scotland Yard környékén őgyelegtem, Mr. Time és láttam... besurranni magát. Nagyon izgatja ez az ötezer font, nem?... Annyi szent, hogy egészen csinos összeg!

— Annak, aki árulásra képes érte! — próbált méltatlankodni Johnny Time. — De én még százszor annyiért se adnám el a társamat. Nincs az a pénz, amelyért hasonló aljasságot elkövetnék!

— Ez minden esetre dícséretes és tiszteletre méltó kijelentés — vélte a soffőr.

Az autó nem sokkal aztán Barnetbe ért. Akkor már koromsötét volt s a heves északi szél eloltotta az egyetlen gázlámpát a magányos, elszigetelt ház mellett. A kocsit lassan, nesztelenül siklott lefelé a lejtős úton, melynek végében a házhoz épített, de mélyebben fekvő garázs állt.

Mary Grier, aki sötét szobájának ablakán nézegetett kifelé, meglátta az oldalt elsuhanó autó egyik lámpájának fölvillogását. Két másodpercig se tartott az egész, aztán eltűnt az autó, mert az út a ház mögé kanyarodott. Mary nem tudott arról, hogy a széles kapu a ház végében a föld alá épített garázsba nyílik.

Fogoly volt ebben a magányos házban; emeleti szobájának ajtaja kívülről be volt zárva és be voltak

zárva az ablakai is. A durva, zsarnoki Martha nem volt otthon és valószínűleg gondosan bezárta a gondjaira bízott fiatal Awkwrightet is. Mielőtt elment, nagyon nyíltan és őszintén beszélt Maryvel.

— A fiú nagyon ideges és izgatott — mondta — rossz napja van ma, de holnapra elmúlik és megint nyugodt lesz. Akkor együtt kell elmenniük az ügyvédhez. Mihelyt kézhez kapja azt a vacakot...

— Miféle vacakot? — csodálkozott Mary.

— Hát a pénzt! — rántotta föl vállát az asszony ingerülten. — Szóval, mihelyt rendben lesz minden, bezáratjuk oda, ahová való. Akkor vége lesz az ön nyomorúságának is, szépséges lady!

Mary csak most kezdett világosan látni.

— Értem... hát ezért vagyok itt?... Hogy tanúságot tegyek az... ép elméjéről?

— Körülbelül — legyintett az asszony megvetően. — Ha egyedül menne az ügyvédhez, faggatni kezdenék, hogy hol a felesége, akiről szintén megemlékezik végrendeletében az öreg úr és bizonyos, hogy a fiú hamar belezavarodna a keresztkérdésekbe, aminek az lenne a vége rövidesen, hogy... izé... nem adnák ki neki az örökséget, hanem elvinnék tőle és... és... ej, hogy is mondjam?...

— Gondnokság alá helyeznék, nem?

— Igen, igen!... Mikor ma délelőtt beszéltem az ügyvéddel, annyi mindenfélét kérdezett tőlem, hogy zúgott a fejem, mint a méhkas!... Mondja: nem ismer valami Stone nevű embert?

Mary csodálkozva rázta a fejét:

— Most hallom ezt a nevet először.

— Ez is rengeteg pénzt örökölt — magyarázta Martha. — Ujságban olvastam. Sokszor ült már... a rendőrség jól ismeri: hirhedt betörő, hamiskártyás és csaló. Az ügyvéd kérdezte, hogy nem ismerem-e?... Azt is mondták, hogy maga talán ismeri?

— Ugyan honnan ismerhetném? — csodálkozott Mary. — Mondom, hogy most hallom először a nevét!

— Mikor maga legutóbb Londonban volt, ugyanabban a szállóban lakott, ahol ez a Stone. És ennek az eltűnt embernek az örökségi ügyét is ugyanaz az ügyvéd kezeli, aki az öreg Awkwright végrendeletének a végrehajtója. Maga Bloomsburyben lakott akkor, ha jól emlékszem: valami kis hotelben, igaz?

— Igaz — bólintott Mary — de abban a hotelben nagyon sokan laktak mások is és én egyetlen egyet sem ismertem.

— No, nem fontos! — legyintett Martha. — Csak azt akartam mondani, hogy én most bamegyek a városba. Magát pedig be fogom zárni, hogy elejét vegyem minden bajnak... Mondtam már, hogy a fiúnak rossz napja van: jobb lesz hát, ha nem juthat közel magához. Így legalább nem csinálhat semmi bajt...

Mary sokáig üldögélt az ablaknál és merengve bámult ki az éjszakába. Messzire a háztól — talán két-három kilométernyire — magas vasúti töltés szelte keresztbe a szemhatárt és Mary látta, hogy időnként egész sor fényes ablak suhan el szemei előtt, a távolban. Néha szemközt is szaladt két vonat: ilyenkor úgy látszott, hogy kölcsönösen fölfalják egymást — de aztán megint csak szétváltak: s az egyik északnak, a másik délnek robogott tovább... Az imént pedig az udvaron suhant át valami felvillanó láng. Ugyan mi lehetett?...

Fáradtan kelt föl Mary és lassan levetkőzött. Későre járt már az idő és pihenni vágyott, hogy az álom elűzze a komor, sívár jelennek szomorúságát. Már régen elűtötte az óra a tizenet — most üt megint: tizenegy óra — ideje, hogy lefeküdjék.

Dideregve bújott a takaró alá, de sokáig nem bírt elaludni. Talán túlerőltette agyát a sok meddő töprengéssel és a gondolatai most is össze-vissza kavartak fejében. Ujra meg újra fölidézte emlékében mindazt, ami történt vele ama rövid idő alatt, mióta Tim Jordan kapitánnyal találkozott. Ez az emléke-

zés még jobban elcsüggesztette — és, nagyot sóhajtván, befelé akart fordulni, mikor tekintete véletlenül az ablakra esett.

Jeges rémület szorította össze a szívét, mely megszűnt dobogni egy pillanatra... Sötét alak homályos körvonalai rajzolódtak az ablaküvegre... Karcsú, magas férfi állt azon a keskeny párkányon, mely félméternyire az ablak alatt futott körül az egész falon és éppen az ablakot feszegette. Mary azonnal megismerte és borzadva ugrott ki az ágyból, de a hirtelen rátörő ijedtség úgy megbénította, hogy féltérdre roskadt...

— Menjen innen! — sikoltott föl. — Oh, menjen el, kérem! — könyörgött.

A férje némán rázta odakint a fejét, majd hirtelen belevágott öklével az ablakba, melynek cserepei csörömpölve hullottak be a szobába.

— Nincsen semmi baj — szólt be a férfi a betört ablakon. — A hangja csöndes és megnyugtató volt. — Azért jövök, mert untaan szobámban a magányosságot.

Ügyesen és óvatosan, sietség nélkül szedegette ki az ablak-keretből az üvegcserepeket, míg be bírta nyúlni a nyíláson és lehúzhatta az ablakot záró reteszt. Akkor kitérte az ablaknak mindkét szárnyát és a majom fürgeségével ugrott be a szobába.

Mary megdermedve meredt rá és szólni se bírta borzalmas rémületében.

— Az a vén asszony egyedül hagyott és bezárt a szobámba — magyarázta a férfi nyugodtan. — Nem jutott eszébe, hogy karcsú és hajlékony vagyok, mint a párdúc — tette hozzá mosolyogva. — Akár a kulcslyukon is keresztül préselem magamat, ha kell és... mivel nem szédülök: végig merem jönni a tenyérnyi széles párkányon, mely az ablakok alatt fut körül a falon. Igaz, hogy egyszer majd lebuktam: de se baj... végül mégis csak itt vagyok!

Átment a szobán és fölkattantotta a villanyt, melynek csapja az ajtó mellett volt. Az arca felfehér volt és két szeme félelmetesen csillogott.

— Micsoda szoba! — kiáltott föl megvetően, amint körülnézett. Mihelyt megkapom az örökséget, olyan palotát veszek magának, Mary, amilyent még álmában se tudna elképzelni! Csupa márvány . . . indiai selymek . . . perzsa szőnyegek . . .

Közelebb lépett a leányhoz és félkarjával átfogta a derekát. Mary torkában elhalt a sikoltás — a borzalom lenyűgözte minden tagját.

— Mióta is a feleségem maga, drága angyalom? — szólt a férfi fojtott szenvedéllyel. — Évek óta már . . . azt hiszem: és még sohase voltunk tíz percig egyedül!

Két kezébe fogta a leány arcát — a kezei jéghidegek voltak — és maga felé emelve, gyönyörködve merengett a csodaszép vonásokon.

— Milyen édes . . . drága maga, Mary! — lihegte elfulladva. — Tudja-e, hogy éjjel-nappal mindig csak magáról álmodom? . . . Nem mondta meg magának az a vén boszorkány?

Mary végre fölocsudott kábult dermedtségéből. Összeszedte minden lelki erejét és energiáját. Gyöngéden eltolta magától a férfit.

— Menjünk ki ebből a szobából — mondta és oly furcsán fátyolos volt a hangja, hogy maga se ismert rá. — Olyan fojtó, nehéz itt a levegő! . . . csak-hogy — tette hozzá mosolyogva: — én nem tudom kinyitni az ajtót . . . Martha engemet is bezárt.

— Ehhez csak erő kell, kedvesem — mosolygott a férfi: — az oroszán ereje és némi ügyesség. Meglátja, hogy rögtön végzek vele!

Lehajolt és a zárt vizsgálta, nézegette.

— A kulcs kívül van a zárban — mondta. — Martha mindig bent hagyja a kulcsot a zárban, mert fél, hogy elveszti.

Megfordult és titokzatosan hunyorgatva, halkabban mondta:

— Valami asszonyféle is van a házban. Halottam sikoltozni. *Maga is hallotta?*

Mary bólintott.

— Hogyne! . . . Én is hallottam. — A hangja reszketett, amint folytatta: — azt hiszem, meg kellene keresnünk, hogy hol van . . . Nem gondolja?

A férfi sokáig szótlánul nézte Maryt. Már megfeledkezett az ajtóról.

— Mit törődöm én azzal a nővel! — mondta. — Nekem csak maga kell: senki más!

Mary elsiklott mellette és egyenesen az ajtóhoz lépett.

— Ha olyan erős volnék, mint maga — terelte a férfi figyelmét ismét az ajtóra — én betörném ezt az ajtót.

Az ügyes fogással — hogy az erejére hivatkozott — Mary el is érte a célját. Mert a férfi hirtelen fölkapta a nehéz széket, melynek lábait nekifordította az ajtónak és két hatalmas lökéssel áttörte az ajtó egyik tábláját. A nyíláson át kinyúlt és sikerült megfordítania a kulcsot a zárban, úgy hogy az ajtó most már nyitva volt.

— Nos, megvan! — mondta diadalmasan. — A magam szobájában is megcsinálhattam volna ezt, de a vén boszorkány nem hagyott bent széket. És még a vaságyat is odasrófoltatta a padlóhoz, hogy meg se mozdíthassam! . . . Cudar vénasszony . . . előbb-utóbb az lesz a vége, hogy megfojtom!

Egészen kitárta az ajtót; a folyosón égett a villany.

— Nézze — mondta, a folyosó vége felé mutatva: — ott van az én szobám.

Nem vette észre, hogy Mary, aki mezitláb volt, nesztelenül elsurrant mellette és már a lépcsőkhöz ért, amelyeken szinte repült lefelé.

— Mary! — üvöltött utána dühösen a férfi: —

jöjjön vissza rögtön! . . . Hová szalad?! . . . Megálljon, hallja! . . .

De Mary vakon rohant lefelé, mit se törődve azzal, hogy még harisnya sincs a lábán és minden ruhája csak az az alsószerkény, amit sebtében kapott föl hálóingére, mikor a férfi betört a szobájába.

— Jöjjön vissza! — üvöltött utána Willie Awkwright.

De Mary már leért a földszintre és kirohant az udvarba. A kapun át kimenekülhetett volna a szabadba, de tudta, hogy ott hamar utolérné a férje s ezért inkább a házban keresett rejtekhelyet, ahol bezárkózhatik. Alig pár lépésnyire lefelé vezető lépcsőt pillantott meg. — Az lesz a pince — gondolta — és már rohant is rajta a sötétségbe. A lépcsők alján ajtó volt, tőre-nyitva. Mary beugrott rajta és reszkető ujjaival tapogatózva kereste rajta a reteszt. Mikor megtalálta, becsapta az ajtót és rátolta a reteszt.

Köromsötétben volt, de mégis megkönnyebbült. A levegő fojtó volt, tele benzín-gázzal és olajjal. És valamerről langyos meleg áradt feléje . . .

— Garázs — gondolta: — talán itt van az az autó, melynek egyik lámpását felvillanni látta, mielőtt lefeküdt . . . És a radiátor még ki se hűlt . . . Tapogatózva ment a meleg irányába és csakhamar bele is ütközött az autóba: végigsimogatta a sárhányót és a koci lakkozott, síma oldalfalait. Közvetlenül az autó mögött széles, nehéz tölgyfából ácsolt kaput talált: ez volt a garázs bejárata. Kereste a kilincset, a zárt, de nem találta — és közben a férje őrvongva döngötte az ajtót, amelyen ő a garázsba menekült!

Roskadózva járta körül Mary a garázst, remegő ujjakkal keresve a villamos kapcsolót a falon és följuggogott a szabadulás örömében, amikor végre megtalálta. Vakító fény árasztotta el a garázst, amint föl-kattantotta a villanyt és most már meg-

látta a garázs kapujának a kilincsét. Odaugrott — lenyomta — és a nehéz kapu lassan kinyílt.

Mary megállt a küszöbön és megegyeszer visszaneézett, hogy elég erős-e az ajtó, amely mögött tombolva őrzöngött a férje. És ekkor meglátott valamit, amitől jéggé fagyott minden csepp vére . . .

Közvetlenül az autó mögött halott ember hevert a földön. Ócska, elnyűtt ponyva volt rádobva, de feje és felső teste szabadon maradt. Félíg lehúnyt pillái mögül mintha őt lesték volna a szürkén csillogó, üveges szemek — úgy hogy Mary borzalmas sikoltással ugrott ki a garázból és rohant föl a lassan lejtősödő úton, ki az országútra.

Húsz lépésre se jutott, mikor a sövény árnyékából hirtelen elébe toppant valaki és megragadta a karját. Mary fölsikoltott és megfogyatkozott erejének utolsó maradványával szilajon küzködött, viaskodott, hogy szabadulhasson.

— Nézze, én nem akarom bántani magát — csitította a támadója... és Mary zokogva, féláljultan dőlt a férfi karjaiba, mert — megismerte Tim Jordan hangját.

XXI. FEJEZET.

Mikor az öntudata pár percre visszatért, Mary csak arra emlékezett, hogy lassan döcögő autóban ül, bő férfikabát van rajta, melynek nagyon hosszú ujjá eltakarta a kezét is és valaki gyöngéden átölelve fogja a vállait . . .

De ez a kép, mint gyorsan elröppenő álom mosódott el emlékezetében s amikor megint öntudatra ébredt, már ágyban feküdt — keskeny, kórházi ágyban — s mellette, ápolónői formaruhában, éltesebb nő ült a széken, szorgalmasan jegyeztetve a térdére fektetett beteglapra . . .

Mary nagyon csöndesen feküdt; meg se moc-cant — és alig lélekezett. Aztán nyílt az ajtó és Tim

Jordan lépett be. Megnézte az óráját, rápillantott az ágyra, de csak akkor vette észre, hogy Mary ébren van, mikor a leány megszólította. Nyomban odasietett hozzá és megnyugtatta:

— A Cottage-kórházban van, Mary — nyugtatta meg. — Nincsen semmi komolyabb baj, kedvesem, csak megrázta a nagy idegroham . . . És hogy van a lába?

Mary elmosolyodott a második kérdésre, mely egyáltalán nem függött össze az elsővel, de mindjárt rájött, hogy Tim nem ok nélkül adta föl a kérdést.

— Nem . . . nem fájnak a lábaim, csak kicsit tüzelnek. Úgy látszik, fölsebesedtek, mikor a köveken szaladtam.

— Azért kérdeztem — magyarázta Tim — mert szeretném tudni, hogy elég erős-e már! . . . A rendőrség nagyon szeretné kihallgatni . . . sok furcsa és rejtélyes dolog történhetett abban a barneti magányos házban.

Mary némán bólintott, majd megorzongva válaszolt:

— Igen . . . sok furcsa és rejtélyes dolog — s a hangja hirtelen elrekedt.

— Elmondhatná most gyorsan, hogy mi történt? Egy órája már, hogy ide hoztam magát s azóta semmihez se foghattunk.

Valóban nem is csinálhattak semmit, mert Cowley, akit Tim telefonon megkérdezett, röviden így válaszolt a helyzetet:

— Hogy Mary Grier megszökött a férjétől, az még nem lehet ok arra, hogy a rendőrség beleavatkozzék a családi viszályba és nyomozást indítson. Ha Miss Grier tud olyan dologról, ami törvénybe ütközik, akkor bemehetünk nyomozni a barneti magányos házba: de máskülönben . . . még ha valóban örült is Willie Awkwright, a hatóság nem járhat

el ellene hivatalosan: kivéve, ha felügyelet nélkül csavargó és rendetlenségeket csinál az utcán.

Mary most már egészen nyugodt volt és világosan, részletesen el tudta mondani, hogyan tört rá a férje és hogyan sikerült neki megmenekülnie. Annyira átélte újra lelki izgalmának gyötrelmeit és minden egyébről megfeledkezett — egészen addig, míg kalandjának elbeszélésében a garázsig jutott. Az izgalmas menekülés leírásában csak itt jutott eszébe a legborzalmasabb részlet, amelyre visszaemlékezve, ijedten sikoltott föl:

— Oh... a halott ember!...

Tim meghökkenve bámult rá:

— Miféle halott ember?!...

— Ott feküdt a földön... irtózatos!

Beletelt jó néhány perc, míg Mary annyira lecsillapodott, hogy mindent el bírt mondani. Ez a ponyvával letakart halott a garázs padlóján több volt, mint egyszerű civódás a házasközök közt s mikor Tim beszámolt róla azoknak a rendőröknek, akiket Cowley elővigyázatból kirendelt a Cottage-kórházhoz, nagyon is komolyan fogták föl a dolgot.

— Lehet, hogy Miss Grier csak rémképeket látott nagy izgalmában — jegyezte meg Tim óvatosan: — de semmi esetre sem árt, ha utána nézünk a dolognak.

Az autó visszavitte őket a kemor barneti házhoz. A rendőrség mindössze annyit tudott róla, hogy két család lakik benne s a földszinten lakó családnak Scrummit a neve.

Tim sokáig és ismételten csöngetett a földszinten, de senkise jelentkezett. Most megnyomta a felső emeletre szóló csengőt, mire hamarosan kitárult az ajtó.

— Ki van itt?... Maga az, Willie?

Tim ugyan nem látta, hogy ki nyitott ajtót, de a hangjáról ráismert.

— Nem ön az ápolónő — kérdezte — aki gondját viseli a fiatal Awkwrightnek?

— De én vagyok — felelte a nő és rikácsoló, érdes hangjában ott reszketett a félelem. — Ön pedig Tim Jordan kapitány, nem? — tette hozzá. — Nem találkozott, kérem a... a fiatal Mr. Awkwrighttel?... Tessék várni kicsit... rögtön gyujtok világot.

Bement a hallba és fölcsavarta a villanyt. A többiek mind utána mentek és Tim látta, hogy az asszony utcai ruhában van, csak nemrég jöhetett haza. Nevetségesen fiatalos kalapját hátratolta a feje búbjára és drága kék-róka nyakbavetője ki volt gombolva.

— Willie nincs itthon — mondta — és Miss Grier... akarom mondani: Mrs. Awkwright szintén elment... Föl tetszenek jönni?...

Mindnyájan utána mentek a szőnyegtelen lépcsőn.

— Nézzék — mutatott a betört ajtóra, mikor fölértek a folyosóra. — Ezt az a fiú csinálta s a jó Isten tudhatja csak, hogy mi mindent művelt még! Azt hiszem, hogy az ablakon tört be Mrs. Awkwright-hez. De... vérnyomokat, szerencsére, sehol se látok.

A fogai vacogtak és Tim látta, hogy halálos rettegésben vergődik.

Lehet, hogy lezuhant az udvarba — folytatta találgatva. — Kopogtam a földszinti lakók ajtaján is, de úgy látszik, hogy nem hallották, mert nem nyitottak ki. Így aztán nem bírtam lemenni az udvarba, hogy szétnézzek.

— Mióta van itthon? — kérdezte Tim.

— Alig tíz perce — mentegetőzött az asszony. — Színházban voltam, tetszik tudni... És a fiú csakis az ablakon keresztül szökhett meg.

Gyorsan átkutatták Willie szobáját, de nem ta-

láltak benne semmit. Mary szobájában Tim összemagoltatta a fiatal leány ruháit és átküldte a kórházba.

— A kórházba? — döbrent meg Martha. — Hát kórházban van?... Talán beteg vagy megsebesült és...

— Menekülés közben találkoztam vele az országúton — felelte Tim. — Idegsohkon kívül, azt hiszem, semmi baj sem érte.

— És Willie... a fiú?... Nem találkozott vele? — kérdezte Martha szorongva.

— Nem láttam — rázta a fejét Tim.

Most lementek a földszintre és bekopogtak a folyosóra nyíló ajtón. De nem kaptak választ: minden csöndes volt odabent.

— A folyosó túlsó végén is van ajtó — szólalt meg Martha. — Azt hiszem, az vezet a garázsba és onnan az udvarba.

De ez az ajtó is zárva volt.

— Legjobb lesz, ha az udvarról próbálunk bejutni a garázsba — vélte Tim.

Előre ment a kapun át s az udvarba jutva a tejtös autó-főljárón sietett lefelé a garázs szárnyas kapujához. Ez is be volt ugyan zárva, de az egyik rendőrőrmester nagy csemó kulcsot vett elő tarso lyából és rövid próbálgatás után sikerült kinyitnia a kaput.


A garázsban nem volt autó, de középen hevert valami idomtalan tömeg, ócska ponyvával letakarva.

— Itt van a halott ember — szólalt meg csöndesen az egyik detektív.

Odament és fölemelte a ponyvát a halott arcáról. Tim Jordan megtorpanva hördült föl és nem mert hinni a szemeinek.

Mary Grier házasságát erőszakosan bontotta föl a Végzet, mert a halott falfehér arca, mely rámeredt Tim Jordanra — Willie Awkwright arca volt!

XXII. FEJEZET.

Jó darabig senki  merte megtörni a dermedt, halotti csöndet.

— Itt valami tévedés lehet — szólalt meg végre egyik detektív. — Ha jól emlékszem, a fiatal hölgy nem azt mondta, hogy... férjét látta holtan a garázsban?

Tim Jordan sóhajtva törülgette verejtéktől csapzó homlokát.

— Nem mondta — felelt — de nem is mondhatta. Mert előadása szerint férje nem is volt a garázsban, mikor ő menekült, hanem a garáznak folyosóra nyíló ajtaján dörömbölt.

Odament ahhoz az ajtóhoz és próbálta kinyitni. Nem volt bezárva. Kitárta tehát és arra a folyosóra jutott, amelyről Mary beszélt neki. Tovább ment rajta és másik ajtóhoz ért: ez is nyitva volt. Fölkattantotta villamos zseblámpáját és belépett a konyhába.

Lew Daney mindig és mindenben következetesen utánozta önmagát. Menekülésének útja mindig ugyanaz volt: a konyhán keresztül jutott a garázsba.

A konyhában csak a tűzhely volt s a gyorsan főzött ebéd maradékai: zsíros tányér, amelyről sonka-tojást ettek kenyér és üres sörös palack. Tim tovább ment a legközelebbi szobába — piszkos, rendetlen helyiség volt — alighanem cselédszoba. Innen néhány lépésen fölért a hallba, melyből három szoba nyílt, rendes polgári bútorokkal s mindegyiken meglátszott, hogy nemrég még laktak benne.

Az egyik szoba különösen érdekelte. Ágy, székek és öltöző-asztal voltak benne. Az asztalon kiömlött rizspor és kicsiny ajak-ruzs, a szobában pedig finom párföm-illat érzett. Itt tehát asszony lakott, aminek további bizonyítékát az egyik szekrény fiókjában találta meg Tim: finom selyemharisnya volt ez. De semmi mást nem talált a szobában.

Tim felgyújtotta a villanyt és beszólította a detektíveket; ketten, vele együtt, gondosan átkutatták a szobát, a harmadik pedig a legközelebbi telefonállomásra ment, hogy jelentést tegyen a Scotland Yardnak.

A legtüzetesebb kutatás is csak annyi eredménnyel járt, hogy Tim az ebédlő pohárszékének egyik rejtett zugában revolver-töltényeket talált: egész dobozzal, amely azonban még ki se volt nyitva. Átadta a dobozt egyik detektívnek s ekkor eszébe jutott Martha, aki odafönt maradt az emeleten. Fölküldte hozzá az egyik detektívet, hogy jelentse meg, mit találtak, — de a detektív azzal jött vissza, hogy az öreg asszony eltűnt — seholsem találja.

— Neken úgy rémlett, Jordan kapitány, hogy az öreg hölgy is lejött velünk a garázsba — mondta a detektív — és most eltűnt. Lehet, hogy a garázs ajtaján surrant ki, amely most nyitva áll, pedig háttározottan emlékszem, hogy becsuktam, mikor bejöttünk.

Nemsokára megjött a rendőrorvos, akit a detektív telefonjelentésére küldtek ki. Rövidesen megvizsgálta a halottat és megállapította, hogy közvetlen közelből, hátulról lőtték le. Két golyót ereszített bele a gyilkos.

Közben megérkezett Wheeler is, a Scotland Yard kiküldöttje. Rövid tanakodás után előadta teóriáját, melyet részben Tim is helyesnek fogadott el.

— Két embert gyilkoltak meg itt ma éjjel — magyarázta Wheeler. — Az egyik az volt, akinek holttestét Miss Grier akkor látta a garázsban, mikor ő a férje elől menekült. Ez a halott tehát nyilvánvalóan nem volt... de nem is lehetett Miss Grier férje, aki még élt, amikor Miss Grier kirohant a garászból: hiszen ő dörömbölt a garázs ajtaján.

— Megtaláltam a két golyót is, mellyel a gyilkos megölte Willie Awkwrightet — folytatta Wheeler. — A garázsba nyíló ajtónak azon a felén furódtak a

fába, amelyen Willie Awkwright dörömbölt. Úgy látszik, hogy a gyilkost felbőszítette, vagy nyugtalanította ez a zaj; egyszerűen az őrzőgő fiatalember mögé lopózott tehát és kétszer hátra lőtte... Másik áldozatát pedig magával cipelte, mikor az autón megszökött.

— De ki volt az a másik áldozat? — kérdezte Tim Jordan.

— Meg kell találnunk — felelte Wheeler — és meg is fogjuk találni.

— Az asszonnyal együtt?

— Miféle asszonnyal? — ütődött meg Wheeler.

— Nyilvánvaló, hogy Mrs. Daney is itt volt a házban — mondta Tim. — Valószínűleg fogolyként őrizte itt a férje, abban a szobában, ahol megtaláltam a harisnyáját, az ajak-rúzsát és láttam öltözőasztalán a kiszórt rizsport.

Wheeler alaposan átvizsgálta ezt a szobát is és elgondolkozva esővált a fejét.

— Semmi nyomát nem látom itt a dulakodásnak vagy erőszaknak — mondta. — Az ágy rendszeren meg van vetve, a szekrények üresek... aki tehát elment innen, kényelmesen, sietség nélkül, gondosan csomagolt. Az öltöző-asztalon hagyott ajak-rúzs régi, csaknem teljesen elhasznált csont, a selyemharisnya pedig lyukas, szemétre való.

— Bizonyára többször mosták már — vélte Tim — s ha rajta van a mosó-intézet jelzése, ennek a nyomán talán meg lehetne állapítani, hogy kié volt?

— Maga nem sokat foglalkozhatott nőkkel, Jordan kapitány — mosolygott Wheeler — különben tudhatná, hogy nagyon kevés nő küldi mosó-intézetbe a selyemharisnyáit. Mi már tudjuk, hogy női harisnyákból sohase lehet megállapítani a személyazonosságot.

Wheeler másnap korán reggel hallgatta ki Maryt. A leány már teljesen kiheverte az éjszakai

idegsokkot és nyugodtan hallgatta meg a férje náláról szóló hírt. Arra a kérdésre, hogy nem a férje volt-e az a halott, akít a garázsban holtan látott a földön, határozott nemmel felelt:

— Hogyan lehetett volna ő?... Hiszen éppen az ajtót akarta rámtörni!

— De hátha cserbe hagyja az emlékezete? — faggatta Wheeler. — Az idegsokk néha képtelen tévedéseket szuggerál az embernek!

— Nem, nem — rázta a fejét Mary. — Tisztán és világosan emlékszem a halottra: mintha most is itt feküdne előttem. Egészen más férfi volt.. nem Mr. Awkwright.

Az autót is csak hiányosan tudta leírni, de azért mégis fontos volt, amit mondott. Mert, amióta fogoly volt a barneti magányos házban, minden nap nagyon korán kelt és idejének legnagyobb részét az ablak mellett töltötte el. A szörnyű éjszakát megelőző reggelen, a kora hajnali órákban pompás Rolls-kocsit látott kisuhanni az udvarból... de lehet, hogy nem is az udvarból jött, mert ő csak azt látta, hogy a fal mögül bukkanik föl s aztán eltűnik az országúton.

— Rolls-kocsi? — ismételte Tim elgondolkozva. — Ez a márka nagyon ismerősen hangzik... Nem nő ült a volánnál?

— A vezetőt nem láttam — felelte Mary.

— Nem ugyanez az autó állt a garázsban tegnap éjjel? — kérdezte Tim.

— Erre se mernék megesküdni — rázta a fejét Mary.

— Pedig körülbelül bizonyos, hogy csakis ezt láthatta ott — vélte Tim — és ez a kocsi tegnap reggel is csak a garászból kerülhetett az országútra.

— Nem vagyok benne bizonyos — ismételte Mary habozva.

— És... nem látta, hogy visszatért a garázsba?

— Ha csak nem ez volt az a kocsi, melynek lámpáját föl villanni láttam tegnap éjjel, mielőtt lefeküdtem — tévovázott Mary.

De még valamit tudott mondani az autóról, ami szintén fontos volt. A kocsinak hátsó ajtaja — az utas-szakasz egyik ajtaja — nem volt becsukva, mintha sok podgyász lett volna benne s e miatt nem lehetett volna bezárni. Reggeli hat és hét óra közt látta: nagyon szép, elegáns autó volt — mintha vadonatúj lett volna.

Tim biccentett a fejével Wheeler felé.

— Mrs. Daney kocsija. Ismerem az autót: Skóciában láttam.

Wheeler idegesen dobolt az asztalon.

— Bár előbb megmondta volna ezt, Jordan kapitány! — szólt türelmetlenül. — Rögtön elrendelem volna az általános garázs-razziát. Talán még most se késtiünk ol, mert valószínűleg beállították alahová a kocsit. És nem olyan sok „pompás“ Rolls-Royce szaladgál Londonban, hogy ne lehetne megkérdezni éppen ezt az egyet... Még csak azt mondja az, Miss Grier: nagyon sietett az a kocsi?

— Nem... nem mondhatnám.

— Hm — csóválta a fejét Wheeler — ez megint illeene mond annak, hogy az a nő menekült vagy szökni akart. Inkább úgy látszik, hogy... Nem látta a podgyászt?... Nem emlékszik rá, hogy... hogy terjedelmesebb batyu lehetett? — fordult Maryhez.

— Lehetett batyu is, meg más is — felelte Mary. — Csak annyit mondhatok, hogy nagyon terjedelmes volt és nem lehetett miatta becsukni az ajtót.

Marthát már rádión körözte a Scotland Yard és valamennyi napilap felszólította, hogy azonnal jelentkezzék a főkapitányságon. De sok remény nem volt rá, hogy Martha szót fogad. Tim már érdeklődött boldogult Awkwright ügyvédjénél és megtudta, hogy a fiatal Awkwrightnek bankszámláján mindig

jelentékenyebb összeg volt és tegnap Martha majdnem az egészet fölvette. Összesen nyolcezer fontot: s ebből a pénzből egyetlen egy pennyt sem találtak az agyonlőtt fiatalember zsebeiben, de az egész házban sem.

Mind ennek tetejében semmiféle értékes holmi nem maradt a házban. Úgy látszott, hogy Martha már régen készülődött a gyors eltűnésre, ha nem sikerülnek a tervei.

Az ügyvéd sok mindenről informálta Jordan kapitányt.

— Az a nő alaposan megszedhette magát, amíg a fiatal Awkwrightet ápolta, — mondta. — Az öreg Awkwright... amilyen fukar volt egyébként: époló bőkezűen szórta a pénzt, mihelyt a fiáról volt szó. Mivel határozottan állította, hogy a fia nem örült, hanem csak idegbeteg, teljesen szabad kezet adott neki, hogy azt tegye az anyjától rámaradt tekintélyes örökséggel, ami jól esik neki. És Martha sok mindenre rávette az eszelős fiút, akit bizonyára alaposan meg is kopasztott. Ezért nem is hiszem, hogy előkerül. Én sokszor figyelmeztettem az öreg urat, hogy nem okos dolog, sőt egyenesen káros, hogy ez az „idegbeteg“ fiatalember ily nagy összegekről szponálhat: de ő hallani se akart erről, mert ez úgy tűnhetett volna föl, hogy ő maga se hiszi épelméjűnek a fiát...

Tim nagyon fáradt volt, mikor délután hazament a Carlton-szállóba. Gyorsan megfürdött és éppen le akarta eresztetni az ablak-függönyöket, hogy lefeküdjék, mikor kopogtak az ajtaján. Távíratot hoztak neki. Unottan bontotta föl, de meghökkenve olvasta el kétszer is, mintha nem hinne a szemeinek.

Párisból jött, Mrs. Daney küldte és csak ennyi volt benne:

„Holnap érkezem. Szeretnék találkozni Önnel“.

XXIII. FEJEZET.

Másnap délután betáncolt hozzá, pompásan kiöltözve és oly otthonosan, mintha régi ismerősét látogatná meg, akitől csak tegnap vált el.

— Mondja: nem aggódott miattam, mikor a minap éjszaka föltelefonáltam álmából? — kérdezte mosolyogva.

Egyenesen a tükör elé ment és kacéran, tetszelegve nézte magát benne.

— Tudja: Lew szörnyen féltékeny — folytatta könnyedén — mert véletlenül találkozott egyik régi udvarlómmal. És az is nagyon bántotta, hogy gyakran találkozom önnel.

Tim inkább kíváncsian, mint „elbájolva“ nézett rá és közömbösen kérdezte:

— Ez a Lew, ha nem csalódom, az ön kedves férje... nem?

— Eltalálta! — bólintott Mrs. Daney. — Persze, nagyon dühös volt, mikor megtelefonáltam magának, hogy Severnben vagyok és magam is érzem, hogy nem lett volna szabad ezt tennem. De borzasztóan meg voltam ijedve. Lew elveszti az esztét, ha féktelen dührohama rájön. Csak az a szerencse, hogy hamarosan megbékül.

— Talán a severni telefonálás miatt tartotta fogásban önt a barneti magányos ház földszintjén? — csapott le rá Tim hirtelen.

Az asszony megütődve nézett Timre és nem felelt néhány pillanatig.

— Ne beszéljen badarságokat — mondta aztán. — Dehogyan is voltam fogságban! Szabadon járhatam-kelhettem és mehettem ahová jól esett.

— És, persze, örömeiben sikeltözött? — pirított rá Tim kíméletlenül.

Az asszony összeszorította száját, mely egyenes vonalba feszült.

— Maga álmodik! — vont a vállát unott

mezeulattal. — Annyira nem voltam kogságban, hogy a magam jószántából utaztam el néhány napja...

— Egész pontosan: tegnapelőtt — vágott a szavába Tim ridegen. — Éppen csak annyi ideje volt, hogy Párisba érkezve, sürgönyözhetett nekem, aztán rögtön visszafordult és ma reggel ért Londonba... Most pedig szeretném, Mrs. Daney, ha tudna mondani valamit arról a két halotról.

— Micsoda... két... halotról...? Megint új találós mese?

Keze, mely az asztalon pihent, megremegett, mikor rekedten folytatta:

— Nem értem, hogy miről beszél.

— Arról a két halott emberről a garázsban — felelte Tim nyugodtan és élesen figyelte a nő arcát. — Az egyik eltűnt, de a másikat megtaláltuk: a fiatal Awkwright volt.

Az asszony rémült álmélkodása meggyőzte Timet, hogy nem tud semmit.

— Igazán nem tudom, hogy miről beszél — tiltakozott szenvedélyesen.

— A barneti házban... illetőleg a ház garázsában két halott ember volt — ismételte Tim. — Az egyik, ahogy mondtam, eltűnt; a másik a fiatal Awkwright volt.

— Soha színét se láttam annak a... hogy i mondta?... barneti háznak! — erősítette a nő szenvedélyesen.

Timet meglepte az asszony vakmerősége, de önkénytelen elismeréssel adózott gyors eszejárásának, hogy rögtön föltalálta magát. Csakis Tim tudta, hogy megfordult abban a házban: de Tim csak egyetlen tanu volt s ez nem elég bizonyíték. Mivel pedig soha senkise látta őt a barneti házban: egyáltalában kapcsolatba se lehetett hozni őt a kettős gyilkossággal.

— Autótúrán voltam a kocsimmal — magya-

rázkodott tovább a nő — mindjárt az összezőrrenés után ott hagytam Lew-t Severnben. Aztán pedig Párisba mentem... de nem tegnapelőtt, ahogy ön mondja, hanem jó néhány nappal korábban.

Tim elmosolyodott.

— Annyi bizonyos, Mrs. Daney, hogy gyorsan vált az esze, — felelte Tim elismerően. — De elfeledi, hogy percről percre meg tudjuk állapítani, hogy mikor és merre járt severni kirándulása óta. Így hát azt is tudjuk már, hogy tegnapelőtt indult Párisba a barneti házból... Okosan tenné hát, ha megmondaná, hogy ki volt az a halott ember, aki eltűnt a garázsból?

Az asszony kinézett az ablakon; az arca most már nyugodt és mozdulatlan volt.

— Mondjon el róla mindent — kérte Timet: — imádom a borzalmas eseteket!... Azt mondja, hogy az egyik a fiatal Awkwright volt: az eszelős, nem?... És a másik?

Látszott rajta, hogy nagyon szeretné tudni a részleteket, — mindent, — de mesterien szűnlelte a közömbösséget. A két halott ember nyilvánvalóan izgatta, egyúttal azonban meg is rémítette.

Tim előtt világos volt, hogy a nő semmit sem tud a két halotról, — se arról, hogy kiesoda és miért gyilkolta meg őket — s a kettős gyilkosság alighanem az után történt, amikor Mrs. Daney már elutazott a barneti házból. Lehet, hogy a kettős gyilkosság előzőleg nem is volt benne abban a tervben, amely miatt Lew Daney, meg a felesége meghúzódtak a barneti házban és Lew-t csak a kényszerűség vitte rá a büntettre.

— Megijesztettem talán? — kérdezte, remélve, hogy a nő majd elszólja magát.

De csalódott, mert Mrs. Daney lassan ingatta a fejét:

— Engem nem lehet megijeszteni, — mondta — és különben se hiszek magának. Maga is csak...

„kopó“ és... bocsásson meg: a kopók szeretnek hazudni.

— Miért sikoltozott a barneti házban? — kérdezte Tim hirtelen.

Az asszony válaszra se méltatta, mintha nem is hallotta volna a kérdést.

— Talán verte önt a férje? — faggatta tovább Tim kíméletlenül.

Mrs. Daney hirtelen Tim felé fordult, mindkét szeme összeszűkült s a hangja nyers volt, mikor felelt:

— Ha bárki verni próbálna, nem sikoltanék, hanem ölnék!... Elhiheti, hogy nincs bennem angyali türelem! És a türelem, különben is: a szamarak erénye... Nos, megmondja már, hogy ki volt a másik halott?

— Igazán nem tudom, — rázta a fejét Tim: — hiszen mondtam már, hogy eltűnt! Remélem, hogy ön majd segítségemre lesz... Volt még más férfi is a házban?

Mrs. Daney nem felelt a kérdésre. Némi habozás után ezt a föltevést kockáztatta meg:

— Hátha a fiatal Awkwright gyilkolta meg azt a másikat? Az a fiú örült... ezt jól tudja ön is!... És bizonyára tudja, vagy legalább sejti azt is, hogy ő szúrta le Jelfet?

Mrs. Daney idegei nyilván drótkötélből vannak, — gondolta magában Tim, aki egyre hiúz-szemekkel vizsgálta a nő arcát és észrevette, a magára erőszakolt nyugalom álarca alatt is, hogy a garázs rejtélyes halottja erősen izgatja. Más irányban próbálkozott tehát, hogy elszólásra bírja az asszonyt és vontatva szólalt meg:

— Az előbb azt mondta, hogy féktelenül féltékeny az ura... igaz?

De megint csalódott — sőt egyenesen lovat adott az asszony alá, aki kapva-kapott a kérdésen, hogy a maga utcájába csalja Timet.

— Hogy Lew féltékeny volt-e? ... Hát nem mondtam már az imént?... Különösen féltékeny volt arra a fiataalkori imádómra, akiről már szoltam. Tudja: annak idején férjhez is mehettem volna hozzá.

Merően nézte az asztalt, kerülve Tim tekintetét és Tim sejtette, hogy azért teszi ezt, mert készül valamire, amihez fokozott lelki erő és — arcátlanság kell. Meg akarván előzni ezt, egészen más térre terelte a beszélgetést és egyszerre csak azt kérdezte:

— Ismeri Harry Stonet?

Mrs. Daney meglepetve tekintett föl:

— Harry Stonet, az „Inas“ gondolja?... Hogyne — bólintott — ismerem, persze. De miért kérdezi? Sokszor találkoztam vele: nagyon régi, kedves barátom. És... érdekes: éppen ő az, akire Lew oly szörnyen féltékeny.

— Találkozott vele Londonban? — kérdezte most Tim és szúrós szemmel nézte a nőt.

Mrs. Daney megpróbált szembe nézni Timmel, de nem bírta állni a fürkésző tekintetet és lesütötte a szemét.

— Igen — mondta — találkoztam vele egyszer-kétszer. Tegnapelőtt levelet is kaptam tőle. Beteg, szegény. Lew elfogta a levelét és rémes jelenetet csinált miatta.

— Hát Harry, az „Inas“ beteg?... Ugyan ne mondja! — ingerkedett Tim.

— Beteg bizony, — ismételte Mrs. Daney. — Azt is írta, hogy óriási vagyont örökölt és hogyha esetleg meghal, rengeteg pénzt hagy reám.

— Talán az egész örökséget? — érdeklődött Tim.

Az asszony gyorsan, lopva, gyanakvó szemmel nézett rá és habozva felelt:

— Nem tudom, hogy mit és mennyit, mert csak azt írta, hogy sokat. Lew majdnem örjögött, mikor elolvasta a levelet. Egyre azt hajtogatta, hogy ez az ember nem hagyta volna rám egész vagyonát, ha...

ej, hiszen tudja: hogyan gondolkoznak a Lewhoz hasonló emberek a nők és férfiak közt lehetséges barátságról!... Én voltaképpen csakis azért jöttem önhöz, hogy tanácsot kérjek, mert nem tudom, hogy mit tegyek. Ön tapasztalt, okos ember, ismeri a törvényt is: nekem pedig, tudom, jó barátom... bizonyára helyes útra igazít tehát.

Kinyitotta a tarsolyát, hosszú borítékot vett ki belőle és átadta Timnek.

— Ezt küldte nekem Harry Stone és kért, hogy őrizzem meg, vagy adjam át az ügyvédeknek... Lesz oly szíves és elolvassa?

Tim átvette a borítékot és közben egyre merően nézte az asszonyt, akinek azonban egyetlen arcizma se mozdult meg. Az okmány mindössze néhány sor volt. Harry Stone azt írta benne, hogy: *„Halálom esetén minden ingó és ingatlan, vagy bármi más néven nevezendő vagyonomnak egyetlen és általános örököséül Millicent Jane Lessfordot nevezem meg...”* És az okmány szabályszerűen alá volt írva.

— Kicsoda ez a Millicent Jane Lessford? — kérdezte Tim föltekintve.

— Én vagyok, — felelte Mrs. Daney, szemrebbetés nélkül, határozottan.

Tim még egyszer megnézte az okmányt.

— Miért nem Mrs. Daney néven szerepel ön az írásban? — kérdezte.

— Mert nem az a törvényes nevem, — felelte Mrs. Daney hidegen.

— Szóval Lew Daney nem törvényes férje örökös? — bólintott Tim és gondosan megnézte Harry Stone meg a két tanu aláírását.

— A két tanu közül az egyik a takarítónő, a másik pedig a házmester felesége, — magyarázta Mrs. Daney.

Harry Stone olvashatóan írta ki egész nevét a kacskaringót is kanyarított alája. Nagyon jellegzetes aláírás volt és Tim, akinek jó emlékezőtehetsége

volt a kézírások elraktározására, rögtön ráismert Harry Stone aláírására, melyet azon a jegyzőkönyvön látott, amit akkor vettek föl és irattak alá vele, mikor különböző szabálytalanságok és visszaélések miatt fegyelmi úton elbocsátották a rhodesiai rendőrség kötelékéből. Az aláírás teljesen azonos volt.

— Nem lehetetlen, hogy csakugyan Harry Stone írta, — ugratta Tim a nőt.

— Ó, egész bizonyosan ő írta! — mosolygott Mrs. Daney. — Szegény fiú!

— És mi történt vele?... Hová lett?

— Azt már igazán nem tudom, — rázta a fejét Mrs. Daney. — Arról nem ír. De tudom, hogy nagyon nyomta a lelkét valami.

— Hát beszélt vele? — tört rá Tim hirtelen.

— Hogyne! — bólintott Mrs. Daney. — Két nappal ezelőtt együtt voltunk. Tulajdonképpen ezért mentem Párisba. Onnan aztán együtt jöttünk haza.

— Harry talán azért jött vissza, hogy fölvegye az örökségét? — kérdezte Tim.

— Szó sincs róla! — felelte Mrs. Daney. — Két súlyos bűnügyben is körözik és rögtön becsukták volna, ha jelentkezik. Esze ágába se jutott, hogy egyenesen belerohanjon a hekusok karjaiba. Meg akarta várni, míg elévülnek az ügyei.

Tim várt, hogy hátha mond a nő még valamit, de úgy látszott, hogy Mrs. Daney már lezártnak tekinti az ügyet.

— Ön tehát azért jött haza, — szólalt meg Tim, — hogy törvényesnek és érvényesnek ismertesse el ezt az okmányt, amely szerint, ha bármi érné Harry Stonet, minden földi javát ön örökli?

— Ez a dolog csak beszélgetésünk során vetődött föl... és, ha emlékszik: egyenesen ön említette Harry Stone nevét, — felelte Mrs. Daney, kihívó daccal vetve föl a fejét.

— Szóval önből legott dúsgazdag asszony lesz, mielőtt Harry Stone meghalt, — mondta Tim, visz-

szabadva az okmányt az asszonynak. — Én most már csak szegény Lew Daneyt sajnálom.

— Sajnálja? — csattant föl a nő hevesen. — Miért sajnálja?... És miért volna Lew szegény?

— Mert éppen akkor vesztí el bájos és hűséges feleségét, amikor ez a megbecsülhetetlen asszony mérhetetlen vagyont örököl... De most jut eszembe: okosan tenné, Mrs. Daney, ha benézne a Scotland Yardra; néhány kérdésre szeretnének választ kapni öntől.

Mrs. Daney becsukta tarsolyát és megvesztegető mosolygással kelt föl a székről.

— Ez egyáltalában nem izgat, -- mondta. -- Már évek óta legkedvesebb szórakozásom, hogy ötleteket adjak a Scotland Yard taplófejű hekusainak.

XXIV. FEJEZET.

Mikor Mrs. Daney elment, Tim sokáig ült elgon dolkozva a szobában. A nő nem is sejtette, hogy Tim csaknem egész előéletét ismeri. A Scotland Yardor ugyanis mindent tudtak róla.

Még sohasem ítélték el, bár többször megfordul már a törvény előtt és hajszálon mult, hogy be nem zárták. Tíz évvel ezelőtt — még pedig komoly ügyben — az Old Bailey esküdtszéke elé került és csak fiatalos szépsége, bámulatos képmutatása mentette meg a súlyos börtönbüntetéstől, mert a jószívű esküdteket jól színlelt ártatlanságával és vakmerő tagadásával megtévesztette. De Scotland Yard meg volt győződve a bűnösségéről s ettől fogva mindig szemmel tartotta.

Általában senkisé sem sejtí, mily nagy gonddal és körültekintéssel örködík, vigyáz és nyomoz a Scotland Yard minden olyan esetben, amelyhez a gyanúnak csak az árnyéka is tapad. Nem frázis, hanem valóság az, hogy a londoni rendőrség „ezerszemű

Argus“, melynek figyelmét semmi sem kerüli el. Néha egészen jelentéktelen — de szokatlan — körülmények vezetnek igen bonyolult bűnügyek kibogozására és még olyan véletlen jelenségek is, aminő például a szürke nadrág és zöld felöltő, döntő fontosságú nyomok lehetnek a sötétben tapogatózó detektíveknek.

Harry Stone — az Inas — aktacsomója attól fogva kezdett vastagodni, amióta Harrynak nyakába szakadt a milliós örökség és a rendőrség lázasan kereste. A rengeteg összehordott és többé-kevésbé értéktelen adat között — egész véletlenül — nagyon fontos lett a „szürke nadrág és zöld felöltő“ fölbukkanása Harry Stone hollétének kinyomozásában.

A ruhatisztogató háziszolga a hotelben, ahol Stone eltűnése előtt lakott, a hotel titkára, a liftes boy, a portás, sőt a telefonoskisasszony is, — mind habozás nélkül és határozottan emlékeztek a szürke nadrágra és zöld felsőkabátra... Igenis: Harry Stone járt ebben a szokatlan s éppen ezért feltűnő viseletben.

Taxisoffőr is akadt, aki emlékezett a furcsa színkeverékre: a hampstead-heathi rendőrorszem pedig — mintha csak tegnap történt volna! — most is látta a sarki lámpás alatt állni a szürkenadrágos és zöld-felsőkabátos gentlemant, noha már jó idő eltelt azóta. És végül önkéntes vallomástételre jelentkezett bizonyos Jackie Black nevű rab, aki nemrég került be a wandsworthi fegyházba, valami betöréses lopás miatt.

— Honnan tudhatna valamit ez a nyomorult! — vonta föl a vállát bosszúsan Cowley főfelügyelő.

De aztán eszébe jutott, hogy minden fegyház igazi melegágya a pletykának, hírhordásnak: és nem történik valamire való esemény az alvilág életében, amit, szinte nyomban — mintha rádió adná hírül — meg ne tudnának a fegyházakban.

Kihallgatták tehát a fegyencet és vallomásának rövid foglalatja ez volt:

Mikor a betörés után kiosont a meglopott házból, magányos férfit pillantott meg az első mellékutcában. A férfi, úgy látszott, vár valakit — a betörő az első pillanatban azt hitte, hogy detektív és nagyon megijedt tőle — de amint meglátta a betörőt, rögtön a legközelebbi ház sövénye mögé osont. Eközben elsurrant az utcai lámpás alatt és a betörő látta, hogy szürke nadrágot és zöld felöltőt visel... Nem sokkal aztán autó jött arra, lassan dőcögve, a lámpásai félig leoltva; a soffőr megállt, mire a sövény mögül előjött a szürkenadrágos, zöldfelöltös férfi és beült a soffőr mellé. A kocsi aztán elvitte őket, a betörő hallotta, hogy élénken beszélgetnek, de a motor berregése miatt egyetlen egy szót sem értett a beszédjükből... Annak a gentlemannak, aki a kocsira várt, nem volt se botja, se podgyásza.

Cowley telefonált a Carlton-szállóba és megkérte Tim Jordan kapitányt, hogy látogassa meg. Rövid bevezetés után előterjesztette mind az adatokat, melyeket a Scotland Yard összeszedett Harry Stone-nak arról a napjáról, amelyen utoljára látták... Amit ezzel kapcsolatban mondott Cowley, nagy elégtétel volt Jordan kapitánynak, aki sohase birta elfeledni és megbocsátani a Scotland Yardnak, hogy mily mereven és állig begombolkozva utasították vissza szolgálatait, melyeket a Fokvárosból Londonba érkezve, azonnal följajánlott az angol rendőrségnek.

— Önre bízom ezt az ügyet, Jordan kapitány — mondta Cowley — mert ön adta kezünkbe az első fonalat, melyen elindulva, kibogozhatjuk a rejtélyes esetet... Kövesse most, kérem, Harry Stone utolsó útjának állomásait. Pontosan tudjuk az órát és percet, mikor kifizetvén számláját, otthagya a

fogadót. Kézitáskáját magával vitte, és kinyomoztuk azt a pályaudvart, melynek podgyászraktárába beadta megőrzésre. Innen Hampstead Heathre ment, majd később a Highgate-telepre... Tíz óra harminckét perckor ült be Lew Daney autójába, azon a ponton, melyet kereszttel jelöltem meg.

Cowley elővette London környékének nagyméretű térképét és megmutatta rajta a megfelelő pontot.

— Itt ült be Daney kocsijába Harry Stone — folytatta — s az autó rögtön tovább ment. Tizenegy óra két perckor egy kései moto-ciklis látta az autót, jóval messzebb, leállítva az út szélén.

Ezt a pontot is megmutatta Cowley a térképén és az x mellett kicsiny, kékre festett, szabálytalan alakú kör volt.

— Ez a kék folt — magyarázta Cowley — jókora tó: kedvenc kiránduló helye a week-endező londoni kispolgároknak. Lehet bérelni evezős és motoros csónakokat, nagy ünnepeken pedig csónakversenyeket is tartanak a tavon... Jóval éjjel után — s itt Cowley a c betűvel jelzett pontra mutatott — ismét látták az autót ezen a helyen... de akkor már csak egyedül ült benne a soffőr. Ez a pont, ahogy látja, a Welwyn-elágazás és a Hampstead-országút keresztezésének metszőpontja és igazán különös véletlen, hogy a keresztezésnél posztoló rendőr figyelme ráterelődött az autóra.

— Itt ugyanis — folytatta Cowley — az út erősen lejtősödik s éppen akkor nagyon csúszós volt, mert az eső fölázta a talajt. Az autó meglehetősen sebességgel jött és alighanem nem vette észre, hogy a rendőr tilosra állította a jelzőt. A másik útról ugyanekkor szintén autó fordult be a főútra s mivel a jelzőkészülék „szabad” utat mutatott, az összeütközés szinte elkerülhetetlennek látszott. De a „mi” autónk hirtelen oldalt kanyarodott s egyúttal oly erősen fékezett, hogy a kocsi megállt... illető-

leg teljesen megperdült saját tengelye körül és pontosan arra volt fordulva az eleje, amerre menni akart. A rendőr feléje ment, hogy fölírja szabálytalan hajtás miatt, de mielőtt odaért: a soffőr hirtelen rákapcsolt a legnagyobb sebességre és szempillantás alatt eltűnt az éjszakában. A rendőr megesküdött, hogy az autónak nem volt utasa, egyedül csak a soffőr ült benne; az utasával tehát... történt valami, és ez... csakis e helyen történhetett.

Cowley ismét a tó mellé rajzolt keresztre mutatott és folytatta:

— Ha mindezek az adatok kezünkben lettek volna nyomban az eset után, hamarosan rátehattük volna kezünket a gyilkosra. De akkoriban senki se kereste Harry Stonet, senki se jelentette be az eltűnését és csak azóta nyomozzuk, mióta azt a rengeteg vagyont örökölte. Ennek alig van 8–10 napja és... mit gondol — mosolygott Cowley — elég szép munkát végzett a Scotland Yard e rövid idő alatt?

— Leveszem előtte a kalapomat, sir! — bólintott Tim, szinte elismeréssel. — És, ina nem vagyok túlkíváncsi: vannak-e további nyomok is?

— Egyelőre állunk — rázta a fejét Cowley kedvetlenül. — A Scotland Yard hatásköre nem terjed túl Nagy-London környékén s kénytelenek vagyunk a szomszédos kerületek kapitányságaira bízni a további kutatást. A menekülő autót kinyomozni, szinte lehetetlenség, mert ha elérte a nagy északi országutat... pedig ezt még azon az éjszakán elérhette: akkor elvész a nyoma abban a rengeteg autóforgalomban, mely éjjel-nappal lebonyolódik Angliának ezen a legfontosabb útvonalán.

Összehajtogatta a térképet és betette a tokjába, aztán csöndesen mondta:

— A Daney-házaspár nagyon meg lehet szorulva pénz dolgában, ha a nő most előáll Harry Stone „hiteles” végrendeletével... ami pedig nagyon kockázatos lépés.

— Lehetetlen, hogy nincs pénzük! — csodálkozott Tim. — Hiszen Daney rengeteg vagyont rabolt össze a bankokban!

— Ebül gyült szurdék, ebül vész el — vonta meg a vállát Cowley. — A zsákmány egy részét ki kellett adni a cinkosoknak, a többi részben elment az asszony költekező életmódjára és Lew Daney fantasztikus búvóhelyeinek berendezésére. Ami még maradt, az mind elveszett... Legnagyobb részét megtaláltuk a barneti házban; a severni házban fölfedeztük a garázs alatti pincét és több mint száz-ezer fontot találtunk a gépfegyverrel együtt és majdnem ugyanennyit szedtünk össze Clench House-ban is, úgyhogy alig maradt egyebük, mint a német márkák, azokon meg nem tudnak túladni.

— És mi lesz a legközelebbi lépés? — kérdezte Tim kíváncsian.

— Hogy meghúzzuk hálóval azt a tavat — felelte Cowley komoran — s azt hiszem, hogy nagyon utálatos valamit fogunk ki rövidesen.

Az „utálatos valami“ azonban nem került elő se holnap, se holnapután — sőt egyáltalában nem is a rendőrség látta meg először, hanem valamelyik motoros klubnak nagy verseny-csónakja kavarta föl a tó fenekéről. Borzalmas volt a már oszlófélben szétmálló halott — de szerencsére csak egy pillanatra bukkott föl s nyomban elmerült megint — úgy hogy a csónakban ülők hallani se akartak arról, hogy megnézzék, mikor a rendőrség végre fölszínre hozta.

XXV. FEJEZET.

Tim Jordan visszament a Carltonba és valósággal elkábította, hogy minden gyanúja ily pontosan beigazolódott. Utközben volt ideje még arra is, hogy benézzen abba a szanatóriumba, ahová a Cottage-kórházból átvitte Maryt. De alaposan megijedt,

mikor meghallotta, hogy Mary nincs otthon és csak akkor nyugodott meg némileg, mikor a gondnok megmondta, hogy a Scotland Yard egyik emberével ment el.

Alighogy hazaért, Cowley kopogtatott be hozzá.

— A mi nyomozásunk körülbelül holtpontra ért — mondta. — Mit gondol: tudja Mrs. Daney ennek a rejtélyes ügynek minden részletét?... Én azt hiszem, hogy nem tudja. De az elmúlt héten kellett valami nagyon furcsa dolognak történnie, amit én csak sejtek, de Mrs. Daney alighanem tud róla.

— Beszélte vele? — kérdezte Tim.

Cowley gúnyosan vállat vont:

— Csak nem gondolja, hogy valóban ott lakott, ahol önnek mondta?... Szó sincs róla! Bujkál valahol, de reménylem, hogy rövidesen elcsíphetjük. Bár adtam volna fölhatalmazást önnek, hogy letartóztathassa, amikor önnél járt! De ez már elmúlt és sajnálom, mert nehéz lesz a nyomára akadni.

— Megtalálni ezt a nőt, akit majdnem minden detektív ismer?!...

— A nehézség ott van, hogy Lew Daney... repül: saját gépmadara van — felelte Cowley. — Igaz, hogy „elméletben“ ellenőrzi minden repülőteret és repülőgépet egész Angliában. De minden tágasabb mező, ahol van valami bódé, alkalmas repülőtérnek: könnyű, kétüléses repülőgépeket pedig épp úgy lehet venni, minden nehézség nélkül, mint kis autókat és motoros bicikliket, sőt már a „használt gépmadarak“-nak is rendes piacuk van. És ne feledje, hogy a Dower Clyde Bankból rabolt zsákmányban jó csomó francia pénz is volt s ezeknek a bankjegyeknek a számát nem tudjuk. A bank adatai szerint körülbelül húszezer fontra becsülhetem ezt az összeget, ami elég sok pénz. És lehet, hogy közben csinált is valahol betörést, amelyről még nem tudunk.

— Szóval azt hiszi, hogy Lew Daney most repülőgépen jár? — kérdezte Tim.

— Egész bizonyosan — jelentette ki Cowley határozottan. — Különben hogyan mehetett volna ki Angliából és térhetett volna vissza Párisból Mrs. Daney, hogy a detektívek észre ne vegyék? Az utat, rendes körülmények közt, vasúton és hajón tehetette volna meg, de a dower-calaisi átkelő forgalmat oly szigorúan ellenőrzik a parti detektívek, hogy Mrs. Daney semmi esetre se csúszhatott át észrevétlenül. Két doweri detektív látásból ismeri, a folkestonei ellenőr meg éppen le is akarta tartóztatni néhány év előtt, mert az volt a gyanú, hogy részese annak a betörésnek, amely miatt Lew Daney kénytelen volt Afrikába menekülni... Szó se lehet tehát arról, hogy Mrs. Daney vasúton és hajón járta volna meg az utat Párisba és vissza; kell tehát lennie: ha nem is éppen London környékén, de valahol Angliában olyan repülőtérnek, ahol repülőgépet tart Lew Daney. És ezt akarjuk megtalálni.

Búcsúzáskor még ezt mondta Cowley és pedig nagyon komolyan:

— Ha józanul gondolkodik, Jordan kapitány és szeretne sokáig élni és nyugodtan meghalni: fogadja meg tanácsomat és lámpagyújtás után soha ne menjen ki az utcára... Ne feledje, hogy Lew Daney halálos gyűlöletének elszántságával tör az ön életére!

A küszöbön Tim megállította a detektív-főfelügyelőt:

— Meg akartam látogatni Miss Griert a szenátoriumban...

— És nem találta ott! — szakította félbe Cowley. — Hát igen: én rendeltem el, hogy hozzák be a fiatal hölgyet... Miért ráncolja a homlokát? — folytatta mosolyogva. — Eszem ágában sincs, hogy letartóztassam Miss Griert; de mivel láthatott valamit a barneti házban és... mondjuk: Lew Daney

félhet attól, hogy Miss Grier a szembesítéskor esetleg ráismer: a fiatal hölgyet is ugyanaz a halálös veszedelem fenyegeti, mint önt. Ezért hozattam be a városba; új lakása: 307, Welbeck Street és a ház előtt állandóan, fölvaltva őrködnek a detektívek.

Tim Jordan némán, de melegen szorította meg Cowley kezét.

Rögtön aztán, hogy elváltak, szaladt Maryhez. A fiatal leányon már alig volt nyoma a sok testi-lelki szenvedésnek, amelyen átesett. Mosolyogva fogadta Timet, aki nagyon örült, hogy ilyen jó színben látja, amire Mary csöndesen jegyezte meg, hogy azért néha még rájön az a szorongó érzés, mely a barneti házban foglalta... Tim tehát, noha nagyon szeretett volna megtudni egyet-mást erről a titokzatos házról, nem mert kérdezősködni róla, ellenben Mary maga hozta elő a dolgot.

Elmondta, hogy soha nem látott senkit a földszinti lakók közül és Martha se beszélt róluk soha. Csak egyszer hallott valami női sikoltást — ami inkább dühös rikácsolás volt — s ez megegyezett Mrs. Daney elbeszélésével: hogy nem félelmében, vagy fájdalomában sikoltott, hanem dühösen kiabált. Tim visszaemlékezett a szavaira:

— „Ha bárki verni próbálna: nem sikoltanék, hanem... ölnék!”

— Igen — ismételte Mary — nem ijedt sikoltás, hanem dühös kifakadás volt...

Beszélt aztán a férjéről is, akinek váratlan halála inkább megdöbbsentette, mint elszomorította.

És csöndesen, nyugodtan mondta el ennek a különös házasságnak történetét.

— Végzetszerűen kikerülhetetlen volt — sóhajtott. — Következménye és büntetése annak, hogy hetven fontot loptam Mr. Awkwrighttól.

Hallgatott néhány pillanatig, s aztán fojtott keserőséggel folytatta:

— Előzőleg megkértem Mr. Awkwrightet, hogy

adja kölcsön ezt a pénzt, mint előleget. Nagyon könnyörögtem neki, de ridegen megtagadta. Pedig kellett a pénz... égetően kellett! Szegény édes anyám kétségbe ejtő helyzetben volt. A végrehajtó fölírta mindenünket és anyám kis házára is ki volt már tűzve az árverés, a hűgomat pedig haza akarták küldeni a nevelő-intézetből, mert két hónapja nem fizettük már a tartásdíját. Nem akarom vádolni a halott Benjamin Awkwrightet, de az a meggyőződésem, hogy szívtelen tervszerűséggel szorított, lökött a kísértés felé. Azelőtt soha, sehol sem hagyott előttem szabadon pénzt. Attól fogva azonban, hogy elmondtam neki anyám szörnyű helyzetét, lépten-nyomon találtam pénzt az írómappában, az íróasztal fiókjában, a háztartási naplóban és... és amikor szegény édesanyám végső szorultságában „térden állva“ könyörgött segítségért sürgős táviratban, akkor végre... igen... megtántorodtam és elkövettem a... azt az aljasságot.

Két nehéz könnyecsepp szántott végig Mary arcán a néma csöndben.

— A fájdalom elvette az eszemet — folytatta aztán. — És Awkwright úgy lesett rám titokban, mint ahogy a pók lesi a hálójába került legyet... Alig tettem borítékba a hetven fontot, máris kereste a pénzt és nyomban rám tört: nyíltan megvádolt, hogy én vettem el!... Nem tehettem mást: vissza kellett adnom a pénzt és a rákövetkező néhány órában átszenvedtem az elkánhozottak minden kínját. Már láttam, hogy börtönbe zárnak, édesanyám pedig dologházba kerül, mint fölbújtó... És késő délután följánlotta a... „menekülés“ útját. Elmondta, hogy egyetlen egy fia van, aki beteg és feleségre van szüksége. Hűséges hitvesre, aki társa legyen és ápolója... csak ez kell. Nekem ujság volt, hogy egyáltalában van fia.

— Megmondta legalább nyíltan, hogy ez a fiú örült? — kérdezte Tim.

Mary keserűen rázta a fejét.

— Nem, még csak nem is célzott rá! Mindössze annyit mondott, hogy beteg és én csak akkor ébredtem a szörnyű valóságra, mikor az esküvőről hazajöttünk...

Megint csönd lett néhány pillanatig, míg Mary legyűrte fölháborodását.

— Nem mondom — folytatta aztán — hogy két kézzel kaptam Mr. Awkwright ajánlatán, de nem volt más utam: ezért rögtön beleegyeztem. Nem voltam ugyan egészen tisztában a beleegyezés óriási jelentőségével, mert csak arra gondoltam, hogy megmenthetem az anyámat... Íme, ez az én házasságomnak szomorú története, amihez még csak azt kell hozzátennem... és ez Mr. Awkwright érdeme, hogy 4–5 percnél hosszabb időre sohasem hagyott egyedül a fiával. Ő tudta, hogy van is rá oka: én pedig ösztönszerűen rettegtem a fiától, aki közveszélyes gyilkos volt, ahogy ön is tudja. Ezért tartotta mellette az apja Marthát, mint ápolónőt s akárhol lakott is Mr. Awkwright, a szomszédságában mindig volt valami kisebb ház, ahol a fia lakott, Martha felügyelete mellett.

Mikor a rendőrség végre kihalászta a Hampstead-beathi tóból a halottat, az ujságok csak pár soros rendőri hírben számoltak be arról, hogy ismeretlen — valószínűleg öngyilkos — férfi hullájára akadtak a tóban, akinek személyazonosságát még nem állapították meg. Szürke, mindennapi hír volt, amely fölött elsiklottak az olvasók, mert a közérdeklődést teljesen lefoglalta a szenzációs „garázs-rejtély“ a két titokzatos halottal, amelyek közül az egyik nyomtalanul eltűnt... Valamelyik dús fantáziájú riporter kapcsolatot keresett az öreg Awkwright és fia tragikus halála között s a többi ujságok kapva kaptak az ötleten, melynek lehetőségeit és részleteit szélteben-hosszában megtárgyalták.

Tim útközben, hazafelé, olvasta ezeket a dolgokat a déli ujságokban s mikor vissza érkezett a Carltonba, már ott várta Cowley sürgős üzenete, hogy látogassa meg a Scotland Yardon. Tim, természetesen, rögtön odahajtatott.

— Olvassa ezt! — fogadta Cowley és bezárt asztalfiókjából táviratot vett elő. Ostendeben adta föl Crimms, a Scotland Yard ottani kirendeltségének főnöke.

Tim mohó kíváncsisággal és egyre növekvő álmélkodással olvasta a táviratot:

„Ma reggel hét órakor halott embert találtak a homokparton Westende és Nieuport között. A halál oka: revolverlövés közvetlen közelből s a fegyver a halott mellett feküdt, a keze ügyében. A zsebében talált okmányok s egy levél tanúsága szerint valószínűnek látszik, hogy a neve Harry Stone...

— Harry Stone, az „Inas“? — horkant föl Tim elképpedve.

— Harry Stone, az „Inas“ — ismételte Cowley mogorván. — Pompásan rendezte a Gondviselés, nem? Pont akkor hal meg ez a Harry, mikor Mrs. Daney megkapja a végrendeletet, melyben Stone rátestálja egész örökségét!... Hosszú levelet is találtak a halott zsebében... Maga Harry Stone írta, sajátkezűleg és... talán mondanom se kell, hogy ez a levél... Kapaszkodjék meg a széken, fiatal barátom: ez a búcsúlevél Mrs. Daneynek szól!

Idegesen nyomta meg asztalán a csengőt és utasította a belépő rendőrt:

— Kérdezze meg Smith felügyelőt, hogy legépezték-e már azt a levelet, melynek szövegét Crimms diktálta a telefonba a belga partról?

Mindketten hallgattak, mikor a rendőr kiment. Majd Tim szólalt meg:

— Hát ez a vég! — és füttyentett.

— Ez a vég — ismételte Cowley is és bólintott.
— Alig várom már, hogy olvashassuk azt a levelet; csak nagyjából tudom, hogy mi van benne: de most legépelik az egészet... Mondja csak, Jordan kapitány: emlékszik még Johnny Timere?

— Oh, hogyne! — kiáltott föl Tim. — Ez volt az a fickó, akivel ön itt ebben a szobában tanácskozott, hogy hogyan juttathatná Lew Daneyt a rendőrség kezére... nem? És megállapodtak abban is, hogy hol és mikor találkoznak?

— Ezt a találkozást azonban elmulasztotta — legyintett Cowley. — Hazug, ravasz fickó volt, mint a hozzá hasonló „mószorolók“ általában, akik nagy leleplezésekkel állítanak be ide s aztán kiderül, hogy 80—90 százaléka tiszta hazugság annak, amit mondanak.

Az ajtón kopogtak s a szolgálattevő rendőr behozta a géppel írt levélmásolatot, amit Cowley az imént sürgetett. A felügyelő föltette pápaszemét és olvasni kezdte:

„Drága szívem“...

Ez, természetesen, Mrs. Daney — magyarázta Timnek, aztán tovább olvasott:

„Végtelenül sajnálom, hogy oly sok kellemetlenséget kell okoznom magának, de nem bírom tovább az életet, amely örök szenvedés maga nélkül, kedvesem! Tudom, hogy maga hű a férjéhez és tisztelem, becsülöm is ezért: de a hosszú és reménytelen várakozás teljesen összetörte a szívemet. Nemrég, ahogy maga is tudja, nagy vagyont örököltem és már elküldtem magának egyetlen végrendeletemet, amelyben minden vagyonomat önre hagyom. Reményilem, hogy sokkal több és jobb hasznát veheti, mint én...

— Itt most — folytatta Cowley, végigfutva a levélen — rövid és romantikus, de teljesen hazug frázisokban írja meg az életregényét és az embertelen rendőri zaklatást, mely fokról fokra lejjebb sodorta a bűnözés lejtőjén. Ha érdeklő fölolvashatom.

— Nem vagyok kíváncsi a hazugságaira — legyintett Tim. — Más semmi sincs?

— De van még rövid utóirat is... ez mintha önnek szólna. Figyeljen csak!

„Tanácsolom, hogy látogassa meg Tim Jordan kapitányt, aki valamikor a rhodesi rendőrségben szolgált. Fogadja meg, amit mond, mert Jordan kapitány talpig becsületes ember és — bár nagyon szigorúan elbánt velem Dél-Afrikában — én azért nem haragszom rá, sőt tisztelem, mert mindig igazságos volt.”

— Hogyan köszönjem meg neki ezt a kései elismerést? — nevetett Tim.

Cowley gondosan bezárta asztalfiókjába a gépen írt lapot.

— Most már csak az utolsó, de legizgatóbb fölvonás következik — mondta: — de remélem, nem hoz kellemetlen meglepetéseket.

— Ilyesmiről talán csak nem lehet szó? — támaszkodott Jordan kapitány.

— Ne felejtse el — szólt Cowley komolyan — hogy Lew Daney hangulata most olyan lehet, mint az üldözött és sarokba szorított fenevadé. Egy vagy több gyilkosság nem igen állítja meg az útjában, ha ennek árán szabadulhat a kelepceből. A revolveres banditák életfilozófiája mindig ugyanaz: *„Az embert csak egyszer akasztják föl, akárhányszor gyilkol is”*... És mivel már besötétedett, majd detektívvel kísértetem haza.

— Ez igazán fölösleges — tiltakozott Tim. — A Whitehallnál kapok bérautót...

— A bérautó majd idejön önért — vágott közbe Cowley és megnyomta az asztalán a csengőt. — És, amíg a bérautó előáll, ön itt marad nálam Egyáltalában nem akarok kockáztatni semmit. Ön most hazamegy a Carltonba, gyorsan megebédel és a Victoria-pályaudvaron találkozunk. Az éjjeli gőzössel átmegyünk Ostendébe és kibogozzuk ezt az utolsó rejtélyt, mely egyformán izgat mindkettőnket.

XXVI. FEJEZET.

Mire Tim hazaért a Carltonba, a Pálma-kert már zsúfolva volt vacsorázó vendégekkel. A liftes fiú fölvitte a folyosóra, amelyre a szobája nyílt, alig tíz-tizenöt lépésnyire a lifttől. Kinyitotta a szalon ajtaját és belépve, gépiesen nyúlt a villamos világítás csapjához. Fölcsavarta — és a csap kattant — de a láng nem gyúlt ki. Megpróbálta a másik — a nagy csillár — kapcsolóját is: de az is csak tompán kattozott.

— Alighanem kieggett a biztosíték — vélte Tim.

Átment hálósobájába, ahol az ágya mellett szintén volt kapcsoló. Már odaért és éppen föl akarta csavarni a csapot, mikor a folyosóra nyíló ajtó — amelyen át még némi világosság beszűrődött a folyosóról — hirtelen becsapódott... Valaki bejött a szobába.

Tim rögtön hátra nyúlt nadrágzsebébe, de mire megmarkolta a revolverét két fehér lángnyelv hasított bele a koromsötétségbe. A lövések dörrenése szédítően fülsiketítő volt és Tim érezte, hogy valami élesen belecsípett a fülébe és — noha fájdalmat nem érzett — mikor odakapott... nedves lett a keze.

Mire előrántotta revolverét, irtózatos ökölcsepás érte az arcát, amelytől nekitántorodott a falnak. Csak egy szempillantásig kábult el — és nyomban nekiugrott támadójának.

Nem látott semmit a sötétben; vakon és elkeseredetten viaskodott az ellenfelével, aki nem az öklében reménykedett. Amikor az ütéstől a falnak esett, Tim kiejtette kezéből a revolverét és most, a küzdelem hevében, igyekezett kitapogatni a lábával, hogy hová eshetett a fegyver.

Elvesztve egyensúlyát a szilaj lendületben, mellyel nekiugrott támadójának, rázuhant a kályhaellenzőre, mely recsegve-ropogva tört darabokra. Ebben a pillanatban az, akivel dulakodott — kiszabadulva Tim markából — vaktában rálőtt kétszer és nagy ugrásokkal menekült a lakosztályból, melynek ajtaját becsapta maga mögött.

Tim lihegve tápáskodott föl, tántorogva ment át a szalonba s mikor tapogatózva megtalálta az ajtót, kibukdácsolt a folyosóra. A szobapincér, mikor meglátta Timnek véres arcát, úgy megrémült, hogy csaknem elejtette a nagy ezüst-tálcát, melyen a vacsorát vitte valamelyik vendégnek.

— Gyujtson itt világot! — hörögte Tim rekedten és a szobájára mutatott.

A szobapincér letette a tálcát és berohant a szobába. Szerencsés véletlenből éppen azt a lámpást próbálta fölgyújtani, mely a kis asztalon állt a szalon sarkában. Ez rögtön kigyult — az egyetlen lámpa volt, amelyből a gyilkos elfelejtette (vagy nem ért rá) kicsavarni a körtét — és Tim most már bele-nézhetett a tükörbe.

Az arca csupa vér volt, egyik füléből, egészen fönt, hiányzott egy körömnyi darabka, a halántéka fölött mély bőrrepedés volt — ezt akkor kapta, mikor nekizuhant a kályhaellenzőnek — és ez a selet erősen vérzett, de, ahogy Tim rögtön látta, nem volt veszedelmes.

A hajsza nyomban megindult a vakmerő gyilkos után. A szobapincér látta, mikor kijött Tim lakosztályából: kifogástalan estélyi ruhába öltözöt gentleman volt és világos felöltőjét a karjára vetve

kényelmesen ment a lépcsőn lefelé. Cilindert viselt és az első lépcsőfordulónál megállt — cigarettára gyújtani!... A földszinten már nem tűnt föl senkinek: az elegáns, estélyi ruhás férfiaknak egész tömege fordul meg naponta a Carlton éttermeiben. Valószínű, hogy a bandita a Pálmakerten át ment ki a Pall Mallra, ahol aztán eltűnt a nagy ember-forragságban.

A hirtelen előhívott orvos kimosta és fertőtlenítette Tim sebeit és megnyugtatta, hogy nincs komoly baj, de ajánlotta neki, hogy rögtön fekdjék le. Tim ehelyett azonnal telefonált Cowleynek és beszámolt neki a támadásról.

— Vártam valami ehhez hasonlót — mondta a főfelügyelő. — Könnyelműség volt, hogy egyedül ment haza és nem engedte meg, hogy valamelyik emberem elkísérje. De most már látom, hogy... akár akarja, akár nem: rendőri felügyelet alá kell helyeznem önt.

— Eső után köpönyeg, kedves főfelügyelő úr! — nevetett Tim. — Az a bandita bizonyára úgy elszelelt, hogy Londonban már bottal üthetjük a nyomát.

— Ne nagyon bizakodjék ebben! — intette Cowley komolyan. — Az a fickó eddig már tudja, hogy ön még él: pedig neki épp ennek az ellenkezője az életérdeke! Az ő nyakának biztonsága követeli az ön halálát, Jordan kapitány!

És Cowley aggodalma nem volt üres agyrém. Tim gyorsan megvacsorázott, becsomagolta kis kézitáskáját, bérautót hozatott és a Victoria-pályaudvarra hajtatott. Az autó megkerülte a Trafalgar Squaret, átment az Admiralty Archen és félúton volt a Mallen, mikor hatalmas fekete autó vágott elébe és nekiszorította Tim autóját a gyalogjáró szegélyének. A taxisoffőr dühösen káromkodott és ráfeküdt a fékre, hogy föl ne kelljen szaladnia a gyalogjáróra.

Alighogy a taxi megállt, a fekete autó sofförje mégyszer egymásután belőtt a taxiba — s mielőtt a megriadt járókelők és az odarohanó rendőr közbelephettek: a nagy fekete autó hirtelen előrelelendült és több, mint száz kilométeres sebességgel elvágta-tott a Buckingham-palota felé!

Csodával határos véletlen volt, hogy Timet nem érte golyó, ellenben azt a mótorkerékpárost, aki közvetlenül Tim autója mögött ment, elgázolta a nagy autó és a szerencsétlen eszméletlenül hevert vérében a földön; bár ő maga nem sebesült meg életveszélyesen, a mótorkerékpárja darabokra tört.

Az őrszemes rendőr, természetesen föl akarta tartóztatni Timet, hogy jegyzőkönyvet vegyen föl vele az esetről, de a rendőr még el se kezdhetette a kihallgatást, mikor polgári ruhás detektív tört át a tömeg gyűrűjén és halkán magyarázott neki valamit. A rendőr beleegyezően bólintott, mire a detektív odament Timhez és megnyugtatta:

— Minden rendben van, Jordan kapitány. Én a Scotland Yard embere vagyok s az volt ez a szegény mótoros rendőr is, akit a bandita elütött. Cowley főfelügyelő rendelt ki bennünket az útvonalra, hogy ne tévesszük szem elől önt egy percre se és még vagy féltucat kollégám vigyáz önre innen egészen a Victoria-pályaudvarig.

A késedelem miatt Tim alig néhány perccel a vonat indulása előtt érkezett meg az állomásra, ahol Cowley már idegesen várta. Mihelyt a vonat kigördült az állomásról, Tim azonnal elmossa veszedelmes kalandját.

— A barátunk nem nagyon okos, de bizonyos, hogy jól dolgozik — mondta Cowley. — Az is bizonyos, hogy nincs ezen a vonaton, melynek minden utasát ellenőrizték a detektívjeim. De igazán nem lepne meg, ha várna bennünket Ostendeban... vagy esetleg már Doverben is.

Mikor másfél órával később megérkeztek Doverbe, Cowley rögtön magához kéréte a Scotland Yard embereit, akik éjjel-nappal figyelik ezt a kikötőt: de egyik se jelenthetett semmi gyanusát.

De Cowley még se volt nyugodt. Amint a gőzös kiért a kikötőből, közelebb húzódott Timhez és hal-
kan megszélelt:

— Nem bírok szabadulni valami rossz lidércnyomástól. Gonosz előérzetem van... Mondja, Jordan kapitány: magát sohase gyötörte rossz előérzet?... Ne mondja, hogy nem: úgyse hiszem el!

— Mondja meg hát: mi az? — biztatta Tim.

— Magam se tudom! — vonta föl a vállát Cowley. — Csak érzem, hogy most kezdődik a véres színjáték utolsó felvonása és az a fickó, akit le akarunk fogni, a fületlen gombnál is kevesebbre becsüli az én életemet vagy a magáét. És... akármily furcsának találja is... bár az állásomnál fogva hivatalosan „nem szabad“ félnem: mégis erősen érzem és tudom, hogy van feleségem és családom, akik bizonyára nagy megtiszteltetésnek tartják majd a pompás temetést, melyet a rendőrség rendez nekem... de ugyanakkor ráébrednek arra is, hogy ez bizony sovány kárpótlás a jó férj és a gyöngéd apa elvesztéséért.

— Ön most tréfál! — szolt Tim szemrehányóan.

— Félig-meddig igen — bólintott Cowley és végigsimította a homlokát. — De az nem tréfa, hogy sok bajt és veszedelmet kell még megúsznunk, mielőtt rátehetjük a kezünket Lew Daneyre... ha ugyan egyáltalában rátehetjük. Nehéz lesz kibújni a hálóból... nehéz: de nem lehetetlen. Sürgönyöztem Poiceart főkapitánynak és minden nagyobb parti város rendőrségének Dunkerquetől Ostendeig, hogy figyeljenek meg minden repülőgépet, különösen éjszaka. Tudom ugyanis, hogy a két város közt legalább huszonöt-harminc olyan terep van, mely kiválóan alkalmas leszállásra a repülőgépeknek. Ami

természetes is: hiszen az egész partvidék egyenletes, síma homok és három órákor már kezdődik az apály, tehát a tenger se veszélyezteteti a leszállást. Ha tehát Lew Daneynek cinkosa van ideát, akkor ma éjjel könnyen átrepülhet Belgiumba s a cinkosa nyomban visszarepülhet a géppel Angliába, még jóval napkelte előtt. De az se baj, ha nincs cinkosa: miután leszállt a gépről, egyszerűen a tenger felé fordítja az orrát és elindítja a mótort. A gépmadár egyenesen bele-rohan a tengerbe, ott fölrobban és maradványait eltakarítja az apály...

XXVII. FEJEZET

Még nem hajnalodott, mikor a hajópincér föl-keltette Timet, mert közeledtek Ostendehez. Nedves, ködös idő volt s a nedves hideg szinte csontig át-járta az embert. A rakodó-parton ácsorgó emberek-nek körülbelül a fele belga detektív volt és köztük állt Poiccart főkapitány is, aki meleg barátsággal üdvözölte Cowleyt. Régi barátok voltak már s a há-ború alatt sok érdekes fogást csináltak együtt.

— Csaknem kétségtelen, hogy a halott öngyil-kos volt — kezdte Poiccart, mindjárt a dologra térve. — Azt, hogy hol és mióta lakott Ostendeben, nem bírtuk kinyomozni, de már jó ideje tartózkod-hatott itt, mert találtunk a zsebeiben egy régi „*Indépendance Belge*” számot és ugyancsak régi francia újságot is...

— Amelyeket könnyen megvehetett Londonban is — vonta föl a vállát Cowley. — Minden esetre na-gyon ügyes fogás, de... nem meggyőző. Megvan a revolver?

— Hogyne, a hivatalomban — felelte Poiccart. — Gondosan megvizsgáltattam a szakértővel; a re-volver töltéskamrájából egyetlen egy golyó hiány-zik és a szakértő véleménye szerint, ez ölte meg a

halottat. Egyelőre nem mondhatok többet, mert: szót fogadva az ön óhajlásának, hogy ne mozgassuk meg a halottat, részletesebben meg se vizsgálhattuk. Még most is ott fekszik a parti homokon, ahol ráakadtunk s állandóan detektívek vigyáznak rá, hogy senki a közelébe ne férhessen. Csak ujjnyomatait vettük le, ahogy ön kívánta: és ezek is a hivatalomban vannak, ahol szívesen látom az urakat.

— Azt hiszem, hogy nekem is megvannak a halott ujjnyomatai... itt, a táskámban — mondta Cowley — és aligha csalódom...

De nem szólt többet, egészen addig, amíg Poiccart szobájában elébe nem tették az állítólagos öngyilkos ujjnyomatait. Ő is elővette táskájából a Londonból hozott ujjnyomatokat és egymás mellé tette a két lapot. Tim Jordan, akinek volt némi gyakorlata az ujjnyomatok jellegzetes vonalairól, azonnal látta a két ujjnyomat teljes azonosságát.

— Ahogy sejtettem: az azonosság kétségtelen — dörmögött Cowley — ebben vita se lehet! . . . De nem hittem volna, hogy ez a fickó ennyire ostoba. Hát sohase hallott az ujjnyomatok csálhatatlanságáról, vagy azt képzelte, hogy a rendőrség elég ügyes lesz és könnyedén napirendre tér a gyanús öngyilkosság fölött, meg se vizsgálva a személyazonosság kétségtelen bizonyítékait?... Ha valóban Lew Daney az értelmi szerzője ennek az orgyilkosságnak, akkor... nos, igen: csalódtam benne, mert túlbecsültem észbeli képességeit!

— Hát ön szerint nem öngyilkosság? — kérdezte Poiccart izgatott érdeklődéssel.

— Szó sincs róla! — rázta a fejét Cowley határozottan. — Ismétlem: közönséges orgyilkosság, amelyet azonban... nem Belgiumban követtek el. Ugyanezt a halottat már látta egy fiatal hölgy is: akkor egy barneti ház garázsában feküdt...

Mihelyt teljesen kivilágosodott, mindnyájan kiementek autón a homokos tengerpartra, ahol még

ugyanúgy hevert a halott, ahogy a rendőrség ráakadt. Cowley kis ideig szótlanul nézte, aztán megcsóválta a fejét:

— Így pusztult el szegény öreg Johnny Time — mondta csöndesen. — Jelentéktelen kis tolvaj volt és még sokáig élhetett volna, ha nem kábítja el a „nagy játék“, amelyen hamarosan rajta vett. Közvetlen közelből lőtte agyon a gyilkos, bizonyára abban az autóban, amelyben aztán a barneti garázsba vitte. Onnan repülőgépen hozta át a gyilkos, miután lelőtte a fiatal Awkwrightet... és, hogy megtévessze a rendőrséget, ráhúzta Harry Stone szürke nadrágját és zöld felöltőjét. Igaz, hogy az ujjnyomatokról megfélemedezett, de azért nagyon furfangosan eszelte ki és hajtotta végre tervét.

Most hirtelen Poiccarthoz fordult:

— Nem figyeltek meg idegen repülőgépet a balga parton? — kérdezte.

— Egyetlen egyet se láttunk — felelte Poiccart. — Hajnali három óra óta állandóan figyelték őrszemeim a partokat. Hallottak ugyan motorbúgást, de nagyon magasán, a repülőgépet ellenben, még ha leszállt is valahol, nem látták sehol. Ha véletlenül az alacsonyabb homokparton szállt le, akkor még nyoma se maradt, mert a dagály hullámai elsöpörték a keréknyomokat. De lehet az is, hogy embe-reim az éjszakai német repülő-posta berregését hallották, mely a part mentén megy és csak Zeebrug-génél kanyarodik a szárazföld fölé.

Miután Poiccart intézkedett a halott elszállítá-sáról, Cowley és Tim visszamentek a szállóba, ahol Cowley két szobát bérelt.

— Most Mrs. Daney jelenése következik — mondta Cowley gúnyosan — de kérdés, hogy való-ban föllép-e a színpad?...

Nemsokára megjötték repülő-postával a londoni reggeli lapok, amelyekben Tim érdeklődve olvasta

a hampsteadi tóból kihalászott halottról szóló érdekes leírást. A rendőrség maga adott róla hivatalos közleményt az újságoknak, melyek óriási szenzációvá fújták föl a rejtélyes esetet, kiemelve azt az izgalmas részletet, hogy a rendőrség minden erőfeszítése hiábavaló volt, a titokzatos halott személyazonosságát nem bírták megállapítani... Pedig gyilkosság történt — tették hozzá — mert az áldozatot két golyó ölte meg és már halott volt, mikor gyilkosa a tóba dobta...

Cowley többször telefonált Londonba ezen a délelőttön és kétszer-háromszor tanácskozott a belga rendőrtisztekkel is. Tanácskozásainak eredményét közölte Timmel.

— Lew Daneynek sehol semmi nyoma Londonban és az a repülőgép, melynek berregését a belga detektívek hallották hajnalban, nem a német repülő-posta volt. A gyanús repülőgép valamivel hajnali két óra előtt repült el Margate fölött és a parti ellenőrzés éppen akkor vizsgálta fényszórókkal a szemhatárt. Ez a gépmadár is belekerült a fényes zónába, de nyomban kisiklott belőle és eltűnt. Anynyit azonban megállapított róla az ellenőrzés, hogy nem hivatalos gépmadár: nem utas-szállító és nem is repülő-posta, hanem magántulajdon, amelynek se származási helyét, se repülő-terét és garázsát nem ismerik. Nem lehetetlen, hogy csempész-gép, aminő rengeteg sok jár-kel mostanában Angliából Belgiumba, Hollandiába, Franciaországba és vissza: leginkább selymet, divatekket és parfümöt csempésznek... Miután az angol parti őrség határozottan kijelentette, hogy sem ez a gyanús, sem semmiféle más gépmadár nem érkezett a kontinensről Angliába ma éjszaka: értse meg, fiatalember, hogy egyáltalában nem szabad kódorognia Poiccart csatlósainak kísérete nélkül... mert Lew Daney itt bujkál valahol a környéken és ádáz elszántsággal tör az ön életére!

A délutáni dagály aztán megfejtette a titokzatos gépmadár rejtélyét. Halászok jelentették a rendőrségnek, hogy körülbelül másfél mérföldnyire a parttól repülőgépet vetnek a homokra a dagadó hullámok. A part szinte egyenletesen lejtősdött azon a helyen és érthető volt, hogy a parton fölfelé torló hullámverés fokozatosan lökte egyre föllebb a repülőgépet, amelyet gazdája valószínűleg apály idején szalasztott bele a tengerbe.

Poiccart azonnal intézkedett, hogy vontató-gőzzel próbálják szárazra húzni a repülőgépet, ami a halászok segítségével rövidesen sikerült is.

A repülőgép motorja teljesen ép volt — magának a gépnek is csak annyi baja volt, hogy egyik csavarszárnya letört — és a szakértő véleménye az volt, hogy gazdája szándékosan irányította a gépet a tengerbe, félgázról dolgozó motorjának segítségével. Ezt a föltevést megerősítette a tüzetes nyomozás, mely megállapította a homokban a gép futószervezetének korrózióját, mely lefelé vezetett a lejtőn a tengerbe.

Sokkal fontosabb volt ennél az, amit Tim Jordan fűdőzött föl, mikor alaposan megvizsgálta a repülőgépet. Az ülés alatt, egészen a fenéken, az olajos törőrongyok között, kis bőrtokot talált. Mikor feltörték a varrat, aranyba foglalt apró toilettékészlet volt benne — Mrs. Daney monogrammjával.

— Így hát mindketten ideát vannak — csóválta a fejét Cowley elkomolyodva. — Csak azt nem értem, hogyan jöhettek át mindketten ezen a kis gépen, ha csak . . . Mrs. Daney is nem ért a repüléshez és Lew Daney már előbb itt volt.

— Elférhettek rajta ketten is, — vélte Tim — hiszen Lew Daney akkor is másodmagával volt, mikor a halott Johnny Timet áthozta.

Érthető volt az is, hogyan felejtette Mrs. Daney a kis tokot a repülőgépben. Valószínűleg

használta utazás közben és elfeledte visszatenni ékszeres dobozába, mikor pedig megérkezve kiszálltak, a nagy sietségben nem is jutott eszébe, hogy keresse és különben is inkább csak nagy ékszerdoboz volt a fontos.

Most aztán gőzerővel indult meg a nyomozás. A háromszoros gyilkost és feleségét — aki valószínűleg bűntársa is volt — kereste a belga rendőrség egész hadserege. Minden fogadó, szálló, penzió, sőt kiskocsmá is megkapta a hivatalos értesítést, hogy azonnal jelentse, ha idegen, ismeretlen és gyanús házaspár kopogtat szállásért . . .

— Meglehet, hogy már nincsenek belga területen, — tündött Cowley — mert félóra alatt jó gépkocsi átviszi őket a németalföldi határon. De nekem az az érzésem, hogy itt bujkálnak valahol körülötünk. Most már különben sem menekülhetnének innen: minden vonatot és hajót szigorúan ellenőriz a rendőrség, a határállomásokra pedig kettőzött őrség vigyáz.

Közben Poiccart közölte a befutott jelentéseket. A hollandiai határállomás közölte, hogy egyetlen egy kocsi se ment át Németalföldre, amelyet — és utasait is — személyesen ne ismertek volna a határőrök; ugyanez a jelentés érkezett a francia határállomásról is. Brüggeből is megjött a jelentés: senki idegen, aki gyanús, nem érkezett a városba. Ellenben Brüsszel . . . ez nagy város volt — főváros — melynek idegenforgalmát nehéz volt ellenőrizni.

— Még egy napig itt kell maradnunk — jelentette ki Cowley. — Sürgönyben kértem a kiadatási okmányokat és ma éjszakára várom, hogy megérkeznek.

Vacsora előtt Tim kiment sétálni a tengerpartra és részben mulatott, részben bosszankodott azon, hogy vagy féltucat detektív sűrög-forog körülötte s az ostendei derék polgárok — akik persze mind személyesen ismerték a detektíveket — meg voltak győ-

zódve arról, hogy Tim veszedelmes gonosztevő, akit azért követnek nyomon a detektívek, hogy meggátolják, ha esetleg szökni akarna.

Együtt vacsorázott Poiccart-ral és Cowleyvel, főnt a kis szalonban, mely Cowley hálósobája mellett volt. Közben — mivel éjszakára itt kellett maradniuk — Tim is bérelt két szobát — nappalit és hálósobát — ugyanabban a fogadóban.

Mivel a fürdő-szezon még nem kezdődött meg, csak egy-két nagyobb hotel volt nyitva, ami — így mondta Poiccart — megkönnyítette a vendégek ellenőrzését. Sok ellenben a magánpenzió, amelyeket ugyan szintén kötelezett a rendőrség a szálló-vendégek bejelentésére, de ezek bizony, leginkább kényelem-szeretetből, vagy hanyagságból, gyakran csak napok múlva jelentették be vendégeiket.

Tizenegy óra volt, mikor Poiccart elbúcsúzott angol kollégáitól és Cowley nyomban lefeküdt, Tim pedig leült kis szalonjában és levelet írt Marynek. Már félig el is készült vele, mikor úgy rémlett neki, hogy halk, surranó neszt hall a folyosón. Rögön fölállt és feszülten figyelt... ismét hallotta a neszt — a folyosó parkettje megreccsent az óvatos lépés nyomására.

Tim láujjhegyen ment át a szobán, az ajtónál eloltotta a villamos lángot, aztán — egyik kezében revolver, a másikban elektromos kézilámpás — hirtelen fölrántotta az ajtót, megnyomta a kézilámpás gombját és rávilágított a küszöbön álló alakra:

— Föl a kezekkel! — parancsolta nyersen... és álmélkodva kapkodott levegőért.

Az első pillanatban nem ismerte meg a montör-overallba öltözött alakot, aki, kezét feje fölé emelve, mozdulatlanul állt a küszöbön.

— Kicsoda ön... és mit akar? — kérdezte komoran.

— Nincsen semmi baj — szólalt meg csúfolódó hangon a füresa alak. — Ne lőjjön, Jordan kapi-

tány. Megtudtam, hogy ön találta meg a toailette-készletemet. Eljöttem hát, hogy hátha visszakaphatnám?...

XXVIII. FEJEZET.

— Nem oltaná el ezt a zseblámpát? — folytatta Mrs. Daney. — Nagyon sérti a szememet.

— Sajnálom, nem segíthetek rajta — felelte Tim ingerkedve.

Félreállt és intett a nőnek, hogy lépjen le.

— Csavarja föl a villanyt — mondta: a kapcsoló az ajtófélfá mellett van. De figyelmeztetem, hogy: ha esetleg meg akar szökni, nem én leszek felelős a következményekért.

— Ne aggódjék — nyugtatta meg Mrs. Daney — nem azért jöttem, hogy megszökjek.

Fölkattantotta a villanyt s mikor a világosságot elárasztotta a szobát, egyenesen az asztalhoz ment és kényelmesen leült. Nagyon sápadt volt, még árkok látszottak a szemei alatt és, bár igyekezett fesztelennek látszani, nem bírta eltitkolni, hogy teljesen letört.

— Nem kínálna még cigarettával?... Nekem már egy sincs... És véletlenül talán itt van a toailette-készletem is? — kérdezte, mikor Tim odanyújtotta cigarettatárcáját.

— Nincs nálam — felelte Tim. — A hotel pánccelszekerényében van... Nem mondaná meg: hogyan került ide?... Hogyan játszotta ki a detektívek éberségét?

Mrs. Daney megvetően legyintett:

— Éberek... ezek a taplófejük? Ugyan ne nevettesse ki magát!... Hiszen egész idő alatt itt laktam, ebben a hotelben .. egy földél alatt magával! Atkutatták a város valamennyi szállodáját, csak éppen ezt az egyet nem!... Nem nevetni való?

— És hol van a gyermekkori barátja?

Mrs. Daney nem válaszolt. Szemei kerülték Tim tekintetét és a messzeségbe néztek.

— Mi ketten valóban jó barátok voltunk, sok hosszú, boldog éven át — szólalt meg aztán csöndesen. — Lew nem volt túlságosan jó és finom ember: de csodálatosan talpig férfi volt. Talán el se hiszi... pedig őszintén mondom: volt idő, amikor halálosan szerelmes voltam bele... Adjon tüzet, kérem.

Tim gyufát gyújtott s ahogy odanyújtotta, látta, hogy az asszony keze reszket.

— Romantikus, nem? — folytatta, fölvetve az ajkait, mintha önmagát gúnyolná. — Akárcsak azok a vacak szerelmi históriák, amikkel tele vannak a könyvek... Szóval: imádtam, a szó igazi értelmében. És, ha összezőrdültünk is, ami nem volt ritkaság: hamar megtörtént a kibékülés, mert Lew megértő és nagylelkű volt.

— Tehát szerette... igazán szerette? — kérdezte Tim, mikor a nő elhallgatott.

— Igazán... tiszta szívből — bólintott Mrs. Daney. — Nem is tudtam, hogy mily nagyon szerettem, egészen addig, míg... de ez már nem fontos!

— Miért nem jelentette be a hotel önt is, mint a többi vendéget? — kérdezte Tim hirtelen. — Talán... valaki összejátszik itt önnel?

— Ugyan, hogy gondol ilyet? — rázta fejét a nő. — Nekem itt rendes, állandó lakásom van. Minden két-három hétben itt vagyok három-négy napig. Ha Párisba, vagy Brüsszelbe megyek, itt mindig megállok s ezért nem is tekintenek szálló-vendégnek, hanem úgy kezelnek, mint állandó lakót. Mivel kifogástalanul beszélek franciául, nem is sejtik, hogy angol vagyok, hanem franciának tartanak.

Szóltalanul cigarettázott néhány pillanatig. Tim tekintete rátévedt a telefonra és Mrs. Daney eltalálta, hogy mire gondol.

— Úgyelőre ne hívja be Cowley — mondta. — Szeretnék előbb lehiggadni.

Megint csönd lett. Aztán ismét Mrs. Daney szólalt meg:

— Ki volt az a halott — kérdezte — akit a parton találtak?

— Neve Johnny Time — felelte Tim. — Úgy tudom, hogy jelentéktelen kis tolvaj volt.

— Gondoltam — bólintott a nő. — De nem tolvaj volt: inkább hamisító. Nagyszerűen tudta utánozni másoknak az írását.

Megint csönd lett. Aztán fátyolos, tompa hangon, mintha feneketlen mélységből jönne a szó, szakadozottan beszélt Mrs. Daney:

— Mesterien ügyes hamisító volt... Gyönyörű leveleket írt nekem... amelyekről azt hittem, hogy Lew küldi... — Hörgésbe fulladt a szaya, amikor folytatta: — és csak néhány órája, hogy rájöttem erre!... Szentül hittem, hogy Lew írja a leveleket... az ő stílusa, észjárása volt minden szó... De mikor ma reggel olvastam a londoni lapokban, hogy mit találtak a hampsteadi tóban... rögtön kitaláltam mindent!... Ő még nem tudja, hogy olvastam a londoni lapokat: lássa, ez a furosa és érthetetlen nála! Olyan gyerekségeket és baklövéseket követ el, amiket Lew sohase csinált volna. Ezért is lett kokainista.

— Szóval kábítószerrel él? — érdeklődött Tim.

— Csak... élt — javította ki Mrs. Daney, míg gondosan leverte cigarettájáról a hamut. — És, ha nem bírt aludni, veronált vett be... Kanálszámra. Pedig figyelmeztettem, hogy egyszer majd elhibázza az adagot és... és most elhibázta... De engem tömördek bajtól és kellemetlenségtől kímélt meg.

Tim félig már fölkelte székéről, de Mrs. Daney visszatartotta.

— Ujjon vissza, kerem — mondta — még nem végeztem... Mikor elolvastam a londoni ujságokat, azzal a szándékkal mentem be hozzá, hogy megölöm. De a veronál, szerencsére, megelőzött.

— És most hol van? — kérdezte Tim és már nyúlt a telefonért.

— Ha behívja Cowleyt, egy szót se szólok többé! — tiltakozott Mrs. Daneý szenvedélyesen. — Cafatokra szakadtak az idegszálaim és ebben a pillanatban nem tudnám elviselni Cowleyt. Önnek szívesen elmondok mindent... Még egy cigarettát kérek.

Tim adott neki cigarettát és tüzet is.

— Most kissé jobban vagyok — mondta a nő és mélyen leszívta a füstöt. — Azt hiszem, hogy a nikotin mérég, de minden esetre csillapítja az idegeket... Sejtelmem se volt róla, hogy Daneý már rég halott, de azt hiszem: pontosan kitaláltam, hogy mi, hogyan történt. Daneý mindig neheztelt kissé Harry Stonera, aki néhányszor borsot tört az orra alá, sőt talán be is csapta. Harry megtudta, valahogy, hogy Daneý Londonban van — így képzelem — és föl hívta telefonon. Lew találkozót adott neki Hampstead Heath környékén és szentül hiszem: azzal a szándékkal csalta őt oda, hogy majd végez vele. De Harry megelőzte... hamarabb lőtt.

Elhallgatott és a melle zihált. El nem sírt könnyek csillogtak a szemében.

— Nem tudom — folytatta aztán — hogy Lew mit mondott neki, de valószínűleg elmesélte, hogy mi van a Clench Houseban és hová rejtette a pénzt. Lewnek szokása volt ez: szeretett játszani ellenfeleivel, mint ahogy a macska játszik az egérrel. Velem is csinálta egyszer-kétszer... De Harry hamarabb lőtt... Mind ezt abból találtam ki, amit a ma reggeli lapokból olvastam: hogy kihalászták Lew holttestét a hampsteadi tóból.. Harry természetesen rögtön északra utazott, hogy fölvehesse a pénzt. Tudta a sírbolt titkát, meg, hogy a garázs alatt is rejtekhely

van. Lehet, hogy maga Lew mondta el neki, de az is lehet, hogy azokból a jegyzőkönyvecskékből tudta meg, amelyekbe Lew mindent beleírt. Mert bizonyos, hogy Harry minden írást és jegyzőkönyvet elszedett Lewtől, mielőtt holttestét a tóba dobta. Így tudott meg mindent, nemcsak Lewről, hanem rólam is, úgy hogy könnyen rám akadhatott Severnben...

— Pokoli hetet töltöttem ezzel a gazemberrel Severnben, amíg meg nem mutatta Lew levelét, melyben az az utasítás volt, hogy fogadjak szót mindenben Harrynak. Ezt a levelet már Johnny Time hamisította s én... együgyü teremtés!... elhittem, hogy valóban Lew írta. Azt gondoltam, hogy Lewnek menekülnie kellett Londonból és most valahol a kontinensen bujkál: távollétében pedig Harryra bízta dolgainak intézését.

— És hol van most Harry? — kérdezte Tim.

— Majd később megmondom, tért ki Mrs. Daney a felelet elől. — Ma reggel fölhúzott revolverrel mentem be a szobájába, hogy agyonlövöm, de: ahogy már mondtam, a veronál már végzett vele... Kíván még tőlem valami felvilágosítást?

— Tudott Johnny Time meggyilkolásáról?

— Nem: se erről, se Willie Awkwright meggyilkolásáról nem tudtam — rázta fejét az asszony. — Akkor már nem is voltam a barneti házban. Eszem ágába se jutott, hogy Harry hidegvérrel meg tudjon gyilkolni valakit... és most egyszerre kisérl, hogy három gyilkosság is terheli a lelkét!

— És mi van Harry Stone végrendeletével? — kérdezte Tim kíváncsian.

— Az érvényes — felelte Mrs. Daney komolyan. — Elejétől végig Harry sajátkezű írása. Az volt a terve, hogy ő maga öngyilkosságot szímel, én pedig halála után fölveszem az örökséget és a rengeteg vagyonnal külföldre megyünk... Hogy ezt már nem érthette meg, az nem az én hibám: a végrendelet pedig azért minden esetre érvényes.

— És ön az egyetlen főörökös? — jegyezte meg Tim mosolyogva.

Amikor most ismét a telefonért nyult, Mrs. Daney nem tiltakozott. Tovább cigarettázott és merőn bámulta a falat...

•

— Harry Stone gyalázatosan végzett önmagával — mondta Mrs. Daney, mikor már mindent elmondott Cowleynek. — Megtalálhatják fönt, a cselédségnek fönntartott padlás-szobák egyikében. Itt úgy szerepelt, mint a soffőröm s mivel ő is nagyon jól beszélt franciául, velem együtt őt is franciának tartották.

— Szóval meghalt? — kérdezte Tim, mintha még mindig nem hinné.

— Nyugodt lehet! — legyintett Mrs. Daney. — Ön, persze, nagyon jól ismerte. Ezért is félt öntől s ezért akarta minden áron eltenni láb alól, hogy ne legyen senki, aki igazolhassa a személyazonosságát, ha esetleg hurokra kerül. Mindig a sarkában volt önnek: és tegnap is, alighogy önök hajóra szálltak Doverben, mi is felültünk Lew kis repülőgépére és átrepültünk ide. Harry nagyon ügyes pilóta volt: valamikor a kelet-afrikai Repülő Osztagban szolgált...

•

Cowley és Tim Jordan átvitték Mrs. Daneyt a rendőrfőnökségre, ahol Poiccart egyelőre őrizetbe vette. Másnap egész nap körülményesen vallatták, de a nő hajszálynnyira se tért el attól, amit előzőleg elmondott Jordan kapitánynak.

Harry Stone, az „Inas“ valóban halott volt és — véletlen baleset ölte meg. Előkerült a gyógyszerész, akinek üzletében a veronált vette; ez eskü alatt vallotta, hogy a halott régi vevője volt és állandóan veronállal meg egyéb altatószerekkel élt. Se gyilkosságról, se előre megfontolt öngyilkosság-

ról nem lehet tehát szó: egyszerűen csak az történt, hogy a halott elhibázta az adagot és több veronált vett be, mint amennyi mérget elbirt a szervezete.

— Nem tudom, milyen címen emelhetnénk vádat ez ellen az asszony ellen, akár itt, akár Angliában — vakarta a fejét Cowley. — Lehet, hogy segítő társa volt Daneynek is, meg ennek a Stone-nak is: de azzal védekezhetik, hogy halálos fenyegetés kényszere alatt cselekedett. Akkor pedig nem ítéltető el... Egyébként sajnálom szegény asszonyt.

— Sajnálja? — csattant fel Tim megütközve. — És nem gondol arra, hogy Harry Stone öröksége háromszázezer fontra rúg s az a végrendelet, melyet ők ketten azért csináltak, hogy félrevezessék a hatóságokat... ez a végrendelet, mondom, érvényes: s ezt az óriási vagyont egy háromszoros gyilkos után örökli az a nő, akit ön sajnál?!...

E kifakadás után Tim Jordan kapitány azonnal csomagolt és a legelső repülőjáráttal sietett vissza Londonba. Már alig várta, hogy láthassa Mary Griert!

Vége.



OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

8001

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár